

SPT articles 7 Literature

இவர் சான்றோர்

சான்றோர் என்னும் சொல் தமிழ் மொழிக்கே உரிய தனிச் சிறப்புடைய ஒன்றாகும் இச்சொல்லுக்கு ஏற்ற ஓர் வேற்றுமொழிச் சொல்லைக் கண்டறிய இயலாதவாறு பொருளும் வரையறையும் இலக்கணமும் தந்து இச்சொல்லைப் போற்றியுள்ள தமிழர்களின் பேரறிவுத் திறன் வியக்கத்தக்கது. சான்றோர் என்னும் சொல் சால் என்னும் அடிச்சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. சாலுதல் என்றால் நிறைதல் என்ற பொருள். எனவே சான்றோர் என்றால் நிறைந்தவர்கள்.

சால்பு என்னும் சொல்லும் சால் என்பதிலிருந்து தோன்றிய ஒன்றே இதற்கு நிறைவுடைமை: முழுமை என்ற பொருள் . சால்புடையவர்களே சான்றோர்.

இது ஆன்றோர் எனத் திரிந்து வருதலும் உண்டு . இங்கு சான்றோர் என்னும் சொல் முதலில் உள்ள 'ச்' என்னும் எழுத்து கெட்டுவிடுகிறது.

இவ்வழக்கு மூலத் திராவிட மொழியிலிருந்து தமிழ் கிளைத்தெழுந்த போது இருந்த ஒரு வழக்கு என மொழியியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர்.

எனவே சான்றோர் என்னும் சொல் தமிழின் மூல மொழியாக மூலத் திராவிட மொழிக்கே உரிய ஒன்று எனலாம். இதன் வழி இச்சொல்லின் பழமையை உணரலாம்.

தமிழில் இன்ற கிடைத்துள்ள பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் சான்றோர் என்னும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களிலும் இச்சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. பதிற்றுப் பத்து என்னும் சங்க இலக்கிய நூலில் “சான்றோர் மெய்ம்மறை” என்னும் தொடர் வருகின்றது.

புறநானூற்றில் “ஈன்று புறத்தருதல் என்றலைக் கடனே சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே , நன்னடை(பரிசு) நல்குதல் வேந்தற்குக் கடனே, களிறு (யானை) எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” என்னும் பொன்முடியார் பாட்டில் சான்றோர் என்னும் சொல் இடம் பெறுகின்றது

இங்குச் சான்றோர் என்பதற்கு வீரர் என்னும் பொருள் உள்ளது என விளக்கம் தருவார் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

எனவே சான்றோர் என்னும் சொல் தொடக்கத்தில் வீரம் நிறைந்தவர்களையே குறித்தது எனலாம். வீரம் என்பது மன உறுதியால் விளைவது: உடலுரத்தால் ஊற்றெடுக்கும் ஓர் உணர்வு. உள்ளத்தில் உறுதியும் உடலுரமும் மிக்கவர்களே சான்றோர்கள் என ஒரு காலத்தில் அழைக்கப்பட்டனர்.

சான்றோர் என்பதற்கு நற்பண்புகள் நிறைந்தவர்கள் என்னும் பொருளும் இருப்பதைச் சங்க நூல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

சான்றோர் பழியொடு வரும் இன்பம் கொள்ளார் என்று அகநானூறும், “பகைவரிடத்தும் பிறர் குற்றம் காணாத சான்றோர்” பிறர் துன்பத்தையும் தம் துன்பம் போல் எண்ணும் பெருந்தகையார் சான்றோர் எனக் கலித் தொகையும், “சான்றோர் பழிக்கு நாணும் பண்புடையார்” என்று குறுந்தொகையும் கூறுகின்றன.

சான்றோர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவரையும் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசனையும் குறிப்பிடுகின்றது ஒரு புறநானூற்றுப்பாடல் .

பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழனும் ஒருவரை ஒருவர் நேரில் கண்டு பழகாமலேயே கேள்விப்பட்ட நிலையிலேயே உணர்ச்சியொத்த நண்பர்களாய் இருந்தனர்.

கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கு நோக்கி இருந்து உயிர் நீத்தபோது தம்மைக் காணப் பிசிராந்தையார் வருவார் எனக் கூறி அவருக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்குமாறு வேண்டி இறந்தான்.

அவன் கூறியபடியே பிசிராந்தையார் அங்கு வந்தார் தம் நண்பனைக் காணாது அவன் நடுகல் கண்டு அவரும் உயிர் நீத்தார்.

இதனைக் கண்ட கண்ணகனார் என்னும் புலவர் “பொன்னும் மணியும் முத்தும் பவளம்; ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு தொலைஇடங்களில் தோன்றினாலும் அவற்றை ஒன்றாகக் கோத்து மாலையாகக் கட்டும் போது அவை ஓரிடத்துத் தோன்றியவை போலக் காட்சியளிப்பது போன்று கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் இருவரும் வெவ்வேறு இடங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் ஒத்த உள்ளத்தினை உடைய சான்றோர்கள்.

ஆதலின் சான்றோர்கள் சான்றோர்களையே நட்புக் கொள்வார்கள்.

சால்பு அற்றவர்கள் சால்பு அற்றவர்களையே விரும்புவர்” எனப் பாடுகிறார். பிசிராந்தையார் பாண்டி நாட்டுப் புலவர் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கே அறிவுரை கூறியவர். மக்களுக்கு அவன் அதிக வரி விதித்தபோது அவனிடம் சென்று அறிவுரை கூறும் ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது. அவர் வயதால் முத்தவராக இருந்தாலும் நரை முடி தோன்றாதவராக விளங்கினார்.

இதனைக் கண்ட புலவர்கள் அவரிடம் சென்று அவருக்கு நரை தோன்றாமெக்குக் காரணம் கேட்டனர்.

அப்போது அவர் நல்ல மனைவி, மக்கள், குறிப்பறிந்து நடக்கும் பணியாட்கள், நீதி தவறா அரசன், சான்றோர் பலர் வாழும் ஊர் ஆகிய இவை தமக்கு வாய்த்திருப்பதாலேயே நரை தோன்றவில்லை என்று காரணம் கூறி விளக்குகிறார்.

எனவே நரை திரை மூப்பு தோன்றாத வாழ்வுக்கு கவலையற்ற அமைதியான வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும் வல்லமை சான்றோர்களுக்கு உண்டு என இதன் வழி அறிய முடிகிறது.

இத்தகைய சான்றோர் பலர் இருந்தால் ஒரு நாடு, ஒரு நகரம் சிறப்பும் இன்பமும் பெறும் என எண்ணலாம்.

இங்கு எத்தகைய சான்றோர் என்பதையும் பிசிராந்தையார் குறிப்பிடுகிறார். “ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்” என்னும் அவரது தொடர் மனம், வாய் கண் மூக்கு , செவி, என்னும் ஐம்பொறிகளையும் அவற்றின் விருப்பத்திற்குச் செல்லவிடாமல் அடக்கி நல்வழியில் செலுத்தும் கொள்கை உறுதியுடையவர்களே சான்றோர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இவர்கள் ஊரில் அல்லது நாட்டில் வாழும் அனைவர்க்கும் முன் மாதிரியாக இருக்கத் தக்க பண்புடையவர்கள்.

இவர்களுடன் இருப்பதுதான் ஊரினர்க்கோ நாட்டினர்கோ ஏற்றம் தரும்.

எனவேதான் ஆத்திசூடியில் ஒளவையார் “சான்றோர் இனத்திரு” என்று இளங்குழந்தைகளுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார் போலும்.

சான்றோர் என்பவர்க்கு உரிய கருத்து ஒன்றினையும் நற்றிணை சுட்டுகின்றது. அவர்கள் செல்வம் என்று எதைக் கருதுவார்கள் என ஒரு பாட்டு கூறுகின்றது. செல்வாக்கு, சிறந்த (கார் போன்ற) ஊர்திகள் யாவற்றையும் செல்வம் என்று சான்றோர்கள் கருதமாட்டார்கள். அவர்கள் தம்மைச் சார்ந்தோர் துன்பம் துடைத்தலே சிறந்த செல்வம் எனக் கருதுவார்களாம் எனவே உள்ளத்தால் இரக்கம்கொண்டு பிறர்க்கு உதவும் பெருந்தகையாளர்களே சான்றோர் ஆவர்.

திருக்குறளில் வள்ளுவர் சான்றாண்மை என்று ஓர் அதிகாரமே(99) பொருட்பாலில் வகுத்துச் சான்றார் பண்புகளைத் தொகுத்துக்கூறுகிறார் அன்பு , பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சி நடக்கும் நாணம், உலகநடை அறிந்து ஒழுகும் ஒப்புரவு, இரக்கம் எனப்படும் கண்ணோட்டம் , உண்மை ஆகிய ஐந்து பண்புகளே சான்றாண்மை என்னும் கட்டடத்தைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்கள் எனச் சுட்டிக்காட்டி நல்ல பண்புகளை எல்லாம் குணமாகக் கொண்டு ஒழுகுபவரே சான்றோர் என்கிறார் வள்ளுவர்.

மேலும் பிறர் தீமை சொல்லாத பெருந்தன்மையும் பணிவுடைமையும், பகைவர்க்கு அருளும் பண்பும், என்றும் மாறாக் கொள்கை உறுதியும் , துன்பம் செய்தவர்க்கும் இன்பம் செய்யும்இயல்பும் உடையவர்களே சான்றோர் என்பது வள்ளுவர் தரும் விளக்கம். இவர்கள் பண்பு குன்றினால் நிலவுலகம் தாங்காது என்றும் சுட்டுகிறார் அவர்.

சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல் போல் நீதி நேர்மையுடன் இருப்பதே சான்றோர்க்கு அழகு என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

தன் மகனைச் சான்றோன் எனப் பிறர் பாராட்டுவதைக் கேட்கும் தாய் அவனைப்பெற்ற பொழுதைக் காட்டிலும் பேரின்பம் அடைவாள் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

இத்தகைய சான்றோர்களுடன் கூடிப் பழகி இருப்பது படிக்கப் படிக்கப் பல சுவைதரும் இலக்கியம் போன்றது என்பதும் வள்ளுவர் கருத்து.

நாலடியார், பழமொழி நானூறு முதலிய ஏனைய நீதி நூல்களும் சான்றோர் பற்றி விளக்கம் தருகின்றன

இசையும் எனினும் இசையாது எனினும் வசைதீர எண்ணுபவரே சான்றோர் என்றும் வறுமையுடன் வாழ்ந்தாலும் பழிச்செயல் செய்யாதவர் சான்றோர் என்றும்: கள், திருட்டு முதலிய தீய பழக்கங்களைக் கடிந்து ஒதுக்குபவர் சான்றோர் என்றும்: தினையளவு சிறு உதவி செய்தாலும் பனையளவு பெரிதாகக் கருதிப் பாராட்டும் இயல்பினர் சான்றோர் என்றும்: பிறர் பிழை பொறுக்கும் பெற்றியர் சான்றோர் என்றும் நாலடியார் கூறுகின்றது.

சான்றோர் கடங்கொண்டும் செய்வார் கடன் சான்றவர் கையுண்டு கூறுவர் மெய் என்னும் பழமொழிகள் வழங்கியதைப் பழபொழி நானூறு என்னும் நூல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தான் பெற்ற பிள்ளையைப் பண்புமிக்க சான்றோனாக வளர்ப்பது தான் பெற்றவள் கடமை என்பதைக் கொன்றை வேந்தனில் “சான்றோர் என்கை ஈன்றோட்கு அழகு” என ஒளவையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டுக் கொதித்தெழுந்த கண்ணகி மதுரை நகரில் “சான்றோரும் உண்டு கொல், “ அதாவது ஈன்ற குழந்தையை எடுத்து வளர்க்கும் சான்றோர்கள் இருக்கிறார்களா எனக் கேள்வி கேட்டு இகழும் நிலையைக் காண்கிறோம்.

சான்றோர்கள் இருப்பின் ஒரு நாட்டின் நீதி அழியாது என்னும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நம்பிக்கையை இங்கு உணரமுடிகிறது.

இடைக்காலத்தில் சான்றோர் என்னும் சொல்லைத் தமிழறிவு மிக்க சங்ககாலப் புலவர்களைக் குறிக்க உரையாசிரியர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவர்கள் பாடலை எடுத்துக்காட்டுக் காட்டும்போது “சான்றோர் செய்யுளிற் காண்க” எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற போக்கை உரையாசிரியர்களிடம் காண்கின்றோம்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்தன் இராமாயணத்தில் , காட்டிற்குச் சென்ற இராம இலக்குவர் கோதாவரி ஆற்றினைக் கண்டபோது, “சான்றோர் கவி எனக் கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்” எனக் கூறுகின்றார்.

சான்றோர் கவிதை அணி அழகும், பொருள், ஆழமும், அகம் புறமாகிய பிரிவுகளும் (துறைகளும்) குறிஞ்சி , முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளில் (ஐந்துநிலங்களில்) செல்லும் ஆற்றலும் கருத்துத் தெளிவும் தண் என்னும் ஒழுக்கம் உணர்த்தும் பண்பும் கொண்டது. இத்தகைய இயல்புகள் கோதாவரி ஆற்றுக்கும் உண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சோழ நாடு சோறுடைத்து, பாண்டி நாடு முத்துடைத்து, சேர நாடு யானையுடைத்து, இது போலத் தொண்டை நாடு சான்றோர் உடைத்து என நாட்டின் சிறப்பு கூறாகச் சான்றோரைக் கூறுவதும் தமிழ்மரபாகும்.

எனவே தமிழில் சான்றோர் என்பது வீரம் (உடலுரம்) உறுதி, உயர்ந்த பண்புகள், அறிவு, படைப்பாற்றல் , வழி நடத்தும் ஆற்றல், இறையுணர்வு முதலியவற்றைப் பெற்ற பெரியோர்களையே குறிக்கின்றது.

தமிழ்ச் சான்றோர் என்னும் தொடரில் உள்ள தமிழ் என்பது மொழியை மட்டும் குறிக்காது இலக்கியம் , பண்பாடு படைப்பாற்றல், அறிவுரை கூறும் பாங்கு செயல்திறன் ஆகியவற்றையும் சுட்டும்.

தமிழ்ச் சான்றோர் எனப்படுபவர் தமிழ்மொழி அறிவும் தமிழில் இலக்கியம் பற்றிய தெளிவும், படைப்பாற்றலும், தமிழ்ப்பண்பாடு அறிந்து ஒழுகும் தன்மையும், தமிழ் தொடர்பான அறிவுரை கூறி வழிநடத்தும் ஆற்றலும் உடையவரையே குறிக்கும் எனலாம்.

[Thinnappan, SP. Ivar Caanroor \(Concept of Elite person in Tamil Literature. Tamil Murasu Singapore \(1997\) p6&p6\) \(2 Pages\) \(Tamil](#)

சிலப்பதிகாரம் ஒரு மணியாரம்

தமிழ் நாட்டின் தரணி போற்றும் பெருமைக்குக் காரணமான இலக்கியங்களுள் ஒன்று சிலப்பதிகாரம் என்று, “நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்று ஓர் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு” என்னும் வரிகளால் புதுமைக் கவிஞர் பாரதியார் போற்றிப் புகழ்கிறார். சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளை “யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் இளங்கோவைப்போல் வள்ளுவன் போல் பூமிதனில் யார்கணுமே கண்டதில்லை” என்று அவர் பாராட்டுகிறார். இரண்டினையும் இணைத்துச் “சேரன் தம்பி சிலம்பு இசைத்ததும்” என்றும் இயம்புகிறார் . இத்தகைய சிலப்பதிகாரம் தமிழில் தோன்றிய முதற்காப்பியம். கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நூலாகும். இந்நூல் 'மணியாரம்' ஆக இலங்குவதை எடுத்து விளக்குவதே இந்தச் சிறிய கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மணியாரம் என்றால் சிதறிக் கிடக்கின்ற மணிகளைப், பல இடங்களில் தோன்றிய நவரத்தினங்களைப் பொற்சங்கிலியால் சேர்த்து இணைத்து ஒன்றாக மாலையாகக் கட்டி அணிகலானாக அமைப்பது என்று பொருளாகும். இவ்வகையில் சிலபதிகாரத்தை நோக்கினால் பின்வரும் செய்திகள் புலப்படும்.

சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள பாடல்கள்-அதாவது எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டு ஆகியவற்றிலுள்ள பாடல்கள் ஒருணர்ச்சி அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சியை மையமாக வைத்து எழுந்த நாடகத் தனி நிலைப்பாடல்கள் ஆகும். ஆனால் சிலப்பதிகாரமோ கோவலன், கண்ணகி , மாதவி வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் வகையில் எழுந்த பல உணர்ச்சிகளை, நிகழ்ச்சிகளை இணைக்கும் மணியாரம் எனக் கூறலாம். சங்க இலக்கியப் பாடல் இக்காலச் சிறுகதை போன்றது. சிலப்பதிகாரம் புதினம் போன்றது.

சங்க இலக்கியப்பாடல்களில் காதல் பற்றிய பாடல்கள் அகம் எனவும் மற்ற பொருள் பற்றியவை புறம் எனவும் பாகுபடுத்தப்படும் . சிலப்பதிகாரமோ அகத்தையும் புறத்தையும் இணைக்கும் மணியாரமாகத் திகழ்கிறது. இதிலும் காதலும், போரும், செங்கோல் சிறப்பும், மக்கள் வாழ்க்கையும் உண்டு.

சங்ககால மக்கள் நிலத்தை நானிலமாக- குறிஞ்சி(மலை) , முல்லை(காடு) மருதம்(வயல்) நெய்தல்(கடல்) எனப் பாகுபடுத்திப் பார்த்தனர். இங்கு வாழும் மக்கள் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் போக்கில் கதையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ நடத்தி அவற்றை இணைத்துக்காட்டுகிறார். மேலும் முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து கதிர்வன் கொடுமைக்கு ஆளாகிப் பாலை நிலம் என்ற வடிவம் பெறும் என்பதையும் இளங்கோ இயம்புகிறார். பாலை நில மக்கள் வாழ்வு வேட்டுவ வரியிலும், முல்லை நில மக்கள் வாழ்வு ஆய்ச்சியர் குரவையிலும், நெய்தல் நில மக்கள் வாழ்வு கானல் வரியிலும், குறிஞ்சி நிலக் குறவர் செயல் குன்றக் குரவையிலும், மருத நில மக்கள் வாழ்வு நாடுகாண் காதையிலும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

சங்ககாலத்தில் தமிழகம் சோழநாடு, சேரநாடு, பாண்டியநாடு என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிவுண்டு கிடந்தது. இம்மூன்றையும் இணைத்துத் தமிழ் நாடு எனக் கண்ட பெருமை சிலப்பதிகாரத்துக்கே உண்டு. கண்ணகி எனும் ஞாயிறு (சூரியன்) சோழநாட்டில் உதித்தது. பாண்டிய நாட்டில் கனன்றது. சேரநாட்டில் மறைந்தது என்று பேராசிரியர் வரதராசனார் பேசுகிறார். இந்த வகையில் சிலப்பதிகாரம், தமிழ் நாட்டின் தேசிய காப்பியமாகவும் திகழ்கிறது.

சிலப்பதிகார காலத்தில் இருந்த சைவ, வைணவ, சமண , பௌத்த மதங்களை ஒருங்கிணைத்து மத நல்லிணக்கம் காட்டிய இலக்கியம் சிலப்பதிகாரம். பூம்புகார் நகரத்தில் இச்சமயங்களின் பல்வேறு தெய்வங்களுக்குரிய கோயில்கள் இருப்பதையும் இளங்கோ குறிப்பிடுகிறார். மேலும் கதை மாந்தர்களில் கோவலன் சமண சமயத்தவன் . மாதவி பௌத்தத் துறவியாகிறாள். கண்ணகிக்கு அடைக்கலம் தந்த மாதரி வைணவ சமயத்தவள். கண்ணகியைத் தெய்வமாகக் காணும் வேடர்கள் கொற்றவை வழிபாட்டினர். குன்றக்குறவர் முருகனை வணங்குபவர்கள். கோவலன் நண்பன் மாடலன் மறையோனோ வைதீக மதம் போற்றுவவன். இப்படிப் பல்வேறு சமயங்களை இணைத்துப் போற்றும் பாடல்களும் சிலம்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன..

தமிழை இயல், இசை , நாடகம் என்று முத்தமிழாகப் பகுப்பர். இயல் எனபது இலக்கணம், இலக்கியம் என இருவகைப்படும். இசை என்பது வாய்ப்பாட்டு, கருவி இசை என இருவகைப்படும். நாடகம் என்பது கூத்து நடனம் என இருவகைப்படும். இவற்றைப்பற்றி விரிவாகப்பேசும் இலக்கியம் சிலப்பதிகாரம். இந்த முத்தமிழையும் இணைத்துப் பேசும் முதற் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம்

இலக்கியத்திற்குரிய வடிவம் இரண்டு. ஒன்று செய்யுள், மற்றொன்று உரைநடை. சிலப்பதிகாரம் செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருந்தாலும் இடையிடையில் உரைநடையையும் கலந்து இணைத்துப் பேசுகிறது. எனவே இதனை உரைநடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என பெரியோர் பாராட்டுவர்.

சோழப் பேரரசனையும் சேர வேந்தனையும் பாண்டிய அரசனையும் ஒரு சேரப் பாராட்டி அவர்களிடையே கண்ணகி வழிபாட்டில் ஒற்றுமை தோன்ற வழிவகுத்தவர் இளங்கோ. எனவே தமிழ் நாட்டின் முடியுடை வேந்தர் மூவரின் தலைநகரங்களாகிய புகார், மதுரை, வஞ்சி என தம் முப்பெரும் காண்டங்களுக்குப் பெயரிட்டு படைத்துள்ளார் இளங்கோவடிகள் . இந்நகரங்களில் வாழும் மக்களைத் தமிழராக இணைத்துப் பேசியவரும் இளங்கோவடிகளே ஆவார்.

சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் தமிழகப் பெண்கள் குலமகளிர் என்றும் கலைமகளிர் என்றும் இரு பிரிவுகளாக இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. குலமகளிர்க்குக் கலையும் கலை மகளிர்க்குக் கற்பும் வலியுறுத்தப்பெறாத காலம் அது. குலமகளிர் சார்பாகக் கண்ணகியும் கலைமகளிர் சார்பாக மாதவியும் கதை மாந்தர்களாக வந்து கலை, கற்பு ஆகியவற்றின் தேவையை இணைத்துக் காட்டும் இலக்கியம் சிலப்பதிகாரம். கண்ணகி கலைச்சுவை அறியாத காரணத்தால் கோவலனைப் பிரிந்து வருந்த நேரிட்டது. மாதவியோ கற்பின் பெருமையை உணர்ந்து கற்புடையவளாக வாழ்ந்து காட்டினாள். . சேற்றில் பிறந்த செந்தாமரையாகச் சிறப்புற்று நின்றாள்.

கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மகள் மணிமேகலை. மாதவியின் தாய் சித்திராபதி. அவள் பரத்தையர் ஒழுக்க நெறியில் ஊறிப்போனவள். அவள் மகள் மாதவியோ கோவலனுடன் வாழ்ந்து கற்புக்கரசியாக விளங்கியவள். மணிமேகலைக்கு மாதவி தன் கலைத் திறமைகளைக் கற்பித்துப் பின்னர் அவள் பரத்தமை ஒழுக்கம் கொள்ளலாகாது என விளக்கி அவளைப் பௌத்த துறவியர்கினாள் சித்திராபதி. மாதவி, மணிமேகலை மூவரையும் ஒப்பிட்டால் சித்திராபதி சாக்கடை வாழ்வினள். மாதவி ஒரு பூக்கடை போலக் கற்பு மணம் வீசி நின்றவள். மணிமேகலையோ பசிப்பிணி களைந்து தொண்டறம் பேணிய மேக்கடை வாழ்க்கை வாழ்ந்தவள். இத்தகைய மூன்று வாழ்க்கையை இணைத்துக் காட்டுவது சிலப்பதிகாரமே ஆகும்.

வாழ்க்கைக்கு கலையும் ஒழுக்கமும் கட்டாயத் தேவை. இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து இருக்க வேண்டியவை. கலையில்லாத வாழ்வு சுவையில்லாத உணவு போன்றது. ஒழுக்கம் இல்லாத வாழ்வு சத்தில்லாத உணவு போன்றது. உணவு சிறக்கச் சுவையும் சத்தும் வேண்டும் . உண்மையான வாழ்வு சிறக் கலையும் ஒழுக்கமும் கட்டாயத் தேவை . இதனைக் கதையில் இணைத்துக் காட்டுவதுதான் சிலப்பதிகாரம்.

மேற்கண்ட பலவற்றின் இணைப்பு இருப்பதால்தான் பாரதியார் சிலப்பதிகாரத்தை “மணியாரம்” எனச் செப்கிறார்.

பட்டுக்கோட்டையார் காட்டும் பட்டிமன்றம்

“பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் சிறப்பியல்புகள் இரண்டு. ஒன்று பாட்டு. மற்றொன்று பண்பு. இதில் தனிச்சிறப்பு மூன்றைரைக் கோடி தமிழ் மக்களுக்கும் புரியும் விதத்தில் பாடும் வண்ணம் . கல்யாணசுந்தரம் பாடினார். என்று பட்டுக்கோட்டையாரின் சிறப்பை பாராட்டுகிறார் பொதுவுடமைப் புயல் ப..ஜீவானந்தம் . பாட்டிலே புதுமைப்பண்பையும் பண்பிலே புதுமைப் பாட்டையும் காட்டி நிற்கும் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் கவிச்சுவைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டினை இயம்புவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியவுலகில் சொற்போர் செய்யும் பட்டிமன்ற நிகழ்ச்சிகள் இப்போது நாடெங்கும் நடமாடக் காண்கிறோம். ஆனால் தமிழுலகில் இந்நிகழ்ச்சி இன்று நேற்று தோன்றியது அன்று.

அந்தக் காலத்தில் இந்நிகழ்ச்சி நடத்தும் இடம் பட்டிமண்டபம் என்னும் பெயரால் வழங்கிற்று’ “பதைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டபமும் என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் “பட்டிமண்டபம் ஏற்றிணை ஏற்றிணை எட்டினோடு இரண்டும அறியனையும்” என திருவாசகத்திலும் வரக்காண்கிறோம்.

இச்சொற்றொடரே இன்று பட்டிமன்றம் என்று வழங்கப்படுகிறது. “வெவ்வேறு அணிகளாகப் பிரிந்து கொடுக்கப்பட்ட தலைப்புப் பொருளை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் பேசும் மேடை விவாத நிகழ்ச்சி” என்று தமிழ் அகராதி பட்டிமன்றம் என்னும் தொடருக்குப் பொருள் கூறுகின்றது. இந்நிகழ்ச்சியை இலக்கியத் தலைப்புகளைக் கொண்டு நிகழ்ச்சிக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் குன்றக்குடி அடிகளார். பட்டிமன்ற நிகழ்ச்சிகளில் இரு குழுவினர் சுவைபட வாதாடிய பின்னர் இறுதியில் நடுவர் தீர்ப்பு வழங்குவார். இந்நிகழ்ச்சி இன்றும் தொலைக்காட்சியிலும், மற்ற நிகழ்ச்சிகளிலும் மக்கள் கூட்டத்தை ஈர்க்கும் அளவுடையதாகத் திகழ்கிறது. ஒரு தலைப்பு வெட்டியும் ஒட்டியும் பேசப்படுவதால் அதன் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் மக்கள் அறிந்து சிந்தித்து வழிவகுக்கும் நிகழ்ச்சிகளாக இவை முன்னே நிகழ்ந்தன. இப்போது வெறும் நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகளாகவே மாறிவிட்டன . இதனால்

“குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிகைநாடி மிக்கக்கொளல்”

என்னும் போக்கு குறைந்துவிட்டது. இந்நிலையில் பட்டுக்கோட்டையார் இந்தப் பட்டிமன்ற உத்தியைப் பயன்படுத்திய பழைய பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம். குற.

ரோஜா : ஓ மல்லியக்கா

மல்லி: ஏண்டி ரோஜா அக்கா எனத் தொடங்கும் பாடலில்

ரோஜாவும் மல்லியும்:தங்கச்சி தங்கச்சி தாமரை தங்கச்சி எங்களுக்குள்ளே எவன்தான் சிறந்தவ?

எடுத்து சொல்லடி தங்கச்சி? என்று தொடங்கிப் பட்டிமன்றச் சாயலில் தொடரும் பாடலில் நடுவர் தாமரை கூறும் தீர்ப்பாகக் கீழ்க்கண்ட வரிகள் அமைகின்றன.

மலருவதெல்லாம் உலருவதுண்டு மறந்துட வேணாம்

மனிதரைப்போல வம்புகள் பேசி பிரிந்திட வேணாம்!

தாமரை: உலகில் சிறந்தது என்ன?

மல்லி: அன்பு உள்ளவர் செய்திடும் தானம்!

தாமரை: அந்தத் தானத்தில் சிறந்தது என்ன?

ரோஜா :: நல்ல தன்மை வளர்க்கும் நிதானம்!

தாமரை: அதிலும் சிறந்தது என்ன?

மல்லி: பல அகிம்சா மூர்த்திகள் ஆராய்ந்து சொன்ன உலக சமாதானம்!

தாமரை: அதை நாம் உணர்ந்து நடக்க வேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றாய்

இருக்க வேண்டும் .அப்போதுதான் உலவும் சமாதானம் எங்கும்

நிலவும் சமாதானம்

மூவரும் : அதை நாம் உணர்ந்து நடந்திடுவோம். எல்லோரும்

ஒன்றாய் இருந்திடுவோம்.

என்று முடிகிறது. இப்பாடலில் மல்லிகையும் ரோஜாவும் தத்தம் பெருமைகளைக் கூறிப் போற்றியும், ஒன்றின் சிறுமையை மற்றது கூறித் தூற்றியும் சண்டையிடும் போக்கினை முற்பகுதி காட்டுகிறது. இப்பகுதியில் கவிதைக்குரிய கற்பனையும் எள்ளலும் நடை எளிமையும் இணைந்து இயம்புகின்றன. பேசாப் பொருளைப் பேச வைப்பதுதானே கற்பனை!

நீ மலரும் முன்னே வந்து கடைக்கு மலிஞ்சு போறவ!

நீ உலருமுன்னே தொட்டாக்கூட உதிர்ந்து போறவ”

என்னும் அடிகளில் எதுகை நயமும் எள்ளல் உணர்ச்சியும் இருப்பதை படிப்பவர் உணரமுடியும். தாமரை நடுவராக வந்து பேசும் பிற்பகுதியில் கவிதை உணர்த்தும் கருத்தாழத்தைக் காண முடிகிறது.

“மலருவதெல்லாம் உலருவதுண்டு

மறந்துடவேண்டாம்அக்கச்சி அக்கச்சி

மனிதனைப்போல வம்புகள் பேசி

பிரிந்திட வேண்டாம் அக்கச்சி

என்று தாமரையின் தொடக்கப் பேச்சு ரோஜா. . . மல்லிகை ஆகியவற்றின் வாதத் தொடர்களையே எடுத்து வைத்து மல்லிகையையும் மனிதனையும் வேறுபடுத்திக் காட்டும் போக்கு அருமையிலும் அருமை. உரையாடல் உத்தியைப் பயன்படுத்தி உலக

சமாதானத்தையும் ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்தும் கவிஞரின் சமுதாய அக்கறையையும் மனித நேயத்தையும் போற்றாமல் இருக்க முடியாது. இங்குதான் கவிஞர் கல்யாண சுந்தரம் கவிஞருள் உயர்ந்து காட்சி அளிக்கிறார்.

ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு என்று பாரதியின் கருத்தை பட்டுக்கோட்டையார் அருமையான கற்பனைச் சொற்போர் வாயிலாக பூக்களைப் பாக்கள் வழியாகப் பேச வைத்து இன்று பூவுலகிற்குத் தேவையான கருத்தைத் தந்துவிட்டுச் சென்றுள்ளார். அன்பின் வழியது உயிர்நிலை (குறள்) இதன் வழி அமைதியும் இன்னா செய்யாமையும் (அகிம்சை) இனிதே பிறக்கும் என்பதையும் கவிஞர் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு மேற்கூறிய பட்டுக்கோட்டையின் பாட்டில் உணர்ச்சி , கற்பனை, உரையாடல் உத்தி மிக்க கவிதைப் பட்டிமன்றம் காட்சி அளிப்பதில் அவர் மாட்சி புலப்படுகிறதன்றோ!

*(கழனிக்கு கவிமலர் மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் கலை இலக்கிய விழா மலர் மே முதல் நாள் 2009 சிங்கப்பூர் பக் 21-21)

தமிழர் கண்ட பக்தி

வணிகத்தின் மொழி ஆங்கிலம் என்றால், தூதின் மொழி பிரெஞ்சு என்றால், காதலின் மொழி இத்தாலியம் என்றால், தத்துவத்தின் மொழி ஜெர்மானியம் என்றால், சட்டத்தின் மொழி லத்தீன் என்றால், உலகில் பக்தியின் மொழி தமிழ் என்று பன்மொழி அறிந்த அறிஞர்கள் பகர்வர். இத்தகைய இயல்பைத் தமிழுக்கு ஏற்றிய பெருமை ஆழ்வார்களையும் நாயன்மார்களையுமே சாரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் காட்டிய பக்தி நெறி என்பது வெறும் உணர்ச்சி வெள்ளம் அன்று. குருட்டு நம்பிக்கையுடன் ஆடுகின்ற கூத்துமன்று. வரட்டுத் தத்துவத்தின் வெளிப்பாடுமன்று. நம்பிக்கை, உணர்ச்சி அறிவு என்ற முத்திரைக் கூறுகளும் கூடி நின்று முகிழ்த்த நறுமலரே இவர்கள் காட்டிய பக்தி நன்னெறியாகும்.

பக்தி என்றால் என்ன? முழு முதற்பொருளாக இருக்கின்ற இறைவனிடத்தில இடையறாத அன்பு செலுத்தி வழிபாடு செய்வதைத்தான் பக்தி என்கிறோம். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதே என்றும், மனக்கவலை மாற்றுவதற்கும், பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திக் கரை சேருவதற்கும் பெருந்துணையாக இருப்பது கடவுள் வழிபாடு (குறள் - 2,7, 10) என்றும் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார். இறைவழிபாட்டால் பிறவிக்குக் காரணமாய் இருக்கின்ற இருள்சேர் இருவினையும் நீங்கும் என்றும், இடையறாது இன்பம் தருகின்ற வீடுபேறும் கிடைக்கும் என்றும் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் பாடுகின்றார்கள். “இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம்”(7-3,1) என்று இறைவழிபாட்டினால் வரும் இம்மைப் பயனைச் சுந்தரர் இயம்புவது போல ஆழ்வார்களும் இயம்புகின்றனர். “ஏகன் ஆகி இறைபணி நிற்க மலம் மாயை தன்னோடு வல்வினை இன்றே” என்று இறைபணியின் - பக்தியின் பயனைச் சிவஞான போதம் என்னும் சாத்திரமும் (சூ. 10) செப்கிறது.

பக்தியை ஏற்றுக் கொள்ள இறைவன் எங்கே இருக்கிறான்? என்ற வினாவிற்கு விடை காண முயல்வோம். உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவனாகிய இறைவன் உலகில் வேறாகவும் ஒன்றாகவும் உடனாகவும் இருக்கிறான். இவ்வாறு எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவன் உலகில் இரண்டு இடங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றான். அந்த இரண்டு இடங்கள் யாவை? ஒன்று திருக்கோயில்களில் வீற்றிருக்கும் இறைவன் எழிற் கோலங்களைத் தெற்றெனக் காட்டும் திருவுருவங்கள். இரண்டு “இலங்கும் உயிர் உடல் அனைத்தும் ஈசன் திருக்கோயில்” என்று கருதி இனிய தொண்டுகளை இடையறாது செய்யும் தொண்டர்கள் அல்லது அடியார்களின் திருவுள்ளம். முன்னது இறைவனின் அசையாத் திருமேனி. பின்னது இறைவனின் அசையும் திருமேனி. இவற்றை முறையே “படமாடுங் கோயில் ” என்றும் “நடமாடும் கோயில்” என்றும் (திருமந்திரம் - 1821) திருமுலர் கூறுகிறார்.

தலங்கள் தோறும் சென்று அங்குள்ள திருக்கோயிலின் கண் வீற்றிருக்கும் தெய்வத்தைப் பாடிப் பரவிய நம் நாயன்மார்களும், “கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே” (அப்பர் -6 -10-6) என்றும், “தொண்டர் தங்கள் சிந்தையுள்ளே முளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பினை, கற்பகத்தை”(நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம்) என்றும் கூறுகின்றனர். திருவாசகமும் , “வேத முதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும் ஓத உலவா ஒரு தோழன் தொண்டருளன்” (திருவெம்பாவை 10) என்றும், “கறந்த பால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற் போலச் சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனுறி நின்று பிறந்த பிறப்பறுக்கம் எங்கள் பெருமான்” (சிவபுராணம் 46-48) என்றும் பேசுகிறது.

எனவே பக்தி அல்லது இறைவழிபாடு என்பது திருக்கோயிலில் இருக்கும் தெய்வத்தையம், இறைவனை எண்ணி மன்னுயிர்க்குத் தொண்டு செய்யும் மாண்புடைய தொ ணுங்களையும் போற்றி வழிபாடு செய்வதாகும். இவற்றை முறையே ஆண்டவன் வழிபாடு, அடியார் வழிபாடு என்று சைவ சமயமும், பகவத் ுக்கைங்கர்யம், பாகவத கைங்கர்யம் என்று வைணவ சமயமும் பேசுகின்றன. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுடையன என்றும், ஒன்றின்றி மற்றொன்று இயங்கவல்ல தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்றும் எண்ணுதல் கூடாது. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாகவும், உறுதுணையாகவும் இருக்கக் கூடியவை. ஒன்றினால் மற்றொன்று சிறப்பு அடைகிறது. பக்தி என்ற நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களாகவே தான் ஆண்டவன் வழிபாடும் அடியவர் வழிபாடும் அமைகின்றன. நாணயம் செல்லுபடியாக இரண்டு பக்கமும் பழுதில்லாது நன்றாக அமைய வேண்டும் என்பது நானிலம் அறிந்த உண்மை. எனவே பக்தி சிறப்படைய, பயன்தர இந்த இரண்டும் செம்மையாக அமைய வேண்டும். இந்த இரண்டும் தான் இந்து சமயங்கள் அனைத்திற்கும் அடித்தளமாக இருக்கும் வேதத்தின் உள்ளுறை என்று கருதிச் சேக்கிழார்,

“வேத உள்ளுறையாவன விரிபுனல் வேணி
நாதர் தம்மையும் அவரடியாரையும் நயந்து
பாதம் அர்ச்சனை புரிவதும் பணிவதும் என்றே
காதலாலவைஇரண்டுமே செய் கருத்துடையார்”(பெ.பு 2990

) என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் மக்கட் பிறப்பின மாபெரும் நோக்கமே இந்த வழிபாடுதான் என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் , பூம்பாவையை எழுப்புகின்ற போது,

“மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும்

அண்ணலார் அமுயாரதமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணினால் அவர்நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்தல்
உண்மையா மெனில் உலகவர்முன் வருக”(பெ. பு. 2990)

என்று உரைத்ததாகச் சேக்கிழார் பாடுகிறார். ஆதலால் ஆலயத்தில் ஆண்டவனைப் பாடிப் பரவி வழிபடுதலும், அனைத்துயிர்களுக்கும் தொண்டு செய்தலும் பக்தியின் பகுக்க முடியாத இரண்டு கூறுகள் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த இரண்டு பகுதிகளையும் இணைத்து நிற்பது இதயத்தே இருக்கும் அன்புணர்ச்சிதான் என்பதை ஒருபோதும் மறத்தல் கூடாது. இறை வழிபாட்டினால் தொண்டும், தொண்டினால் இறைவழிபாடும் சிறப்படைகின்றன. இதனைப் பெரிய புராணத்தில் பேசப்படும் தொண்டர்களின் வாழ்வு நன்றாக உணர்த்துகின்றது.

(செண்பக விநாயகர் கோயில் கும்பாபிஷேக விழாமலர், சிங்கப்பூர் 1983)

நாவுக்கரசரும் பாவுக்கரசரும்

திருநாவுக்கரசர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் நடுநாட்டில் தோன்றித் தேவாரப் பாடல்கள் யாத்துச் சைவத்தையும் தமிழையும் வாழ்வித்தார்; பாவுக்கரசர் பாரதியாரோ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பாண்டி நாட்டில் தோன்றிப் பைந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பல பாடிப் பாரத சமுதாயத்தையும் தமிழையும் வாழ வைத்தார். முன்னவரின் தோற்றத்தைக் கூற வந்த சேக்கிழார் பெருமான், அலகில் கலைத்துறை தழைப்ப, அருந்தவத்தோர் நெறி வாழ உலகில் வரும் இருள் நீக்கி ஒளி விளங்கு கதிர் போல' மலரும் மருணீக்கியார் அவதாரம் செய்தார், என்பார் (பெ.பு. 1288). பின்னவரைப் பற்றிய பேசும் கவிமணியோ பாரதத்தாய் செய்த தவப் பயனாய் வந்த பாவலன் சுப்பிரமணிய பாரதி' என்றும் சீருயரும் தமிழ் மக்கள் செய்த தவத்தால் தென்னாடு சிறக்க வந்த செம்மல்' என்றும் குறிப்பிடுகிறார். முன்னவர் எண்பதாண்டுகள் இவ்வுலகில் சிந்தை இடையறா அன்பும், திருமேனி தன்னில் அசைவும், கந்தை மிகையாங் கருத்தும், கைஉழவாரப் படையும், வந்திழி கண்ணீர் மழையும் வடிவிற் பொலிதிருநீறும் கொண்ட' (பெ.பு. 2173) அந்தமிலாத் திரு வேடத்துடன் வாழ்ந்த அடியார்; பின்னவரோ ஏறத்தாழ நாற்பதாண்டுகள் இவ்வுலகில் இருந்து முறுக்கு மீசையும் முண்டாசுக் கட்டும் வெள்ளை உள்ளமும் வீரப் பார்வையும் ஆர்க்கும் அஞ்சாத சொல்லும் யாரிடமும் கெஞ்சாத விழிகளும் கொண்டு விளங்கியவர். இளமையிலேயே இருவரும் பெற்றோரை இழந்து நின்றாலும் முன்னவர் துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்; பின்னவர் செல்லம்மாள் என்னும் பெண்ணை மணந்து இல்லற வாழ்வில் நின்ற பெரியார். முன்னவர் காலத்தில் தமிழகத்தின் வட பகுதி பல்லவராட்சியிலும் தென்பகுதி பாண்டியர் ஆட்சியிலும் இருந்தன. பின்னவர் வாணாளில் இந்தியா முழுதும் ஏறத்தாழ ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் சிக்குண்டு அடிமை நாடாக இருந்தது.

முன்னவர் தெய்வ பக்தியை முன்னிறுத்திப் பாடினாலும் தம் காலத்துச் சமுதாய நிலை அரசியல் முதலியவற்றை ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டிச் செல்வதையும் நாம் உணரலாம். அதுபோலப் பின்னவர் தேசபக்தியை முதன்மையாகக் கருதிப் பாடினாலும் தெய்வத்தை,

சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை, தீந்தமிழ்ப்பற்றைத் தீவிரமாகப் பாடிச் செல்லும் போக்கையும் நாம் பார்க்கிறோம். இவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்த காலம், சூழ்நிலை, முதன்மையாகப் பாட எடுத்துக் கொண்ட பொருள்கள் வேறுபட்டாலும் இவர்களிருவரிடையே உள்ள கருத்தொற்றுமைகள் ஒரு சிலவற்றை இங்கே காண முயல்வோம்.

என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே

குறிக்கோள் என்பது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத ஒன்று. குறிக்கோளற்ற வாழ்வு இலையும் மலரும் கனியும் அற்ற மரம் போலப் பயனற்ற ஒன்று" என்பர் அறிஞர். எனவே தான் எவ்வினையோர்க்கும் இம்மையிற்றம்மை இன்பம் பயக்குமோர் இலக்கு வேண்டும்" என்று பாடுகிறார் மனோன்மணிய ஆசிரியர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளை. இளமையில் குறிக்கோளிலிலாது கெட்டேன்" என்று திருநாவுக்கரசர் பாடினாலும் சலம் பூவோடு தூபம் மறந்தறியேன், தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன் : உன்னாமம் மறந்தறியேன்; (தேவாரம் 4164) என்றும் தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல். என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே" (தேவாரம் 5420) என்றும் தம் குறிக்கோளைக் குறிப்பிடுகின்றார். பாரதியாரோ விநாயகர் நான்மணி மாலையில் (25) நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டிற்குழைத்தல் இமைப் பொழுதுஞ் சோராதிருத்தல் - உமைக்கினிய மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான் சிந்தையே இம்முன்றுஞ் செய்" என்று தன் குறிக்கோளைக் கூறுகின்றார். பணி செய்வது நம் கடன்; பயன் தருவது அவன் கடன்" என்று பகவத் கீதை கூறும் கருத்தில் இரு பெரியாரும் ஒன்றி நிற்கும் இயல்பை நாம் இங்கு பார்க்கிறோம். இறைவனை மறந்தறியா இயல்பு பற்றி நாவுக்கரசர் கூறுவதைப் போலப் பாரதியார் விதந்தரு கோடி இன்னல் விளைந்தெனை அழித்திட்டாலும் சுதந்திரதேவி! நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே!" என்று சுதந்திரத் தாயை வணங்கி நிற்கிறார். செந்தமிழ்த் தாய்க்கு சோதிமிக்க நவ கவிதை; எந்நாளும் அழியாத மகா கவிதையை இசையோடு இயற்றித் தருவதை இருவரும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இலங்குகின்றனர். கையிற் கொண்ட உழவாரத்தால் புறத் தூய்மையையும் இதயத்தே எழுந்த இனிய தேவாரப் பாடல்களால் அகத்தூய்மையைக் காட்டித் தெய்வ நம்பிக்கையை வலியுறுத்துகின்றார் திருநாவுக்கரசர். பாரதியார் தம் பாட்டுத் திறத்தால் மொழிப் பற்று, சமுதாயச் சீர்திருத்தம், சமய ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றுடன் தேசபக்திக் கனலை மூட்டுகின்றார். முன்னவர் நோக்கம் வீட்டுப்பற்று! பின்னவர் நோக்கம் நாட்டுப்பற்று! எனினும் பாரதியார் தம் பக்திப் பாடல்கள் வாயிலாக வீடுபேறு பற்றிப் பேசாமலில்லை.

நாமார்க்குங் குடியல்லோம்

இறைவனின் திருவருள் துணை கொண்டு வாழும் அன்பர்கள் எதுவரினும் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலுடையவர்கள் ஆவர்" என்பது திருநாவுக்கரசர் வாழ்வு காட்டும் படிப்பினை ஆகும். சமண சமயத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மீண்ட திருநாவுக்கரசரை அழைத்து வருமாறு பல்லவ மன்னன் தன் பணியாளர்க்கு ஆணையிட்டான். ஏவலாளர் வந்து அப்பரை அழைக்கின்றனர். அப்போது நாவுக்கரசர் நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப் படோம் நடலையில்லோம் ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம் இன்பமெயெந்நாளும் துன்பமில்லை; தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன் நற்சங்க வெண்குழையோர் காதிற் கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியினையே குறுகினோமே' (தேவாரம் 7205) என்று பாடுகிறார். பாரதியாரும் மாயையைப் பழித்தல்

என்னும் தலைப்பில் யார்க்கும் குடியல்லேன் யான் என்பது ஒர்ந்தனன் மாயையே!' என்று குறிப்பிடுகின்றார். கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு' என்று தமிழ்மறை கூறும். இதனை உணர்ந்த சேக்கிழார் பெருமான் நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்' என்ற பாடலை நாவுக்கரசர் பாடிய சூழலை விளக்கும் போது அவரை நிறை தவத்தோர்' (பெ.பு.1362) என்றே அழைக்கின்றார். பாரதியாரும் கூற்றுவனை விளித்து காலா உனை நான் சிறு புல்லென மதிக்கிறேன் - என் காலருகே வாடா சற்றே உனை மிதிக்கிறேன்' என்று கூறுகின்றார். மேலும் துன்பமே இயற்கையெனும் சொல்லை மறந்திடுவோம்; இன்பமே வேண்டி நிற்போம் யாவும் அவள் தருவாள்' என்று சக்தியை வேண்டுகிறார். இறுதியில் இறைவன் ஒருவனுக்கே இவ்வுலகில் - அனைவரும் அடிமை என்பதைப் பாரதியார் இந்தப் பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம் பரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்' என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்கிறார்.

அச்சமில்லை அச்சமில்லை

திருநாவுக்கரசர் அஞ்சாமை நெஞ்சம் உடையவர். சமணர் தூண்டுதலால் பல்லவ மன்னன் அவரை நீற்றறையில் இட்டான். அதற்கு அஞ்சாது ஈண்டு வருந்துயர் உளவோ ஈசனடியார்க்கு' என்று கருதி மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்' என்று தொடங்கும் தேவாரப் பாடலைப் பாடி மீண்டார். பின்னர் அந்தப் பல்லவ அரசன் ஆணையால் அப்பர்க்கு நஞ்சூட்டப் பெற்றது. நஞ்சும் அமுதாம் எங்கள் நாதன் அடியார்க்கு' என்று அதனையும் அஞ்சாது அவர் உண்டார். பின்னர் அரசன் கடக்களிறறை அவர் மீது ஏவி இடருமாறு செய்தான். அதனைக் கண்டும் அவர் கலக்கங் கொண்டார் அல்லர். இறுதியில் அவரைக் கல்லிடைக் கட்டிக் கடலிடைப் பாய்ச்சச் செய்தான் அம்மன்னவன். அந்நிலையிலும் உறுதி பிறழாத உள்ளத்துடன் கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே' (தேவாரம் 4269) என்று கூறி எதிர்த்து நின்ற காட்சியை அவர் வரலாறு காட்டுகிறது. இதன் விளைவாகவே தான் அவர்,

வானந் துளங்கிலென் மண்கம்பமாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலை தடுமாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படிவென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலை நஞ்சுண்டு
ஊனமொன்றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே' (தேவாரம் 5215)

என்னும் 'மண்பாதலம்புக்கு மால்கடல் மூடி மற்றேழுலகும், விண்பால் திசைகெட்டிரு சுடர் வீழினும் அஞ்சல் நெஞ்சே' (தேவாரம் 5078) என்றும் பாட முடிந்தது. பாவுக்கரசர் பாரதியாரோ அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே' என்று குரலெழுப்பி பச்சையூனியைந்த வேற்படைகள் வந்தபோதிலும் அச்சமில்லை என்றும் நஞ்சை வாயிலே கொணர்ந்து நண்பர் ஊட்டு போதினும் அச்சமில்லை' என்றும் உச்சி மீது வானிடந்து வீழ்கின்ற போதினும் அச்சமில்லை' என்றும் வீர முழக்கம் செய்கின்றார். திருநாவுக்கரசர் வாழ்வின் இறுதியில் ஒரு தெய்வச் சோதனை நிகழ்கிறது. பூம்புகலூரில் உழவாரப் பணி செய்யும் போது இறைவன் புல்லுடன் பொன்னும் மணியும் நிலத்தில் உடன் விளங்குமாறு செய்தருளினான். ஆனால் அப்பர் பெருமானோ அவற்றிற்கும் புல்லுக்குமிடையே சிறிதும் வேறுபாடு கருதாது ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் இயல்புடன் உழவாரக் கருவியில்

அவற்றை ஏந்தி எடுத்து எறிந்தார். பின்பு அங்கே இறைவனருளாலே வான நங்கையர் எழில் குலுங்க நடனமிட்டு அப்பரைக் கூடுவார் போன்றும் ஆடுவாராய்ப் பாடுவாராய் தோன்றி ஆங்கே நின்றனர். அப்போதும் அப்பர் பெருமான் அகத்தே சிறிதும் கலக்கமில்லை. இறைவனடியை மறவாத சிந்தையராய்ச் சித்தநிலை திரியாது சிறந்து' நின்றார். பாரதியார் அச்சமில்லை' என்ற தலைப்பில் முன் சொன்ன பாடல்களுடன் கச்சணிந்த கொங்கை மாதர் கண்கள் வீசு போதினும் அச்சமில்லை' என்றும் பாடுகிறார். அதனால் அச்சமில்லை அச்சமில்லை' என்ற பகுதியைப் பாரதியார் பாடும் போது அவரகத்தே அப்பரடிகளாரின் வாழ்வு அஞ்சாமைத் திறம் இலைமறைகாய் போல இலங்கி நின்றது என்று கூறலாம். மேலும் விநாயகர் நான்மணி மாலையில் மேன்மைப் படுவாய் மனமே! கேள் விண்ணின் இடி முன் விழுந்தாலும், பான்மை தவறி நடுங்காதே பயத்தால் ஏதும் பயனில்லை. யான் முன்னுரைத்தேன் கோடிமுறை இன்னும் கோடி முறை சொல்வேன். ஆன்மாவான கணபதியின் அருளுண்டு அச்சமில்லையே" என்று (23) அவரே கூறுவது போல அஞ்சாமைையைப் பல இடங்களில் வலியுறுத்திப் பேசுகிறார். அச்சந்தவிர் என்றன்றோ அவர் ஆத்திகுடி தொடங்குகிறது.

சாத்திரமும் கோத்திரமும்

திருநாவுக்கரசர் இறைவனை –சிவபெருமானை- நாடோறும் நற்றமிழ்ப் பாடல்களால் பாடி நின்றாலும் சமுதாயத்தில் காணப்படும் தீமைகளைச் சாடி நிற்கும் சான்றோராகவும் திகழ்கின்றார். சாத்திரம் பல பேசும் சமூகக்காரர், கோத்திரமும் குலமும் கொண்டென் செய்வீர்' பாத்திரம் சிவமென்று பணி திரேல் மாத்திரைக்குள் அருளும் மாற்பேறரே' (தேவாரம் 5832) என்று பாடும் போது சமுதாயத்திலுள்ள சீர்கேட்டைக் கண்டு குமுறும் நாவுக்கரசரின் நெஞ்சத்தைக் காணுகிறோம். இறுதியில் இந்த ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்க அவர் கடவுள் வழிபாட்டைக் காட்டி நிற்கும் அவரது நேர்மைக் குணத்தையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

இது போலவே நாசமாய குலநலஞ் சுற்றங்கள்' (தேவாரம் 5542) என்றும் குலங்களென் செய்வ! குற்றங்களென் செய்வ என்றும் (தேவாரம் 6004) கூறி அவர் வருந்துகிறார். கனி மனத்தொடு கண்களும் நீர்மல்கிப் புனிதனைப் பூவனூரனைப் போற்றுவார், மனிதரில் தலையாய மனிதரே' (தேவாரம் 5885) என்று அவர் கூறும் போது கடவுளுண்மையை உணர்ந்து உண்மை அன்புடன் வழிபடுவார் மேலோர் என்று நாம் உணர முடிகிறது.

ஆவுரித்துத் தின்றுமூலும் புலையரேனும் கங்கைவார் சடையார்க் கன்பராகில்' அவரைக் கடவுளாகக் கண்டு வழிபடும் நெஞ்சமல்லவா அப்பருடையது அந்தணராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடத்து அவர் கொண்டிருந்த மதிப்பும் பணிவும் வேறு யாருக்கு வரும்? அப்பூதி அடிகளார் திருநாவுக்கரசரைத் தெய்வமாகக் கொண்டதன் காரணமும் அதுவன்றோ? பாரதியாரோ சாதியை எதிர்த்து நிற்பதே தம் பேச்சாகவும் மூச்சாகவும் கொண்டு செயல்பட்டவர், சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கவிஞராக அவரைக் காணும் எவரும் அவர் சாதியைச் சாடி நின்ற திறத்தையே முதலில் எண்ணுவர்.

பாரதியாரின் கவிதை நூற் பதிப்புக்களில் பெரும்பாலானவை ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்; வேதியராயினும் ஒன்றே; வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே என்று தொடங்கும் பகுதியை ஆரம்பத்திலேயே கொண்டிருக்கக் காணலாம்! பாரதியார் பக்தியைப் பாடினாலும் பாரதத்தாயைப் பாடினாலும் பாரதத்தாயைப் போற்றினாலும் இயற்கை இன்பத்தை எடுத்துரைத்தாலும் எந்த இடத்திலும் சாதிக் கொடுமையைக் கடிந்து நிற்பவராகவே இருக்கிறார்.

தமிழ்க் கவிஞர்களின் சாதி வேறுபாட்டைத் தாக்கி மிகுதியாகப் பாடிய பெருங் கவிஞர் பாரதியாரைத் தவிர வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. சாத்திரம் கண்டாய் சாதியின் உயிர்த்தலம் சாத்திரமின்றேற் சாதியில்லை பொய்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடின் மக்கள் பொய்மையாகிப் புழுவென மடிவர்' என்று சாத்திரத்தையும் சாதியையும் இணைத்துச் சாடுகிறார். பாரதியார் சாதிப் பேச்சைப் பேசுவதே பாவம் என்பது அவர் கருத்து. 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா குலத்தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்' என்று பாப்பாவுக்கு அறிவுரை பகர்கின்றார். தகரென்று கொட்டு முரசே!-பொய்மைச்சாதி வகுப்பினை எல்லாம்' என்று முரசு கொட்டுகிறார்' சாத்திரங்கள் ஒன்றுங்காணார் பொய்ச் சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை நம்பியே கோத்திரம் ஒன்றாயிருந்தாலும் ஒரு கொள்கையிற் பிரிந்தவனைக் குலைத்திகழ்வார், என்று பாடி நெஞ்சு பொறுக்காது வருந்துகிறார். சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை' என்று தமிழ் மூதாட்டி ஓளவை சொன்ன மொழிக்கு நீதிநெறியினின்று பிறர்க்குதவும் நேர்மையர் மேலவர்; கீழவர் மற்றோர், என்று விளக்கம் தருகிறார், பாரதியார் எழுத்தில் மட்டுமன்றித் தன் வாழ்விலும் சாதி வேறுபாட்டைக் களைந்து எல்லாரும் ஓர் குலம் எல்லாரும் ஓரினம்' என்று வாழ்ந்து காட்டியவர் தன் சாதிக்குரிய பூணூலைக் களைந்தெறிந்தார். அதே நேரத்தில் கனகலிங்கம் என்ற ஹரிஜன இளைஞருக்குப் பூணூல் அணிவித்துப் பாராட்டினார். வக்கீல் எஸ். துரைசாமி அய்யர், வி. சக்கரைச் செட்டியார், சி.எஸ். ரகுநாதராவ், பாஸ் என்ற ஆசிரியர், டாக்டர் ஜயராம் நாயுடு முதலியோருடன் நெருங்கிப் பழகிச் சமபந்தி போஜனம் செய்தார். இது சென்னை நகரில் அக்காலத்தில் பெரும்பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது என்று பாரதி அன்பர் ரா.அ. பத்மநாதன் (பாரதியின் நண்பர்கள் என்ற கட்டுரையில்) குறிப்பிடுகிறார். சுப்பிரமணிய பாரதியும் நானும் சோழனும் கம்பனுமாயிருந்தது மாறிக் கடைசியில் மாமனும் மருமகனும் ஆயினோம்' என்று கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சி. (நான் கண்ட பாரதி என்ற கட்டுரையில்) எழுதியதை நோக்கும் போது அவர்களிருவருக்கும் இடையே இருந்த இறுக்கமான நட்பு புலப்படுகிறது. மேலும் பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே' என்று பள்ளூப்பாடியவரல்லவா பாரதியார்! பாரதியார் இன்னும் ஒரு படிமேல் சென்று காக்கை குருவி எங்கள் சாதி நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம். நோக்குமிடமெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை. நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்' என்றல்லவா கூறுகின்றார்.

அப்பன் நீ அம்மை நீ

இறைவனைத் திருநாவுக்கரசர் அப்பன் நீ! அம்மை நீ! ஐயனும் நீ! அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ! ஒப்புடைய மாதரும் ஒண் பொருளும் நீ! ஒரு குலமும் சுற்றமும் ஒருரும் நீ! துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவும் தோற்றுவாய் நீ! துணையாய் என் நெஞ்சம் துறப்பிப்பாய் நீ; இப்பொன் நீ; இம்மணி நீ; இம்முத்தும் நீ; இறைவன் நீ ஏறுர்ந்த செல்வன் நீயே! (தேவாரம் 7173) என்று பல உறவு முறைகளில் அழைத்துப் பாடுகின்றார். பாரதியார் இவற்றிற்கு விளக்கம் தருவார் போலக் கண்ணனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும், அரசனாகவும், சேவகனாகவும், குருவாகவும், சீடனாகவும், குழந்தையாகவும், தெய்வமாகவும், காதலனாகவும், காதலியாகவும் கொண்டு கண்ணன் பாட்டில் காவிய ஓவியம் தீட்டிக் காட்டுகின்றார். கண்ணனைக் காதலியாகக் காட்டியது பாரதியார் கண்ட புரட்சி என்று கூறுவார்கள் ! அந்தப் புரட்சிக் கருத்துக்குரிய வித்து அப்பர் சுவாமிகளின் ஒப்புடைய மாதரும் ஒண் பொருளும் நீ' என்ற தொடரில் அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்வதில்

தவறில்லை அன்றோ ? பாரதியாரிடம் வேலை தேடி வரும் கண்ணனாகிய சேவகன் தேவரீர் ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை; நெஞ்சிலுள்ள காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை' என்று சொல்கின்றான் நாவுக்கரசரும் நெக்குநெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே, புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப் புண்ணியன்; பொக்கமிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு நக்கு நிற்பர் அவர் தமை நாணியே' (தேவாரம் 6120) என்ற பாடலால் அன்பெனும் பிடியுள்ள அகப்படும் ஆண்டவன் இயல்பைச் சுட்டுகின்றார். நாவுக்கரசருக்கு இறைவன் விறகிற் றீயினனாக விளங்குகிறான். பாரதியாருக்கோ தீக்குள் விரலை வைத்தால் அவனைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றுகிறது.

சக்தியும் சிவனும்

பிள்ளையார், முருகன், கண்ணன், கலைமகள், அலைமகள், அல்லா முதலிய பல தெய்வங்களைப் பாரதியார் பாடி நின்றாலும் அவர் வாழ்க்கையில் சக்தி வழிபாடு செய்து நின்றவர். உலகனைத்தும் சக்தியின் ஆற்றலால் தான் இயங்குகின்றது என்ற கொள்கையில் நல்ல உறுதியும் பிடிப்பும் உடையவர். சக்தி தொழிலே அனைத்தும் எனிற் சார்ந்த நமக்குச் சஞ்சலமேன்?' என்று அவர் விநாயகனை நோக்கி வினவுவார். அவர் பாடிய தோத்திரப் பாடல்களில் பெரும்பகுதி சக்தி பற்றியது என்பதனை அனைவரும் அறிவர்! அவர் காணுகின்ற பிற கடவுளரெல்லாம் அவர்க்குச் சக்தியின் பல்வேறு வடிவங்களாகவே காட்சியளிக்கின்றனர். அவர் தத்துவத்தில் வேதாந்த நெறி நின்றவர். அதனாலும் அவர் உலகினை - தேய்வத்தை - உயிரை இங்ஙனம் ஒன்றாக நோக்க முடிந்தது. ஆனால் திருநாவுக்கரசரோ சிவமெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மானைச் சிந்தையால் செயலால் - செந்தமிழ்ச் சொல்லால் வழிபட்டு நின்றவர் சிவனையே முழுமுதற் பொருளாக எண்ணும் சிந்தையால் ஆட்டுவித்தல் ஆரொருவர் ஆடாதாரே' என்று அவர் கூறும் போது உலகச் செயல் அனைத்தும் ஈசன் திருவிளையாடல் என்பதில் அவர்க்கிருந்த அழுத்தமான உறுதியுணர்வு நன்றாக விளங்குகிறது. மேலும் அவர் சிவனையே முழு முதற்பொருளாகக் கொண்ட சைவசித்தாந்தச் செந்நெறியைச் சார்ந்தவர். அவர் மற்ற தெய்வங்களை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டாலும் சிவனே பரம்பொருள் என்பதே அவர் தம் சிந்தனை. இருப்பினும் சிவனைக் காணும் போதெலாம் அவனுடனேயே அவனது அருட்சக்தியையும் கண்டு அகமகிழ்கின்றார். அவர் மாதர் பிறைக் கண்ணியானை மலையான் மகனொடும்' பாடித் திருவையாற்றிற் கண்ட காட்சி இதனை வலியுறுத்தும். நாவுக்கரசர் சிவனைப் பாடினாலும் பாரதியார் சக்தியைப் பரவினாலும் சிவனும் சக்தியும் ஒருவரில் மற்றவர் அடக்கம் தானே! சிவனன்றிச் சக்தியேது ? சக்தியின்றிச் சிவனேது ?

ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள்

திருநாவுக்கரசர் மனிதர்காள்! இங்கேவம்மின்' என்று மனித சமுதாயத்திற்கு அழைப்பு விடுத்து இறைவனை நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை' என்று கூட்டு வழிபாடு செய்யுமாறு கூறுகிறார் பாரதியார். நானில மாந்தருக்கெல்லாம் நன்று! ஒன்றி அன்பில் ஒங்குதல்' ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு. நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்குந் தாழ்வே' என்று பாடும் வரிகள் நாட்டு விடுதலைக்கு மட்டுமா பொருந்தும் ? பொதுவாக அனைவற்றிற்கும் ஏற்புடைய ஒன்றன்றோ? முன்னவர் சிவனுக்குரிய போற்றித்

திருத் தாண்டகம் செய்தது போன்று, பின்னவர் சக்திக்குரிய போற்றித் திருவகவல் செய்துள்ளார். இவை வழிபாட்டுக்குரிய இனிய பாடல்கள் ஆகும்! இருவரும் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறும் அறிவுரைகள் பல உண்டு!

அன்பர் இருவர்

திருநாவுக்கரசர் வாணாளில் அவரிடம் அளவு கடந்த அன்பு பூண்டு பக்தியுடன் வழிபட்டவர் அப்பூதி அடிகளார். அவர்தம் அறச் செயல்கள், மாடு, மனை, சுற்றம், மக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் திருநாவுக்கரசர் என்றே பெயரிட்டு வழங்கினார். ஆனால் பாரதியாரிடத்து அவர் வாணாளில் எல்லையில் அன்பு கொண்ட புரட்சிக் கவிஞர். கனகசுப்பு ரத்தினம் தன் பெயரையே பாரதிதாசன் என்று மாற்றிக் கொண்ட பான்மையைப் பார்க்கிறோம் ! நாவுக்கரசர், பாவுக்கரசர் இருவரது கவிதைகளில் தம் உள்ளங்களைப் பறிகொடுத்துப் பாவுடத்த பாவலர்கள் பலர் பின்னாளில் விளங்கினர்; விளங்குகின்றனர்.

தாண்டக வேந்தும் தமிழ் வேந்தும்

திருநாவுக்கரசர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமய எழுச்சிக்குப் பெரும் பணியாற்றிச் சமய மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தியதால் அவர் சைவ உலகிற்குத் தந்தையாக - அப்பராக விளங்குகின்றார். பாரதியார் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழர்களிடையே ஓர் எழுச்சியையும் விழிப்புணர்வையும் உண்டாக்கி இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய உலகிற்குத் தந்தையாகத் திகழ்கின்றார். முன்னவர் ஆண்டான் அடிமைத் திறத்தின் வழிநின்று தாண்டகம் என்னும் வடிவத்தையும் பண்சுமந்த பக்திப் பாடல்களான தேவாரத்தையும் தமிழுக்குத் தந்த தாண்டக வேந்தராவார். பின்னவர் எத்தனையோ புத்தம் புதிய பாவடிவங்களையும் வசன, கவிதை, குழந்தை இலக்கியம் முதலிய புதிய துறைகளையும் தோற்றுவித்து தேசபக்தி, நாட்டு விடுதலை, சுதந்திரம், சமுதாயச் சீர்திருத்தம் முதலிய பொருள்களையும் பாடித் தமிழுக்குப் புதிய வேகமும் புதிய சக்தியும் ஊட்டிய தமிழ் வேந்தர் ஆவார்.

முன்னவரின் பாடலைக் கேட்ட பரமனார் பாவுற்றலர் செந்தமிழின் சொல்வளப் பதிகத் தொடைபாடிய பான்மையினால், நாவுக்கரசு என்றுலகேழினும் நின்னாமம் நயப்புற மன்னுக' (பெ.புராணம் 1344) என்று பணித்தார். அதனால் மருணீக்கியார் என்ற அவர் இயற் பெயரினும் இறைவன் இட்ட பெயரே இவ்வுலகில் நின்று நிலவுகின்றது. அதுபோல சி. சுப்பிரமணியம் என்ற இயற்பெயருடைய செந்தமிழ்க் கவிஞரைப் பண்டிதரும் பாமரரும் அவர் தம் பாட்டுத் திறம் கேட்டுப் பாரதியார்' என்று அழைத்தனர் ! அப்பெயரே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுதும் அழியாது விளங்கும் அமரத்தன்மை வாய்ந்து விளங்குகின்றது ! ஜனமொழி தெய்வமொழி அன்றோ?

(தமிழ்நேசன் கோலாலம்பூர் 12-9-1971)

சிங்கப்பூரில் டாக்டர் மு.வ. அவர்களின் செல்வாக்கு

பேராசிரியர் மு.வரதராசனார்(மு.வ) அவர்களின் செல்வாக்கு, சிங்கப்பூர்த் தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் எவ்வகையில் உதவியது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வருகை

மலேசியாவின் தலைநகரான கோலாலம்பூரில் 1966 ஏப்பிரல் 16- 23 நாட்களில் நடைபெற்ற முதல் உலகத் தமிழ்நாட்டின் பேராளராகக் கலந்துகொள்ள வந்த தமிழறிஞர் குழுவினர், மாநாடு முடிந்த பின்னர் சிங்கப்பூருக்கு வருகை தந்தனர். அவர்களில் ஒருவராக வந்த மு.வ அக்காலத்தில் இருந்த தேசிய அரங்கில் தமிழறிஞர்களுடன் தமிழர்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிய கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றியதாக அறிகிறோம்.. பிறகு மு.வ. உமறுப்புலவர் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு வருகை புரிந்து வகுப்புகளுக்குச் சென்று தமிழ் மாணவர்களுடன் உரையாடியதாவும் தமிழாசிரியர் சங்கத்தலைவர் திரு. சாமிக்கண்ணு வாயிலாக அறிந்தேன். அக்காலத்தில் தமிழ்முரசில் பணியாற்றிய ஜே. எம்.சாலி அவர்கள் மு.வ. அவர்களைப் பேட்டி கண்டு தமிழ்முரசில் வெளியிட்டதாகவும் தெரிகிறது. 1950 -70 களில் மு.வ நூல்களைப் படிப்பதில் முனைப்புக் காட்டியவர்கள் சிங்கப்பூரில் பலர் இருந்தனர். எனவே, மு.வ. அவர்களைக் கண்டும் அவர் சொற்பொழிவைக் கேட்டும் மகிழ்ந்தவர்கள் பலர் இன்று மூத்த ஓய்வு பெற்ற தமிழாசியர்களாக உள்ளனர்.

வானொலியில் நேர்காணலும் பேச்சும்

மு.வ. அவர்கள் சிங்கை வந்தபோது சிங்கை வானொலியில் அப்போது பணியாற்றிய திரு. P. கிருஷ்ணன், மு.வ. அவர்களிடம் நேர்காணலை எடுத்து ஒலிபரப்பியதாவும் வானொலியில் இலக்கியப் பேச்சுக்கள் மு.வ. நிகழ்த்தியதாவும் சொன்னார்.

மு.வ.வின் மாணவரான சுப.திண்ணப்பன் “எல்லோருக்கும் ஏற்ற தமிழ் ‘எளிய தமிழ்’ என்னும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சிங்கை வானொலிக்கு எழுத்துரை வழங்கியுள்ளார். இவ்வாறே, மலேயாப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய டாக்டர். மு.வ. மாணவரான, இரா.தண்டாயுதம் சங்க இலக்கிய அறிமுக எழுத்துரைகளைச் சிங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பச் செய்தார்.

தமிழ்முரசில் மு.வ எழுத்துப் படைப்புகள்

தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி நிறுவி ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய தமிழ்முரசு நாளிதழின் ஆண்டுமலர்களிலும் ஞாயிறு மலர்களிலும் மு.வ.அவர்களின் சிறுகதை ஒன்றும் ஒன்பது கட்டுரைகளும் 1951-61 காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விவரம் வருமாறு;

சிறுகதை;

‘இறந்த சிற்றப்பா’ -5-8-1951 .

மாற்றாந்தாயின் கொடுமையையும் வாய்மையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட ஒருவரது இயல்பையும் கருவாகக் கொண்ட கதை. மேலும் இலங்கையில் வாழ்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர் நிலை பற்றியும் இக்கதை பேசுகிறது.

கட்டுரைகள்

1. ஒரு சிறு காட்சி 9-8-1953 பக் 3

திருக்குறளின் மூன்றாம் பாலாகிய இன்பத்துப் பாலுக்குரிய குறள்களை அடிப்படையாக வைத்துத் திருவள்ளுவரை ஒரு நாடக ஆசிரியராகவும் படைப்புத் திறன் மிக்க பண்புடைக் கவிஞராகவும் காட்டும் முயற்சியே இக்கட்டுரை. திருக்குறளில் இப்பகுதியைக் காமத்துப் பால் என ஒதுக்காது தூய காதலைக் காட்டும் பகுதி எனப் பலரைப் படிக்கத் தூண்டும் இக்கட்டுரை.

2 .வீடும் விஞ்ஞானமும்; 11-12-1954 பக் 10

இக்கட்டுரையில். மு.வ. இயற்கையும் சமுதாயமும் மனிதனுடைய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இடையூறுகள் செய்தாலும் மனிதன் தன் அறிவு வளர்ச்சியால் முன்னேறி வருகிறான் என்பதை வீடு கட்டும் முறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் வாயிலாக விளக்க முயல்கிறார், இக்கட்டுரை வீடமைப்பு வளர்ச்சியில் முன்னேறி வரும் சிங்கப்பூர் மக்களுக்கு ஏற்ற படிப்பினையை உணர்த்துகிறது

3.அகத்துறை 13-1-1955 பக் 5-9

சங்க இலக்கியப் பாடுபொருள் பிரிவான அகம் பற்றிய கொள்கையை எளிமையாக விளக்கும் இயல்பை இக்கட்டுரையில் காண்கிறோம். இது சங்க இலக்கியம் படிக்க வழிகாட்டும்

4. நாடகத் தமிழ் 17-4-1955 பக் 9-10

. முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், கலை ஆகியவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வரலாற்றை விரிவாகச் சான்று காட்டி விளக்கும் முயற்சியே ஆகும் சீர்திருத்த நாடகங்கள் சிங்கையில் மிகுதியாக அரங்கேற இக்கட்டுரையும் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்கலாம்.

5. காலம் கடந்து வாழும் கருத்துகள் 1-5- 1955 பக்9

1890இல் பேராசிரியர் சுந்தரனாரால் எழுதப்பட்ட மனோன்மனீய நாடகம் இக்காலத்துக்குக்கேற்ற தாய்மொழிப்பற்று,நாட்டுப்பற்று என்பவற்றை வலியுறுத்துவதைக் இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் மு.வ. விளக்குகிறார். இக்கட்டுரை சிங்கப்பூர் தமிழருக்கும் ஏற்கும்.

6. கலைச்செல்வங்கள் 1958 தமிழ்முரசு ஆண்டுமலர் பக் 30- 32

அனுபவ வெளிப்பாடே கலை. அது ஊடகங்களுக்கேற்பப் பல வகையாக விளங்கிச் சுவைப்பவர்க்கு இன்பம் தருகிறது என்பதை இலக்கிய எடுத்துக்காட்டுகள் தந்து விளக்குகிறது இக்கட்டுரை. பொதுவாகக் கலைஞர் அனைவருக்கும் பயன் தரும் கட்டுரை,

7. தாழ்வுற்றோம் 9-7-1961 பக் 4&9

‘பிறந்த நாட்டிலும் தமிழன் நன்றாக வாழமுடியவில்லை. புகுந்த நாட்டிலும் நன்றாக வாழமுடியவில்லை என்று வருந்திப் ‘, ‘பழம்பெருமை பேசாது நானும் ஒரு மனிதன்’ என்னும் தன்னம்பிக்கையோடு உழைக்க வேண்டும்’ என அறிவுரை தரும் கட்டுரை. இது எக்காலத் தமிழர்க்கும் ஏற்ற கட்டுரை.

8. கலைகள் தேவை 3-6-1962

‘இயற்கையையும் வாழ்க்கையையும் மனிதன் நுகர்ந்து இன்புறலாமே, பிறகு கலைகள் ஏன் தேவை’ என்னும் வினாவை எழுப்பி அதற்கு மூன்று விடைகளைச் சான்றுகளுடன் தருகிறது, இக்கட்டுரை.

9. புலனடக்கம் 28-4- 1963 பக் 7

இக்கட்டுரையில் பிள்ளைகள் வளர்ப்பில் முற்கால நிலை, இக் கால நிலை இரண்டையும் ஒப்பிட்டு மாற்றங்களையும் விளக்கி இக்கால இளையர்கள் உள்ளம், உடல்நிலை, அறிவு ஆகியவை கெட்டு இருப்பதற்குரிய காரணம் புலனடக்கம் இன்மையே என்று புலப்படுத்தியுள்ளார் முவ

மு . வ. எழுதிய கவிதை

மு.வ. உரைநடைப் படைப்பாளராக உச்சநிலையில் இருந்தாலும் ஒரு சில கவிதைகளும் அவர் எழுதியுள்ளார். சிங்கப்பூர் உள்ளடங்கிய மலயா நாட்டுத் தமிழ்நேசன் ஆண்டு மலர் ஒன்றில் (1959) (பக் 146 -47) விழிப்பு என்னும் தலைப்பில் மு.வ அவர்கள் எழுதிய கவிதை ஒன்று வெளிவந்துள்ளது.. வெளிநாடுகளில் குடியேறிப் புலம் பெயர்ந்துறையும் தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பும் நோக்கோடு எழுதிய கவிதை இன்றைய நிலையிலும் பொருந்தும்.

கல்வி நிலையங்களில் (தமிழ்க் கல்வித் துறையில்)

தென்கிழக்காசிய உலகில் ஒரே உயர்நிலைப்பள்ளி (தமிழ் வழி கற்பிக்கும்) எனத் திகழ்ந்த உமறுப்புலவர் உயர்நிலைப்பள்ளியில் சாதாரணநிலைக்கல்வி (O Level) நிலை பயின்ற மாணவர்களுக்கு இலக்கியப் பாடமாக மு.வ. அவர்களின் ‘இளங்கோவடிகள்’ என்னும் நூல் பாடநூலாக வைக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் 1966 இல் சிங்கப்பூருக்கு வருகை தந்த மு.வ. அவர்கள் உமறுப்புலவர் பள்ளிக்கு வந்து வகுப்பறையில் அப்போது மாணவராக இருந்த திரு.சாமிக்கண்ணு அவர்களிடம் அப்புத்தகம் பற்றிய கருத்து அறிய வினாவியதாகவும் அவர்வழி அறிந்தேன். 1980 -2012 ஆண்டுகளில் பல்கலை கழகப் புகழாக வகுப்பில் தமிழ்

இலக்கியம் படித்த மாணவர்களுக்குச் சிறப்பு நிலைப் பாட நூலாகப் பெற்றமனம், கள்ளோ காவியமோ, கரித்துண்டு ஆகிய நாவல்கள் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டன. இதன் வழி மாணவர்கள் மு.வ. நாவல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். இவற்றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் இந்நாவல்களை ஆழமாகக் கற்றனர்.

சாதாரண நிலை (O Level) த் தேர்வில் இலக்கியம் கற்ற மாணவர்களுக்கும் 1990 களில் 'உலகப்பேரேடு' என்னும் மு.வ.அவர்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பு பாடநூலாக இருந்தது. . 2010களில் இந்நிலைக்கு மு.வ. அவர்களின் 'மூன்று நாடகங்கள்' என்னும் நாடகநூல் பாடமாக உள்ளது.

UNISIM எனப்படும் சிம் பல்கலைக் கழகத்தில் B.A தமிழ்ப் பட்டப்படிப்பில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு மு.வ. அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மொழிநூல், மொழியியல் கட்டுரைகள், இலக்கியத் திறன் ஆகிய நூல்கள் பாடத் துணை நூல்களாகவும் 'அகல்விளக்கு' புதினம் பாடநூலாகவும் வைக்கப்பட்டன.

பொதுவாகப் பள்ளி நூலகங்கள் ,தேசிய நூலகங்கள், பல்கலைக் கழக நூலகங்கள், தொடக்கக் கல்லூரி நூலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் மு.வ. அவர்களின் பெரும்பாலான நூல்கள் இடம் பெற்றுள்ள நிலையைக் காணலாம்.

சிங்கப்பூர்ப் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டு நிறுவனம் 1982 இல் வெளியிட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான தமிழ் 4 பாடநூலில் (விரைவு4 வழக்கம்/5 நிலைகளுக்கான) மூன்றாவது பாடமாக டாக்டர் மு.வரதராசனார் அவர்களைப் பற்றிய பாடம் ஒன்று அமைந்தது.. மேலும் அந்நூலில் மு.வ. எழுதிய 'நல்லநூல்' என்னும் கட்டுரையும் ஒரு பாடமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிங்கப்பூரில் முதன்மைத் தரம் வாய்ந்த பள்ளியாகத் திகழும் இராபிள்ஸ் பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் உயர்தமிழ் பயின்ற மாணவிகளுக்கு மு.வ. அவர்களின் கரித்துண்டு. கள்ளோ காவியமோ, அகல் விளக்கு மண் குடிசை முதலிய நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்து படைக்கும் பணி, பாட மதிப்பீட்டின் ஒரு கூறாக 1995 முதல் 2011 வரை இருந்தது.

கருத்தரங்குகளில்

ஈசூன் தொடக்கக் கல்லூரியில் 1988 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய கருத்தரங்கு வரிசையில் முதலாவது கருத்தரங்கில் டாக்டர். சுப.திண்ணப்பன் 'பெற்றமனம்' நாவல்பற்றியும் (15-3-1988) இரண்டாம் கருத்தரங்கில் (11-3-1989) கள்ளோ காவியமோ என்னும் நாவல் பற்றியும் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் படைத்தார். இக்கட்டுரைகள் நூலாக்கம் பெற்றுள்ளன. தமிழாசிரியர் திரு. மா. இராஜிக்கண்ணு ஐரோங் தொடக்கக் கல்லூரியில் 'கரித்துண்டு' நாவல் பற்றி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை படைத்துள்ளார். (25-6-12)

விழா நிகழ்ச்சிகளில்

சிங்கப்பூர் கல்விக் கழகத்தில் எண்பது தொண்ணூறுகளில் ஆண்டுதோறும் பாரதியார் விழாவும் மு.வ. விழாவும் தமிழ் மன்றத்தால் நடத்தப்பட்டன. இவ்விரு விழாக்களிலும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் கவிதைகள், விழா நாயகர்களின் வரலாறு, தமிழ்ப் பணி அடங்கிய மலர்கள் வெளியிடப்படும். மாணவர்கள் உரையாற்றுவர், நாடகம் அரங்கேற்றுவர். இவ்விழாக்களின் வாயிலாகத் தமிழாசிரியர்கள் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இலக்கிய முன்னோடிகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அண்மையில் 2012 ஏப்ரலில் தமிழ்மொழி விழா நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாக கவிமாலைக் குழுவினர் மு.வ. நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ச்சி ஒன்றினை நடத்தினர். மு.வ. நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டிச் செம்மொழி இதழும் தமிழ்மொழிப் பண்பாட்டுக் கழகமும் இணைந்து மு.வ.வின் நாவல்கள் பற்றிய திறனாய்வுப் போட்டியைத் தொடக்கக் கல்லூரி மாணவர்களுக்காக நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கின.

நாடகத்துறையில்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இளையர் மன்றத்தினர் மு.வ அவர்களின் 'இளங்கோவடிகள்' நாடகத்தை மேடை ஏற்றிச் சிறப்பாக நடத்துக் காட்டினர். இந்நாடகம் நாடக அரங்கில் (பழைய தேசிய நூலகத்திற்குப் பின்னர் இருந்த) நடைபெற்றது.

எழுத்தாளர் உலகில்

தமிழ் எழுத்தாளர் உலகில் புகழ் பெற்று, தமிழ்முரசு முதலிய இதழ்களில் பணியாற்றிய இதழாசிரியரும், சிங்கை வானொலி தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களில் பணியாற்றிய செய்தி ஆசிரியரும், சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளருமான திரு. ஜே.எம். சாலி அவர்கள் திரு. மு.வ அவர்களின் மாணவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது..

இவ்வாறே, சிங்கப்பூரில் சிறந்த சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்து நூல்கள் பலவற்றை எழுதியும் திறனாய்வு செய்தும் புகழ்பெற்ற இராம. கண்ணபிரான் டாக்டர். மு.வ அவர்களைத் தம் எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் 'இலட்சிய குரு' வாகக் கொண்டு திகழ்பவர். மு.வ வின் நடுநிலைப் பண்பையும் நடையையும் பின்பற்றி எழுதும் பெற்றியர். இவரது இலக்கியப் படைப்புகளில் மு.வ வின் செல்வாக்கு மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகத்தின் வெளியீடாக வந்த (2007 ஏப்ரல்) நூல் 'தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்' என்னும் நூலில், டாக்டர் மு.வ அவர்களின் வாழ்வையும் தமிழ்ப் பணியையும் விளக்கும் கட்டுரை ஒன்று அவர் படத்துடன் இடம் பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறே சிங்கப்பூர்த் தமிழாசிரியர் VRP மாணிக்கம் வெளியிட்ட 'பெரியோர் வாழ்விலே' என்னும் நூலில் (2011) மு.வ அவர்களை 'முன்னுக்கு வருக' எனத் தட்டி எழுப்பிவராகக் காட்டியுள்ளார்..

அண்மையில் 2011 நவம்பர் பாரி நிலையத்தார் சென்னையில் நடைபெற்ற மு.வ நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி வெளியிட்ட நினைவு மலரில் அவர் மாணவர்களாகிய டாக்டர் சுப. திண்ணப்பனும் ஜே.எம். சாலியும் மு.வ அவர்களுடன் தாங்கள் கொண்ட தொடர்பு நினைவுகளைக் கட்டுரையாக எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிங்கப்பூர்

மு.வ அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 2005 வரை 21 பதிப்புகள் கண்டுள்ளது. இந்நூலில் ' வெளிநாடுகள் தந்த இலக்கியம்' என்னும் பகுதியில் மலேசிய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மாண்பினைப் பற்றியும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் மூன்று பக்கங்கள் 258-61 மு.வ. எழுதியுள்ளார். சிங்கை முகிலன், உலக நாதன், இரா. பெருமாள், முருகு சுப்பிரமணியன் முதலியோரைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலேசிய சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் பற்றி மு.வ. .

“அந்த நாடுகளின் தமிழ் இலக்கியம் 1947 –க்குப் பிறகு வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். இன்றுவரை ஏறக்குறைய ஐம்பது பேர் எழுத்தாளர்களாகப் பணிபுரிந்துள்ளனர். பலர் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். சிலர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். கவிதை எழுதுகின்றவர்களும் சிலர் உண்டு. ஆனால் ஒரு குறை உள்ளது. இந்த எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் பல, பத்திரிக்கைகளின் அளவில் வெளிவந்து நின்றுவிட்டவை. நூல்களாக வெளிவந்தவை சிலருடைய படைப்புகளே.”

இப்பகுதி மலேசிய சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களிடம் முவ கொண்ட ஆர்வத்தையும் அக்கறையையும் காட்டுகிறது அல்லவா?

முடிவுரை

இந்த 2012 ஆம் ஆண்டில் தேசிய கலை மன்றம் ஆண்டுதோறும் நடத்தும் எழுத்தாளர் வாரத்தை ஒட்டிச் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் மு.வ நூற்றாண்டு விழா நினைவாக ஒரு கருத்தரங்கத்தை நடத்துவதுடன் மலர் ஒன்றும் வெளியிடுவது பாராட்டிற்குரியது. அம்மலருக்காக எழுதப்பட்ட இந்தக் கட்டுரை 1966 இல் முவ சிங்கப்பூருக்கு வருவதற்கு முன்னும் பின்னும் வானொலி, தமிழ் முரசு ஆகிய ஊடகங்கள் வழியாகவும் கல்வித்துறை, கருத்தரங்குகள் வழியாகவும் மு.வ எழுத்தும் பேச்சும் சிங்கையில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கை ஓரளவு எடுத்து விளக்குகிறது எனலாம். இக்கட்டுரை உருவாகத் தகவல் தந்துதவிய நல்லுள்ளங்களுக்கு நன்றி.

சிங்கப்பூரில் டாக்டர் மு.வ. அவர்களின் செல்வாக்கு

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் கவிதைக்குப் பாரதி வழிகாட்டியாகவும், உரைநடைக்குப் பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசனார் (மு.வ) ஒளி விளக்காகவும் விளங்கினார்கள். இருவரும் அரிய கருத்துகளை எளிய மொழி நடையில் தெளிவாகவும் திகட்டாதவாறும் படைப்பு இலக்கியம் வாயிலாகப் பொதுமக்களுக்கும் – கல்லார்க்கும் கற்றார்க்கும் எடுத்துரைத்தனர். இலக்கியம், இலக்கணம், மொழியியல், திறனாய்வு, வரலாறு, பண்பாடு முதலிய பல துறைகளில் நூல்கள் எழுதியும் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தும், ஆராய்ச்சிகள் செய்தும் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய பெருந்தகையாளர் பேராசிரியர் மு.வ.அவர்களின் செல்வாக்கு, சிங்கப்பூர்த் தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் எவ்வகையில் உதவியது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வருகை

மலேசியாவின் தலைநகரான கோலாலம்பூரில் 1966 ஏப்பிரல் 16- 23 நாட்களில் நடைபெற்ற முதல் உலகத் தமிழ்நாட்டின் பேராளராகக் கலந்துகொள்ள வந்த தமிழறிஞர் குழுவினர், மாநாடு முடிந்த பின்னர் சிங்கப்பூருக்கு வருகை தந்தனர். அவர்களில் ஒருவராக வந்த மு.வ சிங்கப்பூர் தேங் ரோடு தெண்டாயுதபாணி கோயிலுக்கு வந்து வழிபட்டதாகவும் அக்கோயிலுக்கு எதிரே அக்காலத்தில் இருந்த தேசிய அரங்கில் தமிழறிஞர்கள் மா.இராசமாணிக்கனார், கி.வா.ஐகந்நாதன், தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் முதலியோருடன் தமிழர்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிய கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றியதாகவும் அறிகிறோம். குலிமார்ட் ரோட்டிலுள்ள ஓர் அரங்கில் நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியனுடன் மு.வ சொற்பொழிவு ஆற்றியதாகவும் தெரிகிறது. பிறகு மு.வ. உமறுப்புலவர் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு வருகை புரிந்து வகுப்புகளுக்குச் சென்று தமிழ் மாணவர்களுடன் உரையாடியதாவும் தமிழாசிரியர் சங்கத்தலைவர் திரு. சாமிக்கண்ணு வாயிலாக அறிந்தேன். அக்காலத்தில் தமிழ்முரசில் பணியாற்றிய ஜே. எம்.சாலி அவர்கள் மு.வ. அவர்களைப் பேட்டி கண்டு தமிழ்முரசில் வெளியிட்டதாகவும் தெரிகிறது. முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் டாக்டர் மு.வ.அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய கொள்கைகள் – எட்டுத்தொகை (Literary Theories in Early Tamil – Ettutthokai) என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரை படைத்தார். அக்கட்டுரை அம்மாநாட்டின் நிகழ்வுக் கொத்தில்(1969) (பக் 45-54) வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1950 -70 களில் மு.வ நூல்களைப் படிப்பதில் முனைப்புக் காட்டியவர்கள் சிங்கப்பூரில் பலர் இருந்தனர். எனவே, மு.வ. அவர்களைக் கண்டும் அவர் சொற்பொழிவைக் கேட்டும் மகிழ்ந்தவர்கள் பலர் இன்று மூத்த ஓய்வு பெற்ற தமிழாசியர்களாக உள்ளனர். தமிழறிஞர்களை வரவேற்று உரையாடி மகிழ்ந்தவர்களில் மெ.திருநாவுக்கரசு வை. திருநாவுக்கரசு, அ.முருகையன், வயி.சண்முகம் செட்டியார், ச.தெய்வநாயகம் முதலியவர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

வானொலியில் நேர்காணலும் பேச்சும்

மு.வ. அவர்கள் சிங்கை வந்தபோது சிங்கை வானொலியில் அப்போது பணியாற்றிய திரு. P. கிருஷ்ணன் மு.வ. அவர்களிடம் நேர்காணலை எடுத்து ஒலிபரப்பியதாவும் வானொலியில் இலக்கியப் பேச்சுக்கள் மு.வ. நிகழ்த்தியதாவும் சொன்னார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்

கழகத் துணைவேந்தராக மு.வ. பணியாற்றியபோது (1971-74) P. கிருஷ்ணன், அவரைப் போய்ச் சந்தித்துப் பழைய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டதாகவும் சொன்னார். மு,வ,வின் மாணவரான சுப.திண்ணப்பன் 'எல்லோருக்கும் ஏற்ற தமிழ்' என்னும் தலைப்பில் 60 வார நிகழ்ச்சிக்கும் 'எளிய தமிழ்' என்னும் நிகழ்ச்சிக்கும் சிங்கை வானொலிக்கு எழுத்துரை வழங்கியுள்ளார். இவ்வாறே, மலேயாப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய டாக்டர். மு.வ. மாணவரான, இரா.தண்டாயுதம் சங்க இலக்கிய அறிமுக எழுத்துரைகளைச் சிங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பச் செய்தார்.

தமிழ்முரசில் மு.வ எழுத்துப் படைப்புகள்

தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி நிறுவி ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய தமிழ்முரசு நாளிதழின் ஆண்டுமலர்களிலும் ஞாயிறு மலர்களிலும் மு.வ.அவர்களின் சிறுகதை ஒன்றும் ஒன்பது கட்டுரைகளும் 1951-61 காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விவரம் வருமாறு;

சிறுகதை;

'இறந்த சிற்றப்பா' -5-8-1951 .இது 1952 + 1967களில் வெளியிடப்பட்ட "குறட்டை ஒலி" என்னும் நூலில் இடம்பெற்ற சிறுகதை. தமிழ்முரசின் ஆண்டுமலருக்காக எழுதப்பட்டுப் பின்னர் காலதாமதம் காரணமாக நாளிதழில் வெளியானதாக, மு.வ. ஆய்வடங்கல் நூலில் அதன் ஆசிரியர் சு.வேங்கடராமன் (சு.வே.) குறிப்பிடுகிறார்.(1976). மாற்றாந்தாயின் கொடுமையையும் வாய்மையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட ஒருவரது இயல்பையும் கருவாகக் கொண்ட கதை.

.கட்டுரைகள்

1. ஒரு சிறு காட்சி 9-8-1953 பக் 3

திருக்குறளின் முன்றாம் பாலாகிய இன்பத்துப் பாலுக்குரிய குறள்களை அடிப்படையாக வைத்துத் திருவள்ளுவரை ஒரு நாடக ஆசிரியராகவும் படைப்புத் திறன் மிக்க பண்புடைக் கவிஞராகவும் காட்டும் முயற்சியே இக்கட்டுரை. இறுதியில்

" கண்ணும் கொளச்சேரி நெஞ்சே இவை என்னைத்

தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று." (1244)

என்னும் குறளின் இலக்கியச் சிறப்பை மு.வ விளக்குகிறார். திருக்குறளில் இப்பகுதியைக் காமத்துப் பால் என ஒதுக்காது தூய காதலைக் காட்டும் பகுதி எனப் பலரைப் படிக்கத் தூண்டும் இக்கட்டுரை.

2 .வீடும் விஞ்ஞானமும்; 11-12-1954 பக் 10

இக்கட்டுரையில். மு.வ. இயற்கையும் சமுதாயமும் மனிதனுடைய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இடையூறுகள் செய்தாலும் மனிதன் தன் அறிவு வளர்ச்சியால் முன்னேறி வருகிறான் என்பதை வீடு கட்டும் முறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் வாயிலாக விளக்க முயல்கிறார், **இக்கட்டுரை வீடமைப்பு வளர்ச்சியில் முன்னேறி வரும் சிங்கப்பூர் மக்களுக்கு ஏற்ற படிப்பிணையை உணர்த்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.** இக்கட்டுரையில் Blotting Paperக்கு

மை ஒற்றும் தாள் எனவும் Air Contiditionக்கு சூட்டைக் குறைத்துக் குளிர்ச்சியைப் பரப்பும் முறை எனவும் வரும் பகுதியால் மு.வ. அவர்களின் கலைச் சொல்லாக்கத் திறமையையும் காணமுடிகிறது.

3. அகத்துறை 13-1-1955 பக் 5-9

இக்கட்டுரையைத் திரு. நா.கோவிந்தசாமி தேசிய நூலகத்திலுள்ள தமிழ் முரசு இதழ் நுண்படச்சுருள் தொகுப்பின் களஞ்சியத்திலிருந்து படி எடுத்துத் தமக்கு அனுப்பியதாக சு.வே. கூறுகிறார். இக்கட்டுரை 1954 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதக் கோவை பூ.சா. கோ. கலைக் கல்லூரியில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் பகுதி என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

சங்க இலக்கியப் பாடுபொருள் பிரிவான அகம் பற்றிய கொள்கையை எளிமையாக விளக்கும் இயல்பை இக்கட்டுரையில் காண்கிறோம். அகப்பாடல்கள் கட்டுப்பாடுகள் மிகுதியாகக் கொண்டதால் கற்பதற்குக் கடினமாக உள்ளன. என்று கூறி உள்ளத்தைப் பாடுவதே உயர்ந்த கலை என்றும் உடலைப் பாடுவது தாழ்ந்த ஒன்று என்றும் விளக்குகிறார். மு.வ. பின் ' உரிமையைக் காப்பதில் இன்பம் இல்லை; இழப்பதில் தான் உள்ளது என உணர்த்துவதே அகத்துறை' என்று உறுதியாக உரைக்கிறது, இக்கட்டுரை. இது சங்க இலக்கியம் படிக்க வழிகாட்டும்

4. நாடகத் தமிழ் 17-4-1955 பக் 9-10

இக்கட்டுரையும் முன்னையதைப் போன்று கோவை. பூ.சா.கோ. கலைக் கல்லூரிச் சொற்பொழிவு வடிவம்தான். முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், கலை ஆகியவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வரலாற்றை விரிவாகச் சான்று காட்டி விளக்கும் முயற்சியே ஆகும் நாடகம், கூத்து வேறுபாடு, கல்வெட்டுச் சான்றுகள், உரை விளக்கங்கள், புராண நாடகம் புகுந்த நிலை, சீர்திருத்த நாடகங்களின் தேவை முதலியவற்றை இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுவதால் படிப்பவர்கள் பெறும் பயன் அதிகம் என்றே கூறலாம். சீர்திருத்த நாடகங்கள் சிங்கையில் மிகுதியாக அரங்கேற இக்கட்டுரையும் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்கலாம்.

5. காலம் கடந்து வாழும் கருத்துகள் 1-5- 1955 பக்9

1890 இல் தத்துவப் பேராசிரியர் சுந்தரனாரால் எழுதப்பட்ட மனோன்மணீய நாடகம் இக்காலத்துக்குக்கேற்ற தாய்மொழிப்பற்று, அக்கால நாஞ்சில் நாட்டுப் பிரிவினை என்பவற்றை வலியுறுத்துவதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் மு.வ. விளக்குகிறார். ஒருவர் ஒருவரைக் கண்டால் பிறமொழியில் பேசுதலும், தாய்மொழியில் பேசினால் மதிப்புக் குறைவு என்று எண்ணுதலும், தாய்மொழியில் அறிவுக்கலைகளைக் கற்க முடியாது என்று தயங்குதலும், தாய்மொழியில் ஆட்சி நடத்துவதற்கு அஞ்சுதலும் முதலான தவறுதல்கள் இன்றும் அடியோடு நீங்காமல் உள்ள தமிழர் சமுதாயத்துக்கு மனோன்மணீய ஆசிரியர் தம் பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பழமை, பெருமை மிக்க தமிழ்மொழியாய் தம் தாயர் தாலாட்டுப் பாட்டுக் கேட்டு வளர்ந்த தமிழர்களில், ' ஆற்றிலம் ஆண்மையும் உரிமையும் ஒருங்கே தோற்றனம் எனச் சொல்லத் துணிபவர் யார்?' எனக் கதையின் ஊடே கூறியவை இன்றும் பொருந்துவனவே என விளக்குகிறார். மொழிப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும் ஏற்பட வழிவகுக்கும் இக்கட்டுரை சிங்கப்பூர் தமிழருக்கும் ஏற்கும்.

6. கலைச்செல்வங்கள் 1958 தமிழ்முரசு ஆண்டுமலர் பக் 30- 32

அனுபவ வெளிப்பாடே கலை. அது கல்,மண்,வண்ணம்,சொல் ஆகிய ஊடகங்களுக்கேற்பப் பல வகையாக விளங்கிச் சுவைப்பவர்க்கு இன்பம் தருகிறது. உணர்வு, கற்பனை, உணர்த்தும் ஆர்வம் ஆகிய மூன்று பண்புகள் எல்லாக் கலைகளுக்கும் உரிய பொதுப்பண்புகள் என்று கூறிப் பின் கற்பனையின் பல வகைகளையும் இலக்கிய எடுத்துக்காட்டுகள் தந்து விளக்குகிறது, இக்கட்டுரை. **கலை செல்வமாகப்** பயன்படுவதையும் வலியுறுத்துகிறது. பொதுவாகக் கலைஞர் அனைவருக்கும் பயன் தரும் கட்டுரை, இது. பின்னர், சி.சு. செல்லப்பாவின் 'எழுத்து' 1965 இதழிலும் வந்தது.

7. தாழ்வுற்றோம் 9-7-1961 பக் 4&9

'பிறந்த நாட்டிலும் தமிழன் நன்றாக வாழமுடியவில்லை. புகுந்த நாட்டிலும் நன்றாக வாழமுடியவில்லை. புகுந்த இடத்தில் பம்பாய் **போன்ற இடங்களில்** தமிழர்கள் பிச்சை எடுத்தும் பன்றிக் குடிசைகளில் வாழ்வதைக் கண்டும் வருந்தி எழுதிய கட்டுரை மற்ற இனத்தவர்கள் இப்படி இல்லையே என்று வருந்திப் 'பழம்பெருமை நம்மை ஒருவகையில் தாழ்த்திவிடுகிறது. எனவே, 'பழம்பெருமை பேசாது நானும் ஒரு மனிதன்' என்னும் தன்னம்பிக்கையோடு உழைக்க வேண்டும்' என அறிவுரை தரும் கட்டுரை. இலங்கை சென்று 'கள்ளத் தோணி' எனப் பெயர் எடுத்துக் கலங்கி நிற்கும் தமிழர்களைப் பற்றிக் கவன்று எழுதிய கட்டுரை. மானமிழந்து தமிழர்கள் வாழ்வதையும் அவ்வாறு வாழ்வைக்கும் ஆட்சி முறையையும் கண்டு அவலமுற்று எழுதிய கட்டுரை. இது. இக்காலத்துக்கும் பலவகையில் பொருந்தும் ஒன்றாக உள்ளது. சுதேசமித்திரன் தீபாவளி மலரிலும் 19-10-60 இல் வெளிவந்துள்ளது என இக்கட்டுரை பற்றிய குறிப்பும் கீழே உள்ளது.

8. கலைகள் தேவை 3-6-1962

மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை மலரில்(1959) வந்த கட்டுரையைத் தமிழ்முரசு எடுத்து 1962இல் வெளியிட்டுள்ளது. 'இயற்கையையும் வாழ்க்கையையும் மனிதன் நுகர்ந்து இன்புறலாமே, பிறகு கலைகள் ஏன் தேவை' என்னும் வினாவை எழுப்பி அதற்கு மூன்று விடைகளைச் சான்றுகளுடன் தருகிறது, இக்கட்டுரை.

1. 'இயற்கையிலும் வாழ்க்கையிலும் உள்ள அழகின்பம் தெளிவாக இல்லாமல் கதம்பமாகக் கலந்துள்ளதைப் பிரித்துப் பொருத்தமானவற்றை மட்டும் கலை தருவதால் தேவைப்படுகிறது.
2. இயற்கை தரும் இன்பம் அடிக்கடி மாறிவரும் இயல்பினது., வேண்டும்போது கிடைப்பதில்லை, மாறாவகையில் வேண்டும்போது கலை கிடைக்கச்செய்கிறது.
3. இளமையில் துய்த்துப் பிறகு மறந்து மரத்துப்போன மனத்தை ஈர்த்து நிற்க வைக்கும் நிலை கலைக்கு உண்டு. இந்த மூன்றையும் ஏற்ற எடுத்துக்காட்டால் விளக்கும்போது நாம் கலைகளின் தேவையை நன்கு உணர்கிறோம்.

9. புலனடக்கம் 28-4- 1963 பக் 7

டாக்டர் மு.வ. அவர்களின் படத்தோடு வெளியிடப்பட்ட இக்கட்டுரையில் பிள்ளைகள் வளர்ப்பில் முற்கால நிலை, இக்கால நிலை இரண்டையும் ஒப்பிட்டு இல்லம், கல்விக்கூடம் இவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் விளக்கி இக்கால இளையர்கள் உள்ளம், உடல்நிலை,

அறிவு ஆகியவை கெட்டு இருப்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறார், டாக்டர்.மு.வ. இக்கேட்டுக்குரிய காரணம் புலனடக்கம் இன்மையே என்று புலப்படுத்தி 'உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுக்க நெறியில் செலுத்துவதே' புலனடக்கம் என்று முடிக்கிறார். 'புலனடக்கம் என்றது நாட்டையும், வீட்டையும் துறப்பதன்று. புலனொடுக்கம் என்பது வேறு, புலனடக்கம் என்பது வேறு. முன்னது இயற்கைக்கு முரணானது, பின்னது இயற்கையோடு இயைந்தது, உள்ளத்தைக் காப்பதற்கு – மனநலத்தை வளர்ப்பதற்கு புலனடக்கம் மிகத் தேவையானது என்பதை இளைஞர் நெஞ்சம் நம்புமாறு செய்ய வேண்டும்' - மு.வ.

மேற்கண்ட ஒன்பது கட்டுரைகளில் மூன்று கட்டுரைகள் (அகத்துறை, நாடகத்தமிழ், கலைகள்தேவை) தமிழகத்தில் கல்லூரிகளில் கல்வி நிலையங்களில் மு.வ. அவர்கள் ஆற்றிய/ எழுதியவற்றைத் தமிழ் முரசில் எடுத்து வெளியிடப்பட்டவை. ஏனைய ஆறில் (ஒரு சிறு காட்சி, வீடும் விஞ்ஞானமும், காலம் கடந்து வாழும் கருத்துகள், தாழ்வுற்றோம், புலனடக்கம்) என்னும் ஐந்து கட்டுரைகளும் தமிழ்முரசுக்கென டாக்டர் மு.வ. அவர்களால் எழுதப்பட்டவை. கலைச்செல்வங்கள் என்பது தமிழ் முரசு ஆண்டுமலரில் (1958) வெளியிடப்பட்டது.

அகத்துறை சங்க இலக்கியம் பற்றியது. கலைச்செல்வங்கள் ,கலைகள் தேவை, நாடகத்தமிழ், காலம் கடந்து வாழும் கருத்துகள் என்பன கலைகள் பற்றியவை. ஒரு சிறு காட்சி திருக்குறள் தொடர்பானது. வீடும் விஞ்ஞானமும் தாழ்வுற்றோம் புலனடக்கம் என்பன இக்காலச் சமுதாய நிலை, முன்னேற்றம் பற்றி பேசுகின்றன.

திரு.வி..க. மடலில் இடம் பெற்ற ' வள்ளுவரும் பொதுமையும்' என்னும் தலைப்பிட்ட மு.வ. அவர்களின் கட்டுரை ஒன்று மலாயன் இந்தியன் காங்கிரஸ் தாப்பா கிளை கலை கலாசாரப் பகுதி வெளியிட்ட தமிழர் திருநாள் மலரில் (பக் 37- 42) வெளியிடப்பட்டது. (சு.வே161) 'போர் வீரன் புதுமைப்பித்தன் ' என்னும் தலைப்பில் மு.வவின் கட்டுரை 'சிறுகதைப் பித்தன்' தொகுத்து வெளியிட்ட மலயாவில் புதுமைப்பித்தன் நினைவு மலரில் (பக்கம் 4) வெளிவந்தது.

மு . வ.எழுதியகவிதை

மு.வ. உரைநடைப் படைப்பாளராக உச்சநிலையில் இருந்தாலும் ஒரு சில கவிதைகளும் அவர் எழுதியுள்ளார். சிங்கப்பூர் உள்ளடங்கிய மலயா நாட்டுத் தமிழ்நேசன் ஆண்டு மலர் ஒன்றில் (1959) (பக் 146 -47) விழிப்பு என்னும் தலைப்பில் மு.வ அவர்கள் எழுதிய கவிதை ஒன்று வெளிவந்துள்ளது.. வெளிநாடுகளில் குடியேறிப் புலம் பெயர்ந்துறையும் தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பும் நோக்கோடு எழுதிய கவிதை இன்றைய நிலையிலும் பொருந்தும் எனக் கருதிக் கீழே தரப்பட்டுள்ளது. இது வெளிநாட்டுத் தமிழர்கள் படும் இன்னலை எடுத்துக் கூறிப் பழம்பெருமை பேசுவது பயனற்றது என்பதை விளக்கி ஒற்றுமையுடன் வாழ விழிப்படையச் சொல்கிறது, இக்கவிதை வருமாறு:

விழிப்பு

தமிழரெலாம் வீரரெனத் தயங்காமல் முழங்கிவந்தோம்

நமதுபுகழ் பெருமையெலாம் நமக்குள்நாம் போற்றி வந்தோம்

இமியேனும் பயனொன்றும் இதனாலே விளைந்திலதே

நமதுயர்வைப் பிறநாட்டார் நன்குணரச் செய்திலமே.

வெளிநாட்டில் குடியேறி வேதனைகள் படுபவரயார்?

எளியரெனக் கந்தலுடுத்(து) அங்கெல்லாம் ஏங்குபவரயார்?

இழிசொற்கள் பிச்சைபுகல் குற்றேவல் ஏற்பவரயார்?

களிமொழியின் தமிழர்நிலை கருதுமுளம் கருகிடுமே.

குறையுணர்வோம் குணம்பெருக்கி நிறைபெறுவோம் இனியேனும்

நெறியிதுவே ஒன்றுபட்டு நேர்கடமை ஆற்றிடுவோம்

அறிவொன்றே செல்வமென ஆண்மையென உணர்ந்திடுவோம்

வெறியின்றிப் பொதுமையுடன் விஞ்ஞானம் போற்றிடுவோம்.

பழம்பெருமை போகாது பழங்கலைகள் செழித்திட்டால்;

பழம்பெருமை உதவாது பண்டைநிலை இழந்ததன்பின்;

பழம்பெருமை பகைசோம்பர் வளர்ந்திட்டால் பயனிலையே

பழம்பெருமை புதுவாழ்வைப் பாழாக்க விரும்புவமோ?

வாழ்கின்றார் பல இனத்தார் வரலாறே இல்லாமல்

தாழ்வுற்ற பலநாட்டார் தலையெடுத்தார் இந்நாளில்

வாழ்வுற்றார் அமெரிக்கர் வளம்பெருக்கி நேற்றுத்தான்

வீழ்வுற்றோம் உணர்ந்திடுவோம் விழிப்புற்றே வாழ்ந்திடுவோம்.

கல்வி நிலையங்களில் (தமிழ்க் கல்வித் துறையில்)

தென்கிழக்காசிய உலகில் ஒரே உயர்நிலைப்பள்ளி (தமிழ் வழி கற்பிக்கும்) எனத் திகழ்ந்த உமறுப்புலவர் உயர்நிலைப்பள்ளியில் சாதாரணநிலைக்கல்வி (O Level) நிலை பயின்ற மாணவர்களுக்கு இலக்கியப் பாடமாக மு.வ.அவர்களின் 'இளங்கோவடிகள்' என்னும் நூல் பாடநூலாக வைக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் 1966 இல் சிங்கப்பூருக்கு வருகை தந்த மு.வ.

அவர்கள் உமறுப்புலவர் பள்ளிக்கு வந்து வகுப்பறையில் அப்போது மாணவராக இருந்த திரு.சாமிக்கண்ணு அவர்களிடம் அப்புத்தகம் பற்றிய கருத்து அறிய வினாவியதாகவும் அவர்வழி அறிந்தேன். இந்நூல் இளங்கோவடிகள், தமிழர், கலைஞர், அறவோர் என்ற மூன்று தலைப்புகளில் தமிழகத்திலுள்ள அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை நிறுவிய சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு வரிசையில் மு.வ. ஆற்றிய பேச்சுக்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். சிலப்பதிகாரம் பற்றிய சிறந்த திறனாய்வு நூலாகும்.

1980 -2012 ஆண்டுகளில் பல்கலை கழகப் புகழக வகுப்பில் தமிழ் இலக்கியம் படித்த மாணவர்களுக்குச் சிறப்பு நிலைப் பாட நூலாகப் பெற்றமனம், கள்ளோ காவியமோ, கரித்துண்டு ஆகிய நாவல்கள் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டன. இதன் வழி மாணவர்கள் மு.வ. நாவல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். இவற்றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் இந்நாவல்களை ஆழமாகக் கற்றனர்.

சாதாரண நிலை (O Level) த் தேர்வில் இலக்கியம் கற்ற மாணவர்களுக்கும் 1990 களில் 'உலகப்பேரேடு' என்னும் மு.வ.அவர்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பு பாடநூலாக இருந்தது. இது நூடும் சமுதாயமும் நலம் பெறுவதற்குரிய 20 கட்டுரைகள் – இதழ்கள், ஆண்டுமலரில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின்- தொகுப்பாகும். 1959, 1962 களில் பதிப்பிடப் பெற்றவை.

. 2010களில் இந்நிலைக்கு மு.வ. அவர்களின் 'மூன்று நாடகங்கள்' என்னும் நாடகநூல் பாடமாக உள்ளது. இவற்றில் முதல் நாடகம் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளின் சிறப்பைப் பேசுவது; இரண்டாம் நாடகம் திருநாவுக்கரசரின் தமக்கை திலகவதியார் பற்றியது; மூன்றாம் நாடகம் வீண்கனவு என்னும் தலைப்பில் கடாரம் என்று அழைக்கப்பட்ட மலேயா மாநிலமான கெடாவை வென்ற சோழவேந்தன் இராசேந்திரன் வாழ்வைச் சித்திரிப்பது. இவற்றுள் பாடமாகவுள்ள முன்னையதும் பின்னையதும் சிங்கப்பூர் மாணவர் அறிய வேண்டிய சமயப் பொதுமை, ஒற்றுமை ஆகியவற்றை வலியுறுத்துவன. 1959,1968களில் வெளியிடப்பட்டவை.

UNISIM எனப்படும் சிம் பல்கலைக் கழகத்தில் B.A தமிழ்ப் பட்டப்படிப்பில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு மு.வ. அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மொழிநூல், மொழியியல் கட்டுரைகள், இலக்கியத் திறன் ஆகிய நூல்கள் பாடத் துணை நூல்களாகவும் 'அகல்விளக்கு' புதினம் பாடநூலாவும் வைக்கப்பட்டன.

பொதுவாகப் பள்ளி நூலகங்கள் ,தேசிய நூலகங்கள், பல்கலைக் கழக நூலகங்கள், தொடக்கக் கல்லூரி நூலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் மு.வ. அவர்களின் பெரும்பாலான நூல்கள் இடம் பெற்றுள்ள நிலையைக் காணலாம்.

மேலும் தமிழாசிரியர்கள் தம் மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கும் கருத்தறிதல் பயிற்சித்தாள்களில் மு.வ. அவர்களின் கட்டுரைப் பகுதிகளை மிகுதியாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பர். காரணம் அவற்றின் எளிமையும், தெளிவும், இனிமையுமே ஆகும்.

சிங்கப்பூர்ப் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டு நிறுவனம் 1982 இல் இக்கட்டுரை ஆசிரியரை மதியுரைஞராகக் கொண்டு தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான பாடநூல், பயிற்சிநூல், ஆசிரியர் கையேடு முதலிய பயிற்று கருவிகள் தயாரிக்கும் பணிக்கு அறிவாற்றலும் அனுபவமுமிக்க ஆசிரியர்களைக் கொண்ட குழுக்களை உருவாக்கியது.

அப்போது உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான தமிழ் 4 பாடநூலில் (விரைவு4 வழக்கம்/5 நிலைகளுக்கான) மூன்றாவது பாடமாக டாக்டர் மு.வரதராசனார் அவர்களைப் பற்றிய பாடம் ஒன்று அமைந்தது. அப்பாடத்தில் மு.வ. அவர்களின் படத்துடன் அவரின் வாழ்க்கை வரலாறு , எழுத்துப்பணி, வாழ்க்கை நெறி ஆகியவை 5 பக்க அளவில் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் அந்நூலில் மு.வ. எழுதிய 'நல்லநூல்' என்னும் கட்டுரையும் ஒரு பாடமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது 'நல்ல நூல்' என்பது எழுத்து சொற்பொருள்களால் ஆன ஏடுகள் அடங்கிய ஒன்றன்று, நமக்குக் காட்சி அளித்துக் கருணை பொழிய என்றும் எங்கும் நமக்காகக் காத்திருக்கின்ற பெருந்தகையின் திருவுருவம்' எனபதை வலியுறுத்தி நல்ல நூலை மாணவர்கள் இனங்காணச் செய்யும் இயல்புடைய பாடம். மு.வ அவர்களின் 'திருக்குறள் தெளிவுரை' மாணவர் பலர் கைகளில் தவழும் நூலாகும். திருக்குறள் ஒப்புவித்தல் போட்டிகளுக்கு உதவும் ஒரு நூல்.

சிங்கப்பூரில் முதன்மைத் தரம் வாய்ந்த பள்ளியாகத் திகழும் இராபிள்ஸ் பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் உயர்தமிழ் பயின்ற மாணவிகளுக்கு மு.வ. அவர்களின் கரித்துண்டு. கள்ளோ காவியமோ, அகல் விளக்கு மண் குடிசை முதலிய நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்து படைக்கும் பணியைப் பாட மதிப்பீட்டின் ஒரு கூறாக ஆக்கிய பெருமை அங்குத் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றிய கு. சந்திரமூர்த்தியைச் சாரும். இப்பணி 1995 முதல் 2011 வரை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. கல்வித்திறன் மிகுந்த மாணவிகள் நாவலின் அமைப்பு, மாற்றம், முன்மாதிரி, பண்பாடு ஆகிய நாற்கூறுகளை ஆராய்ந்து ஆண்டுதோறும் படைத்து வந்தது பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும்.

கருத்தரங்குகளில்

தமிழாசிரியர் VRP மாணிக்கம் அவர்கள் ஈசுன் தொடக்கக் கல்லூரியில் 1988 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய கருத்தரங்கு வரிசையில் முதலாவது கருத்தரங்கில் டாக்டர். சுப.திண்ணப்பன் 'பெற்றமனம்' நாவல்பற்றியும் (15-3-1988) இரண்டாம் கருத்தரங்கில் (11-3-1989) கள்ளோ காவியமோ என்னும் நாவல் பற்றியும் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் படைத்தார். இக்கட்டுரைகள் நூலாக்கம் பெற்றுள்ளன. தமிழாசிரியர் திரு. மா. இராஜிக்கண்ணு ஜூரோங் தொடக்கக் கல்லூரியில் 'கரித்துண்டு' நாவல் பற்றி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை படைத்துள்ளார். (25-6-12) தெம்பினிஸ் தொடக்கக் கல்லூரி, "கரித்துண்டு என்னும் கருவூலம்" என்னும் தலைப்பில் மாணவருக்கான ஒரு பயிலரங்கை நடத்திற்று. சிங்கப்பூரிலுள்ள 17 தொடக்கக் கல்லூரி மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் கலந்து கொண்டனர். 8 தொடக்கக் கல்லூரி மாணவர்கள் பயிலரங்கில் கட்டுரை படைத்துப் பயனடைந்தனர். பயிலரங்கை ஏற்பாடு செய்தவர் தெம்பினிஸ் தொடக்கக் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு நல்லுராஜ்.

விழா நிகழ்ச்சிகளில்

சிங்கப்பூர் கல்விக் கழகத்தில் மு.வ.வின் அன்புக்குரிய திரு. ச. தெய்வநாயகம் அவர்களும் மு.வ.வின் மாணவர் முனைவர் சுப. திண்ணப்பன் அவர்களும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் (எண்பது தொண்ணூறுகளில்) ஆண்டுதோறும் பாரதியார் விழாவும் மு.வ. விழாவும் தமிழ் மன்றத்தால் நடத்தப்பட்டன. பட்டயப் படிப்பில் முதலாண்டு பயிலும் மாணவர்கள் பாரதியார் விழா நடத்துவர். இரண்டாம் ஆண்டு பயிலும் மாணவர்கள் மு.வ. விழா

நடத்துவர். இவ்விரு விழாக்களிலும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் கவிதைகள், விழா நாயகர்களின் வரலாறு, தமிழ்ப் பணி அடங்கிய மலர்கள் வெளியிடப்படும். மாணவர்கள் உரையாற்றுவர், நாடகம் அரங்கேற்றுவர். இவ்விழாக்களின் வாயிலாகத் தமிழாசிரியர்கள் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இலக்கிய முன்னோடிகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அண்மையில் 2012 ஏப்ரலில் தமிழ்மொழி விழா நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாக மா. அன்பழகன் தலைமையில் இயங்கும் கவிமாலைக் குழுவினர் மு.வ. நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ச்சி ஒன்றினை மு.வ வின் மாணவரான இந்தக் கட்டுரையாளர் தலைமையில் நடத்தினர். சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராகத் தமிழிசைக் கவிஞர் ரமணன் அவர்களை அழைத்துப் பேசச் செய்தனர். மு.வ. நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி இலியாஸ் ஆசிரியராக இருந்து நடத்தும் செம்மொழி இதழும் தமிழ்மொழிப் பண்பாட்டுக் கழகமும் இணைந்து மு.வ.வின் நாவல்கள் பற்றிய திறனாய்வுப் போட்டியைத் தொடக்கக் கல்லூரி மாணவர்களுக்காக நடத்திப் பரிசுகள் 6-4-12இல் வழங்கின.

நாடகத்துறையில்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இளையர் மன்றத்தினர் மு.வ அவர்களின் 'இளங்கோவடிகள்' நாடகத்தை மேடை ஏற்றிச் சிறப்பாக நடித்துக் காட்டினர். இந்நாடகம் பேராசிரியர்.அ. வீரமணி தமிழ் இளையர் மன்ற மதியுரைஞராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் நாடக அரங்கில் (பழைய தேசிய நூலகத்திற்குப் பின்னர் இருந்த) நடைபெற்றது.

எழுத்தாளர் உலகில்

தமிழ் எழுத்தாளர் உலகில் பல விருதுகள் பெற்றவரும், இலக்கியப் படைப்புகளில் சிறுகதை, கட்டுரை, புதினம், தன் வரலாறு, வாழ்க்கை வரலாறு முதலியவற்றைப் படைத்துப் பல நூல்கள் எழுதிய பழுத்த அனுபவமிக்க எழுத்தாளரும், ஆனந்த விகடன், தமிழ்முரசு முதலிய இதழ்களில் பணியாற்றிய இதழாசிரியரும், சிங்கை வானொலி தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களில் பணியாற்றிய செய்தி ஆசிரியரும், சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளருமான திரு. ஜே.எம். சாலி அவர்கள் திரு. மு.வ அவர்களின் மாணவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பச்சையப்பன் கல்லூரியில் மு.வ அவர்களிடம் தமிழ் முதுகலை (M.A) பயின்றவர்.

இவ்வாறே, சிங்கப்பூரில் சிறந்த சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்து நூல்கள் பலவற்றை எழுதியும் திறனாய்வு செய்தும் புகழ்பெற்ற இராம. கண்ணபிரான் தென்கிழக்காசிய இலக்கிய விருது, கலாசாரப் பதக்க விருது முதலிய பல விருதுகளைப் பெற்றவர். சிங்கப்பூர் சிறுகதைப் போட்டிகள் பலவற்றிற்கு நடுவராகப் பணியாற்றியவர். சிறுகதையின் தோற்றம் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த ஆழமும் நுட்பமும் உடையவர். சிங்கப்பூர்ப் புனைகதை இலக்கிய உலகில் சிறந்து விளங்கும் இராம. கண்ணபிரான் டாக்டர். மு.வ அவர்களைத் தம் எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் 'இலட்சிய குரு' வாகக் கொண்டு திகழ்பவர். மு.வ வின் நடுநிலைப் பண்பையும் நடையையும் பின்பற்றி எழுதும் பெற்றியர். இவரது இலக்கியப் படைப்புகளில் மு.வ வின் செல்வாக்கு மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகத்தின் வெளியீடாக வந்த (2007 ஏப்ரல்) நூல் 'தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்'. மாணவர்களுக்குத் தமிழ் வளர்த்த 40 அறிஞர்களை அறிமுகம் செய்யும் நோக்கில் அதன் தலைவர் நா. ஆண்டியப்பன் எழுதிய நூலாகும். இந்நூலில், டாக்டர் மு.வ அவர்களின் வாழ்வையும் தமிழ்ப் பணியையும் விளக்கும் கட்டுரை ஒன்று அவர் படத்துடன் இடம் பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறே சிங்கப்பூர்த் தமிழாசிரியர்களில் சிறந்த பணிகளை ஆற்றிப் புகழ் பெற்ற VRP மாணிக்கம் 'பெரியோர் வாழ்விலே' என்னும் நூல் ஒன்றை ஜனவரி 2011 இல் மாணவர்களுக்காக வெளியிட்டார். அந்நூலிலும் டாக்டர் மு.வ அவர்களை 'முன்னுக்கு வருக' எனத் தட்டி எழுப்பிவர் எனத் தொடங்கி அவர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றுள்ளது. (பக் 42 – 43) உழைப்பால் உயர்ந்த சான்றோராக மு.வ அவர்களை அந்நூலில் அவர் அறிமுகப்படுத்தி உள்ளார்.

அண்மையில் 2011 நவம்பர் பாரி நிலையத்தார் ஏற்பாட்டில் சென்னையில் நடைபெற்ற மு.வ நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி வெளியிடப்பட்ட நினைவு மலரில் சிங்கப்பூரில் தமிழ்ப் பணியாற்றும் அவர் மாணவர்களாகிய டாக்டர் சுப. திண்ணப்பனும் ஜே.எம். சாலியும் மு.வ அவர்களுடன் தாங்கள் கொண்ட தொடர்பு நினைவுகளைக் கட்டுரையாக எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிங்கப்பூர்

'இந்தியாவில் வடமொழியை விட்டால் மீதியுள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் விடத்தமிழே நீண்டதோர் இலக்கிய வரலாறு படைத்த மொழியாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றை எழுதும் பணியைத் தமிழ்ப் பேராசியர் டாக்டர் மு.வரதராசனாரிடம் சாகித்திய அக்கெடமி ஒப்படைத்தது. அவர் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவர். தமிழிலுள்ள முற்கால இடைக்காலத் தற்கால இலக்கியங்களில் ஒரு சேரத் திளைக்கும் ஒரு சிலரில் இவரும் ஒருவர் . தமக்கே உரிய ஒப்பற்ற முறையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை விளக்கியுள்ளார். மதிப்பதற்கரிய காணிக்கையாக விளங்குகிறது' என்னும் பன்மொழிப்புலவர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்களின் முன்னுரையுடன் கூடிய மு.வ அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 2005 வரை 21 பதிப்புகள் கண்டுள்ளது. இந்நூலில் ' வெளிநாடுகள் தந்த இலக்கியம்' என்னும் பகுதியில் மலேசிய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மாண்பினைப் பற்றியும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் மூன்று பக்கங்கள் 258-61 எழுதியுள்ளார். சிங்கை முகிலன், உலக நாதன், இரா. பெருமாள், முருகு சுப்பிரமணியன் முதலியோரைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மு.வ அவர்கள் தந்த சில பகுதிகள் ;

மலேசிய சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் பற்றி மு.வ.

'மலேசியாவும் சிங்கப்பூரும் நெடுங்காலமாகத் தமிழர் குடியேறி வாழ்ந்து வரும் நாடுகள். அந்த நாடுகளிலும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலர் உள்ளனர். கவிதை, கதை, நாடகம், கட்டுரை. படைத்து வருவோராக ஐம்பது அறுபதுபேர் பெயர் பெற்று வருகிறார்கள், அவர்களின் பெரும்பாலோர் கடந்த இருபது முப்பது ஆண்டுகளாகவே எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டவர்கள். எழுத்துக் கலையில் இருந்த ஆர்வத்தாலேயே அவர்கள் இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டார்கள். எழுத்தைத் தொழிலாகக் கொள்ளாமல் பணத்திற்காக எழுதாமல், எழுத்துத் தொண்டைத் தொடங்கியவர்கள் அவர்கள். ரப்பர்த் தோட்டங்கள் மலாய் மக்களோடும் சீன மக்களோடும் சேர்ந்து உழைத்து வாழ்வதும், தமிழ் நாட்டைப்பற்றிக் கனவுகள் காண்பதும், சாதிமத வேறுபாடுகளைக் கடக்க முயல்வதும் ஆகிய புதுமைகள் அவர்களின் வாழ்வில் இருப்பதால், புதிய கதைகளுக்கும் கவிதைகளுக்கும் தேவையான கற்பனைகள் ஏராளமாக அந்த எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைத்து வருகின்றன. அந்த நாட்டின் சிறுபான்மையோராக வாழ்ந்துவரும் தமிழர்களுக்கிடையே இந்த எழுத்தாளர்கள் தோன்றி இலக்கியம் படைத்துவரும் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. அவர்களின் தமிழ் நடை பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் நடை போலவே இருந்துவருகிறது. இலங்கைத் தமிழர்கள்

வேறுபடுவது போல், மலேசிய சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களின் தமிழ் வேறுபடவில்லை. அதற்குக் காரணம், இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் குடியேறி அங்கேயே தலைமுறை தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து தமிழைத் தமிழ் நாட்டுத் தொடர்பு போற்றாமலே பேசிவந்தமை ஆகும். மலேசியாவிலும் சிங்கப்பூரிலும் வாழும் தமிழர்களில் பெரும்பாலோர் சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் குடியேறியவர்கள். அவர்கள் குடும்ப உறவு, கல்வி முதலிய பலவகையிலும் தமிழ் நாட்டின் தொடர்பை விடாதவர்கள். ஆகையால் அவர்களின் மொழி அவ்வாறு வேறுபடவில்லை. அவர்கள் படைக்கும் நூல்களும் நடத்தும் இதழ்களும் தமிழ்நாட்டு நூல்களையும் இதழ்களையும் போலவே உள்ளன.

அந்த நாடுகளின் தமிழ் இலக்கியம் 1947 –க்குப் பிறகு வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். இன்றுவரை ஏறக்குறைய ஐம்பது பேர் எழுத்தாளர்களாகப் பணிபுரிந்துள்ளனர். பலர் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். சிலர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். கவிதை எழுதுகின்றவர்களும் சிலர் உண்டு. ஆனால் ஒரு குறை உள்ளது. இந்த எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் பல, பத்திரிக்கைகளின் அளவில் வெளிவந்து நின்றுவிட்டவை. நூல்களாக வெளிவந்தவை சிலருடைய படைப்புகளே.

உலக நாதன் 'சந்தனக் கிண்ணம்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பைத் தந்துள்ளார். அதில் உள்ள கவிதைகளில் புத்துணர்ச்சியையும் தமிழார்வத்தையும் காணலாம். நடையின் இனிய ஓட்டத்தையும் உள்ளத்தைத் தொடும் உருக்கத்தையும் காணலாம். 'குப்பைத்தொட்டி' என்ற தலைப்புள்ள கவிதையில், விதவை ஒருத்தியின் துயர், உணர்ச்சியுடன் கூறப்படுகிறது. 'முறையோடு பெற்றிருந்தால் தொட்டில் ,கட்டில் , முறை தவறிப் பெற்றதனால் குப்பைத் தொட்டி' என்ற அடிகள் சமுதாயத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் சவுக்கடியாக உள்ளன.' கேட்பதும் கிடைப்பதும்,' என்ற செய்யுளின் வடிவம் புதிது. பொருள் உணர்த்தும் முறையும் புதிது'

முடிவுரை

இந்த 2012 ஆம் ஆண்டில் தேசிய கலை மன்றம் ஆண்டுதோறும் நடத்தும் எழுத்தாளர் வாரத்தை ஒட்டிச் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம் மு.வ நூற்றாண்டு விழா நினைவாக ஒரு கருத்தரங்கத்தை நடத்துவதுடன் மலர் ஒன்றும் வெளியிடுவது பாராட்டிற்குரியது. அம்மலருக்காக எழுதப்பட்ட இந்தக் கட்டுரை 1966 இல் முவ சிங்கப்பூருக்கு வருவதற்கு முன்னும் பின்னும் வானொலி, தமிழ் முரசு ஆகிய ஊடகங்கள் வழியாகவும் கல்வித்துறை, கருத்தரங்குகள் வழியாகவும் மு.வ எழுத்தும் பேச்சும் சிங்கையில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கை ஓரளவு எடுத்து விளக்குகிறது எனலாம். இக்கட்டுரை உருவாகத் தகவல் தந்துதவிய நல்லுள்ளங்களுக்கு நன்றி.

இக்கட்டுரை உருவாகத் தகவல் தந்தவர்கள்:

- 1 இராம. கண்ணபிரான் 2.இராஜிக்கண்ணு
- 3 .பி. கிருஷ்ணன் 4. பன்னீர் செல்வம் செ.ப
5. சாமிக்கண்ணு 6. V.R.P.மாணிக்கம்
7. சந்திரமூர்த்தி 8 மீனாள் தேவராஜன் (தட்டச்சு)

நூல்கள்

வேங்கடராமன் ,சு. – மு.வ ஆய்வடங்கல் தமிழ்த்துறை. மதுரைப் பல்கலைக் கழகம். 1976

முத்து சண்முகன் , ,சு.வேங்கடராமன், (பதிப்பு)மு. வ நினைவு மலர், தமிழ்த்துறை மதுரைப் பல்கலைக் கழகம். 1976

இளங்கோ ச.சு. மு.வ கட்டுரைக் களஞ்சியம் தொகுதி 1&2 சென்னைப் பாரி நிலையம் 2011

இந்நூற்றொகுப்பில் தமிழ் முரசில் மு.வ எழுதிய கட்டுரைகள் மறுபதிப்பாக இடம் பெற்றுள்ளன.

1. ஒரு சிறு காட்சி பக் 438 -441
2. வீடும் விஞ்ஞானமும் பக் 1429 - 1432
3. அகத்துறை பக் 289 -307
4. நாடகத் தமிழ் பக் 1035 -1046
5. காலம் கடந்து வாழும் கருத்துகள் – பக் 1047 – 1049
6. கலைச்செல்வங்கள் பக் 955 – 962
7. தாழ்வுற்றோம் பக் 1331 – 1340
8. கலைகள் தேவை பக் 1017 -1020
9. புலனடக்கம் 9Literary Theories in Early Tamil Ettuttokai பக் 1457 -1467 .

சிலப்பதிகாரத்தில் சிவகிருஷ்ணர்

சிலப்பதிகாரம் செந்தமிழில் தோன்றிய முதல் காப்பியம். இளங்கோவடிகளால் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப் பெற்ற நூல். ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றப்படும் சிறப்புடையது. பூம்புகாரில் தோன்றிய கோவலன், கண்ணகி வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டது. அறத்தின் வலிமை, ஊழின் ஆற்றல், கற்பின் பெருமை ஆகியவற்றை வலியுறுத்துவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும். குடிமக்கள் காப்பியம், தமிழ்நாட்டின் தேசிய காப்பியம், வரலாற்றுக் காப்பியம், முத்தமிழ்க் காப்பியம், பெண்ணின் பெருமை பேசும் காப்பியம், சமயப் பொறையைக் கூறும் காப்பியம் என்றெல்லாம் போற்றப்படும் இந்நூலைப் பாரதியார் "நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு" என்று பாராட்டிப் பாடுகிறார். இந்நூலில் இடம்பெறும் சிவகிருஷ்ணரைப் பற்றிச் சிறிது விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பெரியோனும் நெடியோனும்

சிவன்/சிவம் என்பது தமிழர் கண்ட இருபெருஞ் சமய நெறிகளில் ஒன்றாகிய சைவ சமயம் போற்றும் முழுமுதற் கடவுளின் பெயர். "சிவனெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்" என்று சைவ அடியார் திருநாவுக்கரசர் இதனைக் கூறுவார். கிருஷ்ணர் என்பதோ தமிழரின் மற்றொரு சமய நெறியாகிய வைஷ்ணவ சமயம் போற்றும் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்றாகும். சிலப்பதிகாரம், பூம்புகார் நகரக் கோயில்களை இந்திரவிழாக் கொண்டாடும் சூழ்நிலையில் பட்டியலிடுகிறது. அப்போது

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்

மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்" (இந்திரவிழா 169-17)

எனக் கூறுகிறது. இங்கு பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் என்பது உயிரியல்பாகிய, பிறப்பு இறப்பு இல்லாத சிவனை - தாய் வயிற்றிற் பிறவாத உடலை உடைய சிவனைக் குறிப்பிடுகிறது. இது சைவநெறி கூறும் சிவனின் சிறப்புத் தன்மையை - அதாவது "தாயுமிலி தந்தையுமிலி தான் தனியன்" என்று திருவாசகம் கூறும் கூற்றை - பிறவா இறவாத தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறது. அறுமுகச் செவ்வேள் கோயில் முருகன் கோயில். அடுத்து வால்வளை மேனி வாலியோன் என்பது வெண்சங்கு போன்ற நிறத்தை உடைய பலதேவன் கோயிலைக் குறிக்கிறது. பலதேவன் என்பவர் கிருஷ்ணனின் தமையனான பலராமன். இதுவும் திருமால் அவதாரங்களில் ஒன்று. அடுத்து வரும் "நீலமேனி நெடியோன் கோயில்" என்பது நீலமணி போலும் நிறத்தையுடைய நெடியமால் கோயில் என்பதைக் குறிக்கும். எனினும் இங்கு பலராமன் கோயிலை அடுத்துக் குறிப்பிடுவதால் இந்தக் கோயிலைக் கிருஷ்ணன் / கண்ணன் கோயில் எனவும் கருதலாம். எனவே சிலப்பதிகார காலத்தில் பலராமன், கண்ணன் போன்ற அவதார மூர்த்திகளுக்கும் கோயில்கள் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேலும் திருமால், அறம் தாழ்ந்து மறம் ஓங்கி நிற்கும்போது அவ்வப்போது அறம் தழைக்க அவதாரம் எடுக்கும் எளிவந்த இயல்பினையும் இது காட்டுகிறது எனக் கூறலாம்.

ஆடலில்

இந்திரவிழாவின் இறுதியில் கோவலன் காதற்கிழத்தியாகிய மாதவி என்னும் நாட்டிய நங்கை ஆடிய பதினோராடல்களில் சிவபெருமான் ஆடிய கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம் ஆகிய இரண்டும், கிருஷ்ணன் ஆடிய ஓராடலும் சிலப்பதிகாரத்தில் கடலாடுகாதையில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த ஆடல்களை ஆடுமுன் மாதவி மாயோன் பாணியாகிய திருமால் பாடல் ஒன்றினைப் பாடியதாகவும் கூறப்படுகிறது. சிவபெருமான் ஆடிய ஆடல் குறிப்பு இதோ!

"பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கத்துத்

திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட

எரிமுகப் பேரம்பு ஏவல் கேட்ப

இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடல்" (கடலாடு காதை 39-43).

பைரவி ஆடிய சுடுகாட்டில் திரிபுரமாகிய மூன்று கோட்டைகளை எரித்திடுமாறு தேவர்கள் சிவபெருமானை வேண்ட, வடவைப் பெருந்தீயாகிய அம்பு அவன் கட்டளையை நிறைவேற்ற, உமை அம்மை ஒருபக்கமாக நிற்க, தேவர் யாவரிலும் உயர்ந்த சிவபெருமான் ஆடிய கொடுமை மிகு நடனமே கொடுகொட்டியாகும். இங்கு மூன்று கோட்டை என்பது உயிர் (ஆன்மா), வீடு பெறத் தடையாக உள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுவதாகத் திருமூலர் கூறுவார். சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்த கதையே சிவபெருமான் தேர் ஊர்வலமாகும். சிவபெருமான் தேரில் வரும்போது நான்கு வேதங்களாகிய குதிரைகளை ஓட்டும் ஓட்டுநராகப் பிரமன் - நான்முகன் காணும்படி சிவபெருமான் ஆடிய ஆடலே பாண்டரங்கமாகும். இதனைச் சிலப்பதிகாரம்

"தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணப்

பாரதி ஆடிய வியன் பாண்டரங்கம்" (கடலாடு காதை 44-45)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பாரதி என்பது பாரதி வடிவாய - சக்தி வடிவாய சிவனைக் குறிப்பிடுகிறது.

கிருஷ்ணன் ஆடிய கூத்து அல்லியம் என்பது. இதனைக்

"கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தற்காக

அஞ்சன வண்ணன் ஆடிய ஆடலுள்

அல்லியத் தொகுதியும்" (கடலாடு காதை 47-49).

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. தன் மாமனாகிய கம்சனின் வஞ்சகத்தை வெல்வதற்காக மை நிறத்தானாகிய கண்ணன் ஆடிய ஆடலே அல்லியம் ஆகும். கிருஷ்ணாவதார நோக்கமே கம்சனைக் கொல்வதுதானே! எனவே இந்தக் கூத்து கிருஷ்ணன் கம்சன் செய்த பல சூழ்ச்சிகளைப் பற்றிய ஒன்றாக அமைந்திருக்கும். எனவே சிலப்பதிகாரம் கிருஷ்ணனின் வெற்றிகளைப் பற்றிப் பேசும் ஆடலைப் போற்றிய மக்கள் இருந்ததைக் கூறுகிறது அல்லவா?

மந்திரத்தில்

மதுரைக்குச் செல்லும் கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள் மூவரையும் சந்திக்கும் மாங்காட்டு மறையோன் என்பவன் திருவரங்கத்தில் திருமால் கிடந்த வண்ணத்தையும், திருப்பதியில் நின்ற வண்ணத்தையும் பாரட்டிப் பேசும் பேச்சினையும் சிலப்பதிகாரத்தில்

கேட்க முடிகிறது. அவனே சிவபெருமானின் சூலத்தைப் "பிறைமுடிக்கண்ணிப் பெரியோன் ஏந்திய அறைவாய்ச் சூலம்" எனக் கூறுவதாகச் சிலப்பதிகாரம் செப்புதலையும் அறிய முடிகிறது. பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானை இங்கே காண முடிகிறது. மேலும் அவன் பேச்சில் "அருமறை மருங்கின் ஐந்தினும் எட்டினும் வருமுறை எழுத்தின் மந்திரம் இரண்டும்" எனச் சைவ சமயத்தினர் போற்றும் நமசிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் பற்றிய செய்தியும், வைணவ சமயத்தினர் போற்றும் நாராயணாய நம என்னும் எட்டெழுத்து மந்திரம் பற்றிய செய்தியும் இடம் பெறக் காணலாம்.

கொற்றவை வடிவில்

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள் செல்லும் காட்டு வழியில் வேடர்கள் பாடிய வேட்டுவ வரிப்பாடலில் கொற்றவையைத் தொழுது பாடும்போது சிவன் பற்றிய குறிப்புகள் சில சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. கொற்றவையைக் "கண்ணுதல் பாகம் ஆளுடையாள்" (சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தினள்) என்றும், "திருமாற்கிளையோள்" (திருமாலின் தங்கை) என்றும், சங்கு சக்கரம் திருமால் ஆயுதம் எனவும், கங்கையை முடிமேல் அணிந்த சிவன் என்றும் குறிப்புகள் உள்ளன.

கோயிலில்

மதுரை வந்தடைந்த கோவலன் காலைப் பொழுதில் நெற்றிக்கண் கொண்ட சிவபெருமான் கோயிலையும், கருடச் சேவலைக் கொடியாகக் கொண்ட திருமால் கோயிலையும், கலப்பைப் படை ஏந்திய பலதேவன் கோயிலையும், முருகன் கோயிலையும் கண்டு சென்றதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

கோவலன் கண்ணகி கோலத்தில்

கோவலன் மாதரி என்னும் இடைக்குல மடந்தையின் அடைக்கலமாகக் கண்ணகியுடன் இருந்தபோது கண்ணகி சமைத்த உணவைக் கோவலன் உண்ணும் காட்சியைக் கண்ட மாதரியும் அவள் மகள் ஐயை என்பவளும் அவர்களை முறையே அதாவது கோவலனைக் கண்ணனாகவும் கண்ணகியை நப்பின்னையாகவும் கண்டதாக இளங்கோ பாடும்போது கிருஷ்ண நப்பின்னையைப் பார்க்க முடிகிறது.

"ஆயர்பாடியின் அசோதை பெற்றெடுத்த

பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் கொல்லோ

நல்லமுது உண்ணும் நம்பி ஈங்கும்

பல்வளைத் தோளியும் பண்டு நம்குலத்துத்

தொழுனையாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை

விழுமம் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென

ஐயையும் தவ்வையும் விம்மிதம் எய்தி" (கொலைக்களக் காதை 46 - 52).

ஆயர்களாகிய இடையர்களின் சேரியில் அசோதை என்பாள் பெற்றெடுத்த காயாம்பூ மலர் போன்ற நிறத்தை உடைய கிருஷ்ணன் (கண்ணன்) போன்று கோவலன் காட்சி அளிக்கிறான். கண்ணகியோ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் காளிந்தியாற்றில் தூயரம் நீக்கிய நப்பின்னையைப் போலக் காட்சி அளிக்கிறான். இங்கு கிருஷ்ணன் பற்றிய குறிப்பு நன்கு சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப் பெறுவதைக் காணலாம்.

ஆய்ச்சியர் குரவையில்

கோவலன் கொலையுண்டதால் விளைந்த தீநிமித்தங்களைக் கண்ட ஆய்ச்சியர் திருமாலை வேண்டிக் குரவைக் கூத்து ஆடுகின்றனர். இப்பகுதியில் கிருஷ்ணனைப் பற்றிய பல செய்திகள் (சிலப்பதிகாரத்தில்) இடம் பெற்றுள்ளன. ஆய்ச்சியர் குரவை என்பது ஆயர்பாடியில் எருமன்றத்தில் கிருஷ்ணன் தன் தமையன் பலராமனுடன் விளையாடிய பாலசரித நாடகம் ஆகும்.

"கன்று குணிலாக் கனி உதிர்த்த மாயவன்" என வஞ்சத்தால் வந்து நின்ற பசுவின் கன்றினைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு வஞ்சக விளவின் பழத்தை உதிர்த்த கண்ணனின் செயல் இங்கு பேசப்படுகிறது. குருந்த மரத்தை ஒடித்த கண்ணனின் பெருஞ்செயலும் இங்கு பேசப் படுகிறது.

"இறுமென் சாயல் நுடங்க நுடங்கி
அறுவை ஒளித்தான் வடிவு என்கோயாம்
அறுவை ஒளித்தான் அயர அயரும்
நறுமென் சாயல் முகம் என்கோயாம்"

என்று வரும் பாடலில் கோபிகாஸ்திரிகளின் - கன்னியரின் ஆடையை மறைத்து விளையாடிய கண்ணனின் அழகைப் பாடி மகிழும் பெண்களைப் பார்க்க முடிகிறது.

பின்னர் வரும் இரண்டு பாடல்களில் "சூரியனைச் சக்கரத்தால் மறைத்த கடல் நிறத்தவனாகிய கண்ணன் - மயில் கழுத்து போன்ற நிறத்தனாகிய கண்ணன் - தன் அண்ணனாகிய பலதேவனோடும், காதலியாகிய நப்பின்னையோடும் காட்சி அளிப்பதையும், அங்கு நாரதர் வீணை இசைப்பதையும் அசோதை தொழுதேத்துவதையும் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். பின்னர் மூவேந்தரையும் வாழ்த்திப் பாடும் பாடலில் பாண்டியனைப் பற்றிப் பேசும் பகுதியில் "செழுந்துவரைக் கோகுல மேய்த்துக் குருந்து ஒசித்தான் என்பரால்" எனப்படுகிறது. இங்கு வளமிக்க துவாரகை நகரில் பசுக்கூட்டத்தை மேய்த்துக் குருந்த மரத்தை முறித்த கிருஷ்ணனைப் பார்க்க முடிகிறது.

அடுத்து வரும் மூன்று பாடல்களிலும் (முன்னிலைத் துதியாக உள்ளன) கிருஷ்ணாவதாரக் குறிப்புகள் உள்ளன.

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிக்
கடல்வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே
கலக்கியகை யசோதையார் கடைகயிற்றால் கட்டுண்கை
மலர்க்கமல உந்தியாய் மாயமோ மருட்கைத்தே

அறுபொருள் இவனென்றே அமரர்களும் தொழுதேத்த
உறுபசிஒன்றின்றியே உலகடைய உண்டனையே
உண்டவாய் களவினால் உறிவெண்ணெய் உண்டவாய்
வண்டுழாய் மாலையாய் மாயமோ மருட்கைத்தே

திரண்டமரர் தொழுதேத்த திருமால் நின் செங்கமல
இரண்டடியான் மூவுலகும் இருள்தீர நடந்தனையே
நடந்த அடி பஞ்சவர்க்கு தூதாக நடந்த அடி
மடங்கலாய் மாறட்டாய் மாயமோ மருட்கைத்தே (ஆய்ச்சியர் குரவை).

முதற்பாடலில் மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பினை கயிற்றாகவும், கொண்டு பாற்கடலின் நடுவிடத்தைக் கலக்கியவன் கடல் நிறத்தவனாகிய கண்ணன் என்றும், அவன் கை அசோதையார் கயிற்றால் கட்டுண்ட கை என்றும், தாமரை மலர் போலும் உந்தியை உடையவன் கண்ணன் என்றும் கூறப்படும் செய்திகள் கண்ணனின் அருமையையும் பெருமையையும் ஒருங்கே உணர்த்துகின்றன.

இரண்டாவது பாடலில் வளமிக்க துளசி மாலையணிந்த கண்ணனை விளித்து அறுவகைச் சமயத்தாலும் அறுதியிட்டுத் துணிந்த பொருள் கண்ணனே என்று தேவர்கள் போற்றுவதாகக் கூறி, பசி ஒன்றுமில்லாத சூழலில் ஏழுலகையும் கண்ணன் உண்டதாகவும் பேசி, அவ்வாறு உண்டவாய் உறியிலுள்ள வெண்ணெய் திருடி உண்ட வாயன்றோ என்று வியக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம்.

மூன்றாம் பாடலில் திருமால் வாமனாவதாரத்தில் மகாபலி சக்கரவர்த்தி கொடுத்த மூவுலகையும் இரண்டு அடிகளால் அளந்த திருவடிகள் மகாபாரதத்தில் பஞ்சபாண்டவர்களுக்காகத் துரியோதனனிடம் தூது சென்றபோது நடந்த திருவடிகள் அல்லவா? எனக் கூறுகிறது. இம்மூன்று பாடல்களிலும், கண்ணனின் கை, வாய், அடி ஆகியன செய்த அருமையான செயல்களின் பெருமையும் அதே நேரத்தில் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவற்றின் எளிவந்த நிலையும் (சௌலப்பியம்) பேசப்படக் காணலாம்.

ஆய்ச்சியர் குரவையின் இறுதிப்பகுதியாகிய படர்க்கைப் பரவலில் அதாவது சேய்மை நிலையில் வைத்துப் போற்றும் பாடலின் இறுதிப்பாடலில் கிருஷ்ணாவதாரத்தை இளங்கோவடிகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் போற்றுகின்றார். அப்பாடல் வருமாறு:

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படர்ந்து ஆரணம் முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராயணா என்னா நாவென்ன நாவே

"அறியாமை மிக்க உள்ளம் கொண்ட கம்சனின் வஞ்சகச் செயல்களை வென்றவன் கண்ணன்; நான்கு திசைகளும் போற்றவும் வேதங்கள் முழங்கி வழிபடவும் பாண்டவர்களுக்காகத் துரியோதனன் முதலிய நூறு பேரிடம் தூது சென்றவன் கண்ணன்; இவனைப் போற்றிப் பாடாத நாக்கு பயனற்ற நாக்காகும். நாராயணா என்று கூறாத நாக்கு என்ன நாக்கு?" என்று இப்பாடல் கேட்கிறது. இங்கே கண்ணனின் மறச்செயல் கம்சனை வென்றது. அறச்செயல் பாரதத்தில் தூது சென்றது. இவ்விரண்டையும் போற்றிப் புகழும் வண்ணம் "நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே?" என்று இளங்கோவடிகள் முடித்திருக்கும் திறன் நீள நினைந்து போற்றுதற்குரிய ஒன்றாகும். திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார்

"கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்!

எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே!"

என்று கூறுவதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி மகிழலாம்.

குன்றக் குரவையில்

கொலயுண்ட கோவலன் திருச்செங்கோடு என்னும் குன்றத்தில் தேவனாய் மீண்டும் வந்து அங்கு நின்ற கண்ணகியை விமானத்தில் ஏற்றிச் சென்ற காட்சியைக் கண்ட

குன்றக்குறவர்கள் குரவை பாடி முருகனை வழிபடுகின்றனர். அப்போது முருகனை ஆலமரத்தில் அமர்ந்த சிவபெருமான் மகன் என்றும் கயிலை மலைவாழ் கடவுள் ஆகிய சிவபெருமான் என்றும் கூறுகின்றனர். இங்கே சிவபெருமான் "ஆலமர்செல்வன்" என்றும் "கயிலை நன்மலை இறை" என்றும் புகழப்படுகிறான். முன்னது தட்சிணாமூர்த்திக் கோலம் பற்றியது.

சமரச நோக்கில்

இறுதியாகக் கண்ணகிக்கு கல்லெடுக்க இமயம் நோக்கிச் செல்லும் சேரன் செங்குட்டுவன் தமிழரைப் பழித்த கனகவிசயர் மீது படைகொண்டு புறப்படுகிறான். அப்போது திருவனந்தபுரமாகிய ஆடகமாடத்தில் பள்ளிகொண்ட திருமாலின் பிரசாதம் (மலர்மாலை முதலியன) கொணர்ந்து சேரன் செங்குட்டுவன் முன் சிலர் நிற்கின்றனர். கங்கையைச் சடையில் அணிந்த செஞ்சடைக் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் சேவடிப்பிரசாதத்தைச் செங்குட்டுவன் தன் தலையில் வைத்திருந்ததால் திருமாலின் மாலையை வாங்கித் தன் மார்பில் தாங்கிக் கொண்டான். இவ்வாறு இளங்கோவடிகள் கால்கோட்காதையில் குறிப்பிடுகிறார். சிவபெருமானின் மாலை சேரன் செங்குட்டுவன் தலையிலும், திருமாலின் மாலை அவன் மார்பிலும் அணியப்பட்ட காட்சி நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சைவ வைணவ சமரச நோக்கினைப் புலப்படுத்துகிறது அல்லவா? தலையில் மூளை இருந்து அறிவாட்சி செய்கிறது. மார்பில் இதயம் இருந்து உணர்வாட்சி செலுத்துகிறது. மூளையும் இதயமும் போன்றவை அன்றோ சைவமும் வைணவமும்!

முடிவுரை

இவ்வாறு சிலப்பதிகாரம் சிவனையும் கிருஷ்ணனாகிய கண்ணனையும் தனித்தும் இணைத்தும் பேசும் செய்திகளை இக்கட்டுரையில் கண்டோம். சிவன் பிறவாயாக்கைப் பெரியோன். எனவே கடவுளின் அருமை - அனைத்தும் கடந்த நிலை உணர்த்தப்படுகிறது. கிருஷ்ணன் திருமாலின் அவதார நிலை. எல்லார்க்கும் இறங்கி வந்து எளிவந்த நிலை. உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவனாக இருக்கும் இறைவன் பக்தர்களுக்காகத் தூது செல்வதும் திருவிளையாடல்கள் புரிவதும் அவனது எளிமையைக் காட்டுகின்றன. அருமையில் எளிமையும் எளிமையில் அருமையும் கொண்டதே சிவகிருஷ்ணர் வழிபாடு என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் நமக்கு உணர்த்தும் செய்தியாகக் கொள்ளலாம்..

சங்க இலக்கியம் காட்டும் மனித அளவுகோல்

டாக்டர் சுப.திண்ணப்பன் சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக் கழகம்

பொருள்களை அளத்தலை எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என நால்வகைப் படுத்துவர் இலக்கணவியலார். (நன்னூல் 290). கற்றலைக் காண்டல், கருதல், உரை என மூவகைப் படுத்துவர் தருக்கவியலார். இக்காலத்தில் அறிவியலார் நில நடுக்கம், கடல்கோள்(சுனாமி), புயல் ஆகியவற்றையும் அளந்து காண்பதில் நாட்டம் செலுத்துகின்றனர். அளவின்

தேவையைத் திருவள்ளுவரும் 'அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்' (குறள் 479) என்று கூறுவர். இந்த நிலையில் மனிதத்தை அளந்தறிவது எப்படி? அதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் எத்தகைய அளவுகோலைக் காட்டுகின்றன என்பதைக் கண்டறிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

மனிதம் என்பது மக்கட் பண்பினை உணர்த்தும். மனிதனின் எடையை நிறுத்தல் அளவைக் கொண்டும், உயரத்தையும் அகலத்தையும் நீட்டல் அளவைக் கொண்டும் அளக்கலாம். எடை, உயரம், அகலம் எல்லாம் மனிதனுக்கு மட்டும் உரியவை அல்ல. மற்ற உயிரினங்களுக்கும் இவை உண்டு. சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென்னும் ஐம்புல உணர்வுகளிலும் மனிதனுடன் ஒத்த மற்ற உயிரினங்களும் உள்ளன. மனிதனை மற்ற உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்த உதவுவன அவனது மனமும் ஆறவது அறிவாகிய பகுத்தறிவுமே ஆகும். 'ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே' (தொல்காப்பியம் 1526) என்றும், 'மக்கள்தாமே ஆறறிவுயிரே' (தொல் 1532) என்றும் தொல்காப்பியர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே இதனை வலியுறுத்தியுள்ளார். மனம் உடையவனே மனிதன். மனிதனை இயக்கிக்கொண்டிருப்பது மனமே. எனவேதான் 'மனத்தானாம் மாந்தர்க்குணர்ச்சி' (குறள் 453) எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். மேலும் மனத்தை மையமாகவைத்தே அவர் அறத்தை வரையறுக்கிறார்.

'மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்'(குறள் 34).

உணர்தல், உள்ளுதல், நினத்தல், எண்ணுதல், சிந்தித்தல் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை மனமே. பகுத்தறிவு என்பது நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் கண்டறிவதே ஆகும். 'சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொர்இ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு'(குறள் 422) எனவும் பகுத்தறிவுக்குத் திருவள்ளுவர் விளக்கம் தருகிறார். மனத்தை மையமாக வைத்தே மனிதனை அளக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. 'வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு' (குறள் 595) 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' (குறள் 596) உரமொருவற்கு உள்ள வெறுக்கை அ;தில்லார் மரம் மக்களாதலே வேறு' (குறள் 600) என்னும் குறள்களும் ஊக்கத்தின் உறைவிடமாம் உள்ளத்தின் உயர்வை உணர்த்தும்.

மனிதப்பண்புகள் சிலவற்றைக் கலித்தொகை கீழ்க்கண்டவாறு பட்டியலிட்டு வரையறைப்படுத்துகிறது. (நெய்தற்கலி16)

“ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெண்ப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்
அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவெனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்
செறிவெனப்படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறையெனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
முறையெனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்
பொறையெனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”

இவை அனைத்தம் மனித நேயத்தை - மனிதப் பண்பை மையமாக வைத்து அமைந்துள்ளன. இவற்றை மனிதத்தை அளக்கும் அளவுகோல்களாகவும் கொள்ளலாம்.

பெரியோரும் சிறியோரும்

மக்களைப் பெரியோர், சிறியோர் என வயது அடிப்படையில் பகுப்பது ஒருவகை. “பெரியோரை வியத்தலும் இலமே, சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே” என்று கணியன் பூங்குன்றனார் பேசும் பாடல் வரிகள் பெரியோர், சிறியோர் பகுப்புணர்வை நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர், சிறியர் செயற்கரிய செய்யாதார்” (குறள் 26) என்னும் குறள் செயற்கரிய சாதனை படைப்போர் பெரியர் என்றும் அவ்வாறு சாதனை செய்யாதார் சிறியர் எனவும் சாதனை அடிப்படையில் மக்களைப் பெரியர், சிறியர் எனப் பகுத்துக் காண்கிறது. மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியில் “அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சிற் பெரியோர்” (471- 472) எனக் கூறுகிறார். இதன்வழி அறநெறி பிழையார் தன்மையும், அன்பு நெஞ்சமுமே பெரியார்க்குரிய இருபெரும் இன்றியமையாப் பண்புகளாகக் கொள்ளலாம். இவை இரண்டுமே பெரியாரை இனம் காட்டும் பண்புகளாகும். “பெரியோர் நாடி நட்பின் அல்லது நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே” (நற்றிணை 32) எனக் கபிலர் நட்பாராய்தலைப் பெரியோர் பண்பாகக் கூறுவர். ‘தீமை கண்டோர் திறத்தும் பெரியோர், தாமறிந்து உண்க என்ப’ எனக் கந்தாத்தனார் (நற்றிணை116: 1-2) பெரியோரின் அன்பு நெஞ்சத்தைப் போற்றுவர்.

சிறுமை உடையவர் சிறியர். இல்லென மறுக்கும் சிறுமை என மதுரைக்குமரனார் (புறம் 180- 2) எனக் கொடை அடிப்படையில் சிறுமையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

உயர்வும் இழிவும் (தாழ்வும்)

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று, அதனெதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று, அதனெதிர்

கொள்ளென் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று” (புறம் 204) என்று கழைதின் யானையார் கூறும் பாடலில் உயர்வுக்கு இரு தரநிலையும், இழிவுக்கு இரு தரநிலையும் அளவுகோலாகக் குறிக்கப்பெறுகின்றன. இழிவு பிறரிடம் சென்று யாசிப்பது. இது ஓர் தரநிலை. இதனைவிட இழிவானது யாசிப்பார்க்கு இல்லை என்பதாகும். அதுபோல குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் கொடை உயர்ந்தது. இது ஓர் தரநிலை. அதனைவிட மேலானது - உயர்ந்தது கொடுத்த கொடையை வேண்டாமென மறுப்பது. இவ்வரிகளின் விளக்கமாக வருபவை திருக்குறளில் வரும் இரவு, இரவச்சம் என்னும் இரண்டு அதிகாரங்கள் ஆகும். இந்த அதிகாரங்களின் முதற் குறள்களே சான்றாகும். அவை “இரக்க இரத்தக்கார்க்க காணிற் தரப்பின் அவர்பழி தம்பழி அன்று” (குறள் 1051). “காவாது உவந்தீயும் கண்ணன்னார் கண்ணும் இரவாமை கோடி உறும்” (குறள் 1061). மேலும் புறநானுற்றின் இறுதி வரிக்கு விளக்கமாக வரும் குறள் “வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை, யாண்டும் அஃதொப்பது இல்” (குறள் 363). இங்கே உயர்வு, தாழ்வு என்பனவற்றை அளக்கும் அளவுகோல்களாக ஈதலும் இரத்தலும் வருகின்றன. இவை இரண்டும் கொடையை மையமாகக் கொண்டு இயங்குபவை.

சான்றோரும் கயவரும்

திருக்குறளில் வரும் சான்றாண்மை அதிகாரம் (99) மனித அளவுகோலின் உச்சநிலையையும் (Benchmark) கயமை அதிகாரம் (108) மனித அளவுகோலின் மிகத்தாழ்ந்த நிலையையும் (Bottom) காட்டுவன. மக்கட்பண்புகளால் நிறைந்தவர் சான்றோர், மக்கட்பண்பற்றோர் கயவர். கயவரைத் திருவள்ளுவர் 'கீழ்' 'கீழ்கள்' எனக் குறிப்பர். பிசிராந்தையார் தமக்கு நரை தோன்றாமைக்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாக ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் வாழும் ஊரையும் (புறம் 191) குறிப்பிடுகிறார். குணங்களால் நிறைந்து ஐம்புலன் ஒடுக்கம் கொண்டு குறிக்கோள் மிக்கவரே சான்றோர் என்பது போதகுகிறது. சான்றோர் என்பது 'சான்றோர் மெய்ம்மறை' எனப் பதிறுப்பத்திலும், சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே (புறம்) என்னும் தொடரிலும் வீரனைக் குறிப்பிட்டாலும் பல இடங்களில் பணிவு மிக்கோரையே குறிப்பிடுகிறது. "நன்று அறிஉள்ளத்துச் சான்றோர்" (பதிற் 72: 6) என வரும் அரிசில்கிழார் கூற்றும், "சான்றோர் பழியொடு வருஉம் வெஃகார்" (அகம் 112: 11-12) என வரும் ஆயர் மூலங்கிழார் கூற்றும், "சான்றோர் புகழும் முன்னர் நாணுப் பழியாங்கு ஒல்பரிவர் காணுங்காலே" (குறுந் 252: 6-8) என வரும் கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணன் கூற்றும், "சான்றோர் கடன்நிலை குன்றலும் இலர் என்று உடன்அமர்ந்து உலகம் கூறுவது உண்டு" (நற் 327: 4- 5) என வரும் அம்மூவனார் கூற்றும், "பிறர் நோயும் தம் நோய்போல் போற்றி அறன் அறிதல் சான்றவர்க்கு எல்லாம் கடன்" (கலி 139, 1- 3) என வரும் நல்லந்துவனார் கூற்றும் சான்றோர் இயல்பினை விளக்கும் சான்றுகளாகும்.

சான்றோர்க்கு எதிராகச் சாலார் என்ற சொல்லைப் பிசிராந்தையார் ஆள்கிறார். "சான்றோர் சான்றோர் பாலராப, சாலார் சாலார் பாலராகுபவே" (புறம் 218) கயவர் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. எனினும் இழிகுணத்தார் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. "நிறைந்தோர்த் தேரும் நெஞ்சமொடு குறைந்தோர் பயனின்மையின் பற்றுவிட்டு ஒருஉம் நயனில் மாக்கள்" (அகம் 71: 1-3) என அந்தி இளங்கீரனார் என்னும் புலவர் செல்வம் வரும்பொழுது சேர்ந்து வாழ்ந்து செல்வம் குறைந்த நிலையில் பயனில்லை எனக் கருதி விலகும் மக்களை 'நயனில் மாக்கள்' எனக்குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

ஆடவரும் பெண்டிரும்

மனிதர் ஆடவர் பெண்டிர் என இருபாலார். இவர்களை அளக்கும் கோலாக "வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே. மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரென நமக்குரைத்தோரும் தாமே" (குறுந் 135:1- 2) என்ற பெருங்கடுக்கோ புலவரின் கூற்று வினை செய்பவரே ஆடவர் எனவும் மனையுறை மகளிர்க்குக் கணவனை உயிராகக் கருதும் பண்பே சிறந்தன- உயிர் போன்றன என்னும் கருத்தை நினைக்க வேண்டும்.

"எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே"

"செய்வினை முடியாது எவ்வந் செய்தல்"

எய்யாமையோடு இளிவு தலைத்தரும்” (நற் 284, 5- 6) என வரும் தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார் பாடல் எடுத்த செயலை நிறைவேற்றாதிருப்பது இளிவு என்பது காட்டும். பெண்டிர்க்குக் கற்பு சிறப்பென்பதைப் பல பாடல்கள் காட்டும்.

அறிவு

சங்ககாலச் சமுதாயம் அறிவுக்கு முதன்மை கொடுத்து மனிதனை மதிக்கும் அளவுகோலாக அதனைக் கருதி உள்ளது என்பதை ‘ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும் மூத்தோன் வருக என்னா தவருள் அறிவுடையோர் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்’ (புறம் 183: 5-7) என்னும் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. வயதுக்கு மதிப்பளிப்பதை விட அறிவுக்கு மதிப்பு தருவதையே இங்குக் காண முடிகிறது.

கல்வி

சங்கச் சான்றோர் கல்விக்கும் முதன்மை கொடுத்து மனிதனைப் போற்றினர் என்பதை, “வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும் கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே” (புறம்183: 8-10) என வரும் பாண்டிய நெடுஞ்செழியக் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பிறப்பால் தாழ்ந்த குலத்தினனாலும் கல்வியினால் மேற்குடி மக்களின் போற்றுதலுக்கு உரியவனாவான் என்பது தெரிந்தது. மேலும் ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த உடன்பிறப்புகளுள் கல்வி கற்றோனைப் பெற்ற தாயும் மதிப்பாளர் என்ற கருத்தும் “பிறப்போரன்ன உடன் வயிற்றுர்க்கு சிறப்பின் பாலாற் றாயும் மனந்திரியும் (புறம்183: 3-4) என்ற வரிகளின் வாயிலாக உணரமுடிகிறது.

புகழ்

புகழ் என ஒன்றும் மனிதனை உயர்த்தும் அளவுகோலாகச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. பொய்யறியா வாய்மொழியால் புகழ் நிறைந்த நன்மாந்தர் (மதுரைக்காஞ்சி 19-20) என்னும் மாங்குடி மருதனார் பாடலும், புகழெனின் உயிரும் கொடுக்கும் (புறம்) என்னும் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுவியின் பாடலும், “மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் நிற்கித் தாம் மாய்ந்தனரே” (புறம்165: 1- 2) என்னும் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடலும், “ஆண்டும் நீ பெயர்ந்த பின்னும் ஈண்டு நீடு விளங்கும் நீ எய்திய புகழே” (புறம் 359: 17- 18) என்னும் காவட்டனார் பாடலும் இதனை வலியுறுத்தும். அந்தப்புகழும் ஈதலின் வாயிலாக வருதல் வேண்டும்.

“வாணன் வைத்த விழுந்தி பெறினும்
பழி நமக்கெழுக என்னாய் விழுந்தி
ஈதல் உள்ளமொடு இசை வேட்குவை” (மதுரைக்காஞ்சி 203- 205) என வரும் மாங்குடி
மருதனாரின் கூற்று இதனை வலியுறுத்தும். எனவே
“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு” (குறள் 231) என்பதையும்
எடுத்துரைக்கும்.

செல்வம்

செல்வத்தை வைத்து மனிதரை மதிப்பது இயல்பு. ஆனால் சங்க இலக்கியம் செல்வம்
என்பதற்குப் புது விளக்கம் தருவதைப் பார்க்கிறோம்.

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று, செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கலர் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே” (நற்றிணை 210)

எனச் செல்வம் என்பது மனிதநேயத்துடன் துன்புறுவோர் துயர் துடைத்தலே என
இப்பாடலில் மிளைகிளான் நல்வேட்டனார் விளக்குகிறார். உறவினர்கள் நெஞ்சு வருந்த
அமையும் செல்வம் தேயும் (கலி 149: 89) என்பதும், “இசைபட வாழ்வார் செல்வம்
காண்டொறும் பொழியும்” (நற்றிணை 217: 1- 2)

என்பதும் சங்ககால நம்பிக்கைகளாக உள்ளன. மேலும் நக்கீரர் “செல்வத்துப்பயனே
ஈதல், துய்ப்பேம் உள்ளே தப்புந பலவே” (புறம் 189: 7- 8) என விளக்குகிறார்.

“..... யோஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல, நிற்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருள்இணர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே”

இறைவனிடத்தில் வேண்டும் பொருள்களாகச் சங்கச் சான்றோர் செல்வத்தைப்
போற்றவில்லை என்பதைப் பரிபாடல் (5: 78- 81) கூறுகிறது.

மகட்பேறு

“பெறுபவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற” (குறள்) என்பார்
வள்ளுவர். சங்க இலக்கியம்

“படைப்புப்பல படைத்து பலரோடு உண்ணம்
உடைப்பெறுஞ் செல்வர் ஆயினும் .....

மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்கு

பயக்குறை இல்லை தாம் வாழும் நாளே” (புறம் 188) மக்கட்பேற்றின் மதிப்பைப் பேசுகிறது.
இதனை,

“இம்மையுலகத்து இசையொடும் விளங்கி

மறுமைப் பயனும் மறுவின் ரெய்துப
செறுநரும் விழையும் செந்நீர்க் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே ஆடுதல் வாய்ந்தனம் தோழி” (அகம் 66) என்ற பாடல்வரிகள் பழமொழியாகவே கூறி
வலியுறுத்துகிறது.

வீரம்

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் மறவர், எயினர், மழவர், மல்லர் என்னும் மறக்கிளையினர் இருந்தனர். இக்குடியினர் வீரத்தைப் பாராட்டுவதே குடிநிலை, முதினமுல்லை முதலிய துறைகளின் நோக்கமாகும். இக்குடிப் பெண்டிரும் வீரமிக்கோராவர். “களிநெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (புறம் 312) என்பது பொன்முடியார் வாக்கு. இச்செய்தி கேட்ட தாயர் ஈன்ற நாளினும் பெரிது உவந்தனர்.(புறம் 277) மகன் புறங்கொடுத்தான் எனக் கேட்ட தாய் அவன் உண்ட மார்பை அறுத்தெறியச் சுளுரைக்கிறாள். (புறம் 2) கணவனையும் அண்ணனையும் இழந்த பெண் தம் இளைய வயது மகனையும் போருக்கு அனுப்புகிறாள். (புறம் 279) வேறுவகையாக இறந்தவர் உடலை வாளாற் கீறிப் புதைக்கும் அளவுக்கு மறவுணர்வு போற்றப்பட்டது. (புறம் 93) இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நடட்டுத் தெய்வமாக வணங்கியதை

“நல்லமர் கடந்த நாடீடை மறவர்
பெயரும் பீடும் உழுதி அதர்தொறும்
பீலி சுட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” (அகம் 67)

“நல்லிசை நிறுத்த நாடீடை மறவர்
நிரைநிலை நடுகல்” (அகம் 387) ஆகிய பாடல்கள் உணர்த்தும். ழீதனை விளக்கப் புறநானுற்றிதல் பல செய்திகள் உள்ளன. (புறம் 260, 261, 264, 265, 289, 232).

இச்சான்றுகளால் வீரமும் மனிதனை அளக்கும் அளவுகோலுள் ஒன்றாக இருப்பதை நாம் காண முடிகிறது.

நாகரிகம்

“முந்தை இருந்து நட்பினார் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்” (நற்றிணை 355: 6-7)

என்னும் பாடலும் இதனை ஒட்டி

“பெயக்காட்டும் சஞ்சனோடு அமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்” (குறள் 580) என எழுந்த குறளும் நாகரிக அளவுகோலாக அமைந்ததைக் காட்டுகின்றன.

மனிதப் பண்புகள்

இறுதியாக

“நல்லது செய்தல் ஆற்றுநீராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின், அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது, அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே” (புறம் 195) என்னும் பாடல்வழி மக்கள் விரும்புவது
எப்பண்பு எது என்பதையும், நன்னெறி எது என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுவின்றேல்
மனிதர்க்கு மாய்வது மண்” எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். எனவே பண்புடையார் யார் எனக்
கடலுள் பாய்ந்த இளம்பெருவழியின் பாடல் விளக்குகிறது.

“உண்டால் அம்மஇவ் உலகம் – இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே, முன்பு இலர்,
துஞ்சலும் இலர், பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர், பழிஎனின்
உலகுடன் பெறிலும் கொள்ளார், அயர்வினர்,
அன்னமாட்சி அனையர் ஆகித்
தமக்குஎன முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்குஎன முயலுநர் உண்மையானே” (புறம் 182)

இப்பாடல் சங்க இலக்கியம் காட்டும் மனித அளவுகோல்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறது
எனலாம்.

பலவகை நோக்கினர் பாராட்டும் மனிதப் பண்பு

பலவகை நோக்கினர் பாராட்டும் மனிதப் பண்புகளைச் சிறுபாணாற்றுப் படை (207-216)
பின்வருமாறு பேசுகிறது.

‘செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்
இன்முகம் உடைமையும், இனியன் ஆதலும்,
செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த

அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும்,
ஆணணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும்,
வாளமீக் கூற்றத்து வயவர் ஏத்தக்

கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும்,

ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும்,
அரிஏர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த,

அறிவுமடம் படுதலும், அறிவுநன்கு உடைமையும்,
வரிசை அறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்த'

ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடன் வீற்றிருந்ததாக ஆசிரியர் நத்தத்தனார் பாடுகிறார்.சான்றோர் பாராட்டும் பண்புகளாகச் செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும், இன்முகம் உடைமையும், இனியன் ஆதலும் கூறப்பெறுகின்றன. மறவர் ஏத்தும் மாண்புகளாக அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும், ஆணணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும் அமைந்துள்ளன. பெண்கள் விரும்பும் பண்புகளாகக் கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும், ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும் பேசப்பட்டுள்ளன. இறுதியாகப் பரிசிலர் போற்றும் பண்புகளாக அறிவுமடம் படுதலும், அறிவுநன்கு உடைமையும், வரிசை அறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும் கூறப்பெறுகின்றன. இவை இங்கு அரசர்க்குரியவனவாகச் சொல்லப் பெற்றிருந்தாலும் இவற்றை மனித அளவுகோல்களாகக் கருதுவதில் தவறில்லை. முதல் நான்கும் பொதுவாக எல்லா மனிதர்க்கும் உரிய அளவுகோல் பண்புகள். இரண்டாவதாக உள்ளவை சிறப்பாக வீரர்க்கும், முன்றாவதாக உள்ளவை சிறப்பாக ஆடவர்க்கும், நான்காவதாக உள்ளவை சிறப்பாக வண்மையோர்க்கும் உரிய அளவுகோல் பண்புகள் ஆகும்.

முடிவுரை

நிலத்தினும் பெரிதாகவும், வானினும் உயர்ந்ததாகவும், நீரினும் ஆழமுடையதாகவும் காதலையும், வீரத்தையும்-அகத்தையும் புறத்தையும்- பாடுபொருளாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியம் விளங்கினாலும் மனித நேயத்தை-மனிதப் பண்பை- மறவாது போற்றி முதன்மை கொடுத்து நிற்கும் போக்கைக் காண முடிகிறது. மனிதனை அளக்கும் அளவுகோலாகப் பிறப்பு, வயது, செல்வம் முதலியவற்றைக் கொள்ளாமல் அறிவு, கல்வி, அருள், கொடை, பழியிலாப் புகழ், தன்னலமினமை, செய்ந்நன்றி அறிதல், சிற்றினம் சேராமை, சினவாது சிரித்த முகத்துடன் இனியவை கூறுதல், பிறர்க்குதவும் பெருங்குணம் முதலியவற்றையே அளவுகோல்களாகச் சங்க இலக்கியம் காட்டுவதாக அறிகிறோம்.

தமிழர் இலக்கிய மரபுடைமை

சு.ப.திண்ணப்பன்

சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகம்

சிறந்த இலக்கிய வளம், செம்மாந்த இலக்கண அரண்,மரபுகள், மாண்புமிக்க எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் சொல்வளம், நல்லொரு பாரம்பரியம்,, சாகாவரம் பெற்றிருக்கும் சாசுவதப் பண்பு, இளமைத்திறம் போன்ற இன்னோரன்ன பண்புகளைக் கொண்டு கால வெள்ளத்தாலும் பிற மொழித்தாக்கங்களாலும் அழியாத, அழிக்க முடியாத துடிதுடிப்பைத் தன்னகத்தே கொண்டு வாழ்வது தமிழ் மொழி என்பார் மொழியியல் அறிஞர் ச. அகத்தியலிங்கனார். இத்தகைய தமிழ் மொழியைப் பேசுகின்ற தமிழரின் இலக்கிய மரபுடைமையின் மாண்புகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியம் என்னும் சொற்பொருள் தரும் மரபு

°ÁPÖ fÖ™ŽÆÁ ‡ð-Á —æ'Ö —¼'İä'ÝÁ™Π Šðé'ΠÁ. fÖ™ŽÆÁ ‡ð-Á
 —æ'Ö fÖ™Π, fÆÁ ‡ð-Á fİ™ —æ'Πäð f€«¼'Ö ...İ×™ Šİ
 —æ'ÖÖ'ΠÁ. f°ð —¼'İēä Äð" ×€ΠÆ'Π Øā™ΠÖ'Á.

1. fÖ™Π ‡ðé'Ö pμ™ΠÁ, Πē™pΠ'è ‡ð¼³ —¼'İä'ΠÁ. fÆÁ ‡ðé'Ö fÆÁ½×³, ~×³, ŠÓ¼¼³
 ‡"¿ —¼'İä'ΠÁ. ‡"p× fÖ™ŽÆÁ ‡ð¼³ Πē™pΠ'ēā™ ~×³ ‡ð¼³ Ä°Ö×€Π Øā™ΠÀ'ΠÁ.
 ‡"p× °ð °Áâ fÖ™Π«ΠÍÆÑΠè ΠéÁ, —¼'İè, fð¼Á, Û· Π€¥°Ö ,-'¼Æp" ‡ð" ~Žé'ÑΠè.
2. ΠÖΠ - ΠÖ™Π ‡ð-Á Ø€"ç —æ'Πēä¿ p¼'Ö fÖΠ - fÖ™Π ‡ð-Á —æ'Π¾Á ΠéÀÉÁ.
 fÖΠ, fÖ™Π ‡ð¼" ÄééþÆ ØāΠ - Øā™Π ‡"¿ —¼'İè¼"Á. fÖ™Π fÆÁ ‡ð-Á p¼³
 ¼¼¼×€İ ØāΠç
 —æÈ×³ ‡ð" —¼'İè¼"Á. ¼¼¼¼×€İ¼¼ ¼¼¼¼"Ö pÀpÖ'Πç —æÈ×³°ð fÖ™ŽÆÁ. Šİ ,—€Ö
 ŠİÄéé ¼¼'°»ð ¼¼'°×Ñ °ð Äð½ fİ°€°Ø¥¿ ¼¼¼¼"Ö ...ÆÑ¹³ ØāŽ fİ¼¼°Π ...«Ñ×'pÀÆ™"Ö
 Π° ,—Ö°ð Πé° fÖ™ŽÆÁ ‡"™ Πİ¿—¼"Á. fÖ™ŽÆÁ ‡ð¼³ ¼¼¼¼"™ ΠİÛÖÁ ‡ð¼'Ñ
 °ÁØ ,Ñ™"Ö". 3. fÖ™Π ‡ð¼³ Øā™ΠÁ ‡"¿ —¼'İè¼"Á "‡ÖpÖ fÖ™ΠÁ " ‡ð-Á —
 °ÖΠ'¿»Æ ,-'¼' f°Πç æ'ðé'Π ΠéÀÉÁ. ×'á™€ΠÇð Øā™ΠÀ'Π fÆÁ½×³ - ~×³°ð fÖ™ŽÆÁ
 ‡"¿ —¼'İè —Π'ēäÖ'Á. " ×'á™€ΠÇð ±€™"ÈÜ°ð" fÖ™ŽÆÁ Literature is a criticism of life
 ‡ð¼³°ð fÖ™ŽÆ' ±™"È×'āÑΠäð pΠ'¼¼".

fÖ™ŽÆÁ ‡ð¼³ Šİ ΠèÖ. ΠèÖ ΠèÖ™Π'Πp× ,ΠèÖ ×'á™€Π™Π'Πp× ‡ð-Á fİ pΠ'¼¼"ΠäÖ
 ΠèÖ ×'á™€Π™Π'Πp× ‡ð-Á pΠ'¼¼¼"™ —Π'¥³ °ÁÝİð fÖ™ŽÆ ÄÌ½. ×'á™€ΠÇÓİ¹³
 ÄŽâ³ ×'á™€Π€Æç —æÀÉÀÆ'™Π ...°ÚÁ Πē™pΠ'ēā' °İ×³ °ð fÖ™ŽÆÁ ‡"° °ÁÝÑ ÄÌ½
 ×ÓÉ"³Žé³.fÖ™ŽÆ ×¼×Á, —¼'İè ¼¼'è™ ~"Á —°ÖΠ'¿»ÆÁ ,ΠÍÆÁ, ×Π, —×¼'
 ΠÓ¼¼×'Ö ΠéÀ×³ fÖ™ŽÆÁ ‡ð"Á, Π³ ΠéÁ —¼'İè fð¼Á ‡ðé Äð" ..."± ¿—¼'İèΠè
 À° f™'±ð ×āÑçΠ Πİ± ¿¼€¥°Ö™Π ...ÍÆ³ ‡ð"Á ~Žé³ (; 1362, 1363).

மரபு போற்றும் மரபு

ÄÌ½ ‡ð-Á —æ'ÖÖ™Πç —æð€"¿ ¼ÖΠ€Ö™ ΠÝ¿ p¼¼Πİ± ÄééÀ, æ'ðpé'İð —æ'Ö
 ×Ý™ΠÄéé, ¼ÝÉÀ, ×ÁæÁ, ¼'İÁ¼ÍÆÁ, fÆÖ½, fÖ™Π«Á, μÖ—Ö'Ý™ΠÁ, —
 ¼ÍÆÁ, pÀÁ¼", ¶Æ'ÆÁ, ×p¼", ¼İ×Á ‡"¿ ¼±ðÄð" —¼'İèÖ' °İŽðé³. —°ð" —°¼"
 ÜÝ>¿¼" ×İÄ ÄééÀþÆ ÄÌ½ ‡"™ ~èÖ'Á. " ‡¿—¼'İè ‡ç—æ'Öð ‡Ü×" ...ÆÑ'p°Ñ, —
 æ¿»Ñ Π¿¿ç
 —æ¿½°Ö ÄÌp¼" ‡ð" fÖ™Π«ÄÁ ÄÌ½™Π ×€İÆéé °İÁ (μð—Ö 388)

°ÁÝÑ°Á —°ð—Ö'ŽÆ —°ÖΠ'¿»Æ'±Ö ‡'á°±Π'İ±Ö f¥Á—¼"Á

,-òÀÌ½, —À'PÀÌ½, —°€ΠÀÌ½ ,ZÆ fÆÖΠ¾Å, —œ'ÖÒ±Π'Ì±Ö f¥Å—¼"Å ØäÀÌ½ ‡ò-Å fÆÖÅ, —¼'İä± Π' Ì '±Ö f¥Å—¼"Å ÀÌ»ÆÖ ‡ò-Å fÆÖÅ, —°'ÖΠ'¿»Æ"Ñ ÀÌ½™Π' °'İÅ fòèÆ€ÀÆ'€ÀÆ ‡"±ÆÅ½Å.

—°'ÖΠ'¿»Æ'±ò —°'¥™Π fÆÖ ,-òÀÌ½, f"± fÆÖ ÀÌ»ÆÖ. fÜ€×¿½ ÆéÉÅ ÀÌ»ò p°€×€Æ ×ÓÉ"³Å

fÒ™Π« ...ÖZÖ Æ'¿»Ò™Π« ÀÌ½ µÀ™Π fò" pµ" p°'òèÆ°ò".

—°'ÖΠ'¿»ÆÑ Π'Ò'³™Π ‡°€"pÆ' ,ÇİÅ ,¬³™Π Æò p°'òèÆ Šò" ‡ò¼€° —°'ÖΠ'¿»Æ¿ —¼'İä±Π'İç —œÈÈäÆÖÖ ×İÅ "ÖÖœ¿ ½Ö×Ñ

—œÈÈè ..."¿—¼", ×ÖÖ±"ê ×Π'³€Ì°"pÌ" (1)Æ'¿—¼" —À'P¼ Æ'¿¼ê ½Ö×Ñ (77).

×½Πâ Ä×Ñ ° —¼'PÖ ×¿¿ò, µ"—¼ÆÑ ‡Ö€Ö ΠΠ°×Ñ

×Ý×ΠÅ Æ'¿ò ×PÆ³ ‡òÀ"Ñ ½Ö×Ñ (78) ‡ò-Å —°'¥ÑΠè Π"Å.

செய்யுளின் உறுப்புகளைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகள் முப்பத்திரண்டனும் மரபு என ஒன்றையும் கூறியுள்ளார். இது செய்யுள் என அக்காலத்து வழங்கப்பெற்ற படைப்பு இலக்கியத்துக்கு மரபின் தேவையைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

மரபே தானும் நாற்சொல் இயலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று (சூ 79)

என்று மரபுக்குத் தொல்காப்பியம் விளக்கம் தருகின்றது.. எல்லாத் தமிழர்க்கும் இயல்பாக விளங்கும் இயற்சொல், கற்றோர்க்கு மட்டுமே விளங்கும் திரி.சொல், வட்டார வழக்குச் சொல்லாகிய திசைச்சொல், சமஸ்கிருதமாகிய வடசொல் என நால்வகைச் சொற்களால் உருவாக்கப்பட்டு யாப்பொடு பொருந்தியதைச் செய்யுள் (இலக்கிய) மரபு (literary convention) எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

இக்கட்டுரையில் மரபுடைமை என்பது இலக்கிய பாரம்பரியம், பெருமை என்னும் பொருளையே குறிக்கிறது.

தொன்மைச் சிறப்பு

தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபு காலத்தால் மிகப் பழமை வாய்ந்த ஒன்றாகும். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களில் மிகப் பழமையானது தொல்காப்பியம். இது ஓர் இலக்கண நூல். இலக்கணம் தோன்றவேண்டுமானால் அதற்கு முன்னர் பல இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் தொல்காப்பியம் செய்யுளும் வழக்கும் நாடி- அதாவது இலக்கிய மொழியையும், பேச்சு மொழியையும் ஆராய்ந்து இலக்கணம் செய்ததாகப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தொல்காப்பியத்துக்குத் தரவாகப் பல இலக்கியங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் தொல்காப்பியர் என்ப, என்மனார் புலவர், யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர் என இருநூறுக்கு மேற்பட்ட நூற்பாக்களில் தமக்கு முன்னிருந்த நூல்களை மேற்கோளிட்டுக் கூறுவது தொல்காப்பியர்க்கு முன்னர் பல நூல்கள் இருந்ததை வலியுறுத்தும். தொல்காப்பியர் காலமோ கி,மு, மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியது என்பது பல அறிஞர்கள் கருத்து. எனவே தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபு ஏறத்தாழ 2300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொன்மையுடையது எனத் துணிந்து கூறலாம்.

இந்தியாவிலுள்ள இலக்கிய மரபுகள் இரண்டு. ஒன்று சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபு. மற்றொன்று தமிழ் இலக்கிய மரபு. சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபுக்கு எத்தகைய தொன்மையுண்டோ அத்தகைய தொன்மை தமிழ் இலக்கிய மரபுக்கும் உண்டு என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும். டிசமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள பழைய நூலாகிய ரிக்வேதத்திலேயே தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன என்று எமனோ, பர்ரோ ஆகிய மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். சங்கம் இருந்த கபாடபுரத்தை வடமொழிக் காப்பிய ஆசிரியர்களான வால்மீகியும் வியாசரும் குறிப்பிடுகின்றனர். கபாடபுரத்தைப் பற்றி அர்த்த சாஸ்திரம் இயற்றிய சாணக்கியரும் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தமிழர் இலக்கிய மரபுடைமை சமஸ்கிருத மரபுடைமை போன்ற பழமைமிக்க இந்திய மரபுடைமை எனக் கூறலாம்.

கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், ஹீபுரு ஆகிய செவ்வியல் மொழிகளின் இலக்கியங்களுடன் தமிழர் இலக்கியத்தை ஒப்பிட்டு நோக்குவர் அறிஞர். டாக்டர் வின்ஸ்லோ தமிழ்மொழியின் கவிதைகளைக் காணும்போது அது கிரேக்க மொழியைவிடவும் ஆழமானது, அழுத்தமானது, துல்லியமானது, துடிதுடிப்பானது, வளமானது, பொருத்தமானது, சக்திவாய்ந்தது என்று கூறுகிறார். மேலும் எகிப்தியன், அக்கேடியன், ஆர்மேக் பொனீசியன், சுமேரியன், அரேபியன், சீனம் போன்ற மொழி இலக்கியங்களுடன் ஒப்பவைத்து எண்ணப்பட வேண்டிய இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியம் என்பது அகத்தியலிங்கனார் கருத்து.

வளமைச் சிறப்பு

கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், ஹீபுரு முதலிய செவ்வியல் மொழிகள் இன்று வழக்கில் இல்லை. ஆனால் தமிழ் மொழியோ இன்று எழுத்து வழக்கில் மட்டுமன்றிப் பேச்சு வழக்கிலும் இருந்து வரும் வாழும் மொழிகளில் ஒன்றாகும். எனவே தமிழர் கண்ட இலக்கியத்தை ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜெர்மன், இரஷ்யன், இந்தி, இத்தாலியம் போன்ற வாழும் மொழி இலக்கியங்களுடனும் ஒப்ப வைத்து எண்ணலாம் என்பது மொழியியல் அறிஞர்களின் துணிபாகும். எனவே தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபு பழமைக்குப் பழமையாகவும் புதுமைக்குப் புகுமையாகவும் இருக்கும் பண்புடையது. இடையறாது தொடர்ந்து வரும் தமிழ் இலக்கிய மரபு வாழையடி வாழையென வந்த மரபாகும். இத்தகைய வளமை ஒரு சில மொழிகளுக்கே உண்டு. அவற்றில் தமிழும் ஒன்று.

தனிமைச் சிறப்பு

இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சியில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு என இரண்டு தனித்தன்மைகள் உண்டு என்பார் கமில் சுவலெபில். தமிழர்கண்ட இலக்கிய மரபு, தோற்றத்தில் ஆரிய மரபுக்கு அதுவும் குறிப்பாக சமஸ்கிருத மரபுக்கு மாறுபட்ட ஒன்று. ஏனைய இந்திய மொழி இலக்கிய மரபுகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருத சார்புடையனவாகத் திகழத், தமிழ் இலக்கிய மரபு மட்டும் தனித்து நிற்கிறது என அவர் கூறுகிறார். இந்திய இலக்கியங்களில் தமிழ் இலக்கியம் மட்டுமே முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையாய் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் இலங்குகிறது என்று அவர் கூறுகிறார். செவ்வியல் தன்மையும் செழுமையான நவீனத் தன்மையும் கொண்டு விளங்கும் சிறப்புத் தன்மை தமிழர் இலக்கிய மரபுக்கு உண்டு. செவ்வியல் தன்மையில் சமஸ்கிருதத்துடன் ஒத்து நின்றாலும் நவீனத்தன்மையில் தமிழ் தனித் தன்மையுடன் விளங்குகிறது என்பது அவர் கருத்தாகும்.

இலக்கணம் கண்ட மரபு

இலக்கியம் இலக்கணம் என்னும் இரண்டு சொற்களும் இலக்கு என்னும் ஒரே அடிச் சொல்லிலிருந்து உருவாகியுள்ள சிறப்பு தமிழில் உள்ளது. இலக்கணம் என்பது இயல்பு, அழகு. இலக்கணம் கொண்டது அதாவது இயல்பும் அழகும் கொண்டது இலக்கியம். இலக்கணம் என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்திலே இடம்பெற்ற ஒன்றாகும். இலக்கியம் என்னும் சொல் பழைய நூல்களில் இடம்பெறவில்லை. எனினும் செய்யுள், நூல், பனுவல், கணக்கு எனப் பல சொற்களால் வழங்கப்பட்டது. செய்யுள் என்பதைப் படைக்கப்பட்டது அதாவது படைப்பிலக்கியம் எனக் குறிப்பார் தமிழண்ணல். மொழியின் அமைப்பினை - இயல்பினை விளக்குவது இலக்கணம். மொழியின் அழகினை விளக்குவது இலக்கியம். இலக்கணம் இலக்கியத்திற்குரிய விதிகளைத் தருகிறது என்றும், இலக்கியம் இல்லாமல் இலக்கணம் இல்லை என்றும் தமிழர் இலக்கிய மரபு கருதுகிறது. இலக்கியம் தாய், இலக்கணம் சேய். இலக்கியம் தேமாங்கனி, இலக்கணம் தீஞ்சுவை சாறு. இலக்கியம் பெருவிளக்கு, இலக்கணம் அதன் ஒளி. இலக்கியம் எள், இலக்கணம் எண்ணெய் என்ற கருத்து தமிழர்களிடையே இருந்தது என்பற்குப் பின்வரும் பாடல் சான்று.

இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின்றாகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பதுபோல்
இலக்கியத்தினின்று எடுபடும் இலக்கணம்

இப்பாடலை அகத்தியர் சூத்திரமாகக் கருதுவாரும் உளர்.

இந்தியமொழிகளிலுள்ள தொன்மை இலக்கணங்களெல்லாம் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபினை முன்னோடியாகக் கொண்டிருக்கத் தமிழ் இலக்கண மரபு மட்டும் அதனைச் சாராது தனித்து இயங்கும் தன்மை கொண்டு விளங்குகிறது. தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று பிரிவில் இலக்கண விதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. உலகில் உள்ள ஏனைய மொழிகளில் எழுத்து, சொல் பற்றிய இலக்கணங்கள் இருக்கின்றன ஆனால் பொருள் பற்றிய இலக்கணம் தமிழில் மட்டுமே உண்டு. இலக்கியத்தின் பாடுபொருள், வடிவம்(யாப்பு), சுவை(மெய்ப்பாடு) உவமை அழகு, மரபு ஆகியவற்றை விளக்கும் பகுதியே பொருள் இலக்கணமாகும். இது தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபுடைமைக் கோட்பாடுகளை விளக்குகிறது.. தொல்காப்பியர் கண்ட பொருள் இலக்கணம் பொருள், யாப்பு, அணி எனப் பிற்காலத்தில் விரிந்து, எழுத்து, சொல் பிரிவுடன் இணைந்து ஐந்திலக்கணப் பாகுபாடு தோன்றியது. இந்நிலையிலும் ஐந்தில் மூன்று இலக்கியம் பற்றியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பிறகு பொருள், அகம் புறம் என இரண்டாகி ஆறிலக்கணப் பிரிவு தோன்றியது. பிறகு பாட்டியல் என்னும் ஓர் இலக்கணப் பிரிவும் பிறந்தது. இதுவும் இலக்கியம் பற்றியது. இவ்வாறு இலக்கியம் பற்றிய இலக்கணப்பிரிவுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, விரிவு அனைத்தும் தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபுடைமையின் பெருக்கத்தையும் பரப்பையும் வெளிப்படுத்தும் ஆழத்தையும், அகலத்தையும், நுட்பத்தையும் விளக்கும்.

சங்கம் கண்ட சால்பு

தமிழர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்க்க மூன்று சங்கங்கள் நிறுவிய பெருமையுடையவர்கள். பண்டைக் காலத்திலிருந்து தமிழகத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பயின்று வரும் பழங்கதைகளும், பைந்தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளும், உரையாசிரியர் கூற்றுக்களும், சின்னமனூர் செப்பேடும் மதுரையில் பாண்டிய மன்னர் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன. 13ஆம் லுயீ என்ற பிரஞ்சுப் பேரரசன் தன் மொழியைப் பேணிப் பாதுகாக்க 1525ஆம் ஆண்டு பிரஞ்சு கலைக் கழகத்தை நிறுவினான். தமிழர்களோ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தங்கள் மொழியையும் இலக்கிய மரபுடைமையையும் பேணிப் பாதுகாக்க மூன்று சங்கங்களை - தலை, இடை, கடைச் சங்கங்களை நிறுவிட உள்ளனர். இன்று கிடைத்துள்ள நூல்களில் பழமையான தொல்காப்பியம் இடைச் சங்க நூல் என்றும், எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் கடைச்சங்க இலக்கிய நூல்கள் என்றும் கருதப்படுகின்றன. பாண்டிய நாட்டுடனும் பாண்டிய மன்னரோடும் மதுரையோடும் தமிழை இணைத்துப் பேசும் மரபு தொன்றுதொட்டு வழங்கும் மரபாகும். தமிழ் நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் மதுரை, தென்தமிழ் நாட்டு தீதுதீர் மதுரை, தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல் ஆகிய சங்க இலக்கியத் தொடர்கள் இதற்குச் சான்றாகும். சங்கத் தமிழ் என்று இடைக்கால, பிற்கால இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் சொற்றொடரும் தமிழர் இலக்கிய மரபுடைமைக்கும் சங்கத்திற்கும் இருந்த தொடர்பினை வலியுறுத்தும்.

மூவகை நெறி

தமிழர் இலக்கிய மரபைப் புலவர் நெறி, பொதுமக்கள் நெறி, சித்தர் நெறி என மூவகைப் படுத்திப் பார்க்கலாம்.

புலவர் நெறி இலக்கிய மரபு

கற்றறிந்த அறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் செம்மையான மொழிநடை, திட்டமிட்ட இலக்கிய அமைப்பு, தெளிவான நோக்கம், சுவைமிகுந்த இலக்கியப் பாங்கு மரபு பேணும் மாண்பு, இலக்கண மரபு மாறாமை, பழைய இலக்கண இலக்கிய மேற்கோள் முதலிய பண்புகளுடன் திகழ்வதுதான் புலவர் இலக்கியப் போக்காகும். நமக்குக் கிடைத்த இலக்கிய நூல்களில் மிகுதியானவை புலவர் இலக்கிய நெறியைச் சார்ந்தவை. சங்க இலக்கியமாகிய எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் முதலிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், உரைநடைகள் முதலியவை புலவர் நெறி இலக்கியங்களே ஆகும். தொல்காப்பியம் புலவர் நெறி இலக்கியங்களில் இன்று கிடைத்திருக்கும் நூல்களில் மிகப் பழமையான இலக்கண நூலாகும்.

சித்தர் நெறி இலக்கிய மரபு

சித்தர்கள் என்றால் சித்தி பெற்றவர்கள், பேறு பெற்றவர்கள், வீட்டின்பம் அடைந்தவர்கள் என்று பொருளாகும். கடவுளைக் காண முயல்கின்றவர்கள் பக்தர்கள். கண்டு தெளிந்தவர்கள் சித்தர்கள் எனத் தேவாரம் கூறும். இவர்கள் யோக நெறி நின்றவர்கள், அனுபூதி ஞானம் பெற்றவர்கள் Mystics என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப் பெறுவர். தமிழில் சித்தர் இலக்கிய மரபினைத் தோற்றுவித்தவர் திருமூலர். (5ஆம் நூற்றாண்டு) இவர் இயற்றிய திருமந்திரம்

தோத்திரமும் சாத்திரமும் கலந்த நூல். பத்தாம் திருமுறையாக வைத்து எண்ணப்படுகிறது. சித்தர் இலக்கிய மரபில், பாடுபொருள் எளிய வாழ்க்கைத் தத்துவம், யோகம், மருத்துவம் முதலியன பற்றி அமையும். உருவம் எளிய சொற்களால் அமைந்த பாடல்களாக இருக்கும். உத்தியில் குறியீட்டுச் சொற்கள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும். சமயச் சடங்குகளைச் சாடும் போக்கும், எளிய வழிபாட்டு நெறியும், சீர்திருத்த நோக்கும் சித்தர் பாடல்களில் உண்டு. போகர், குதம்பைச் சித்தர், பாம்பாட்டிச் சித்தர், இடைக்காட்டுச் சித்தர் முதலானோர் பாடல்கள் புகழ்பெற்றவை. தாயுமானவர் இராமலிங்கர் போன்றவர்களையும் சித்தர்களாகக் கருதுவர். சித்தர்கள் கண்ட மருத்துவம் சித்த மருத்திவம் எனப் போற்றப்படுகிறது. இஸ்லாம் மதத்தையும் இந்து மதத்தையும் சமரசப்படுத்தும் நோக்கில் சித்தர் நெறியில் நின்று குணங்குடி மஸ்தான் போன்ற புலவர்கள் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். சித்தர் பாடல்களில் வல்நடை, மெல்நடை என இருவகை நடை உண்டென்றும், வல்நடைப் பாடல்கள் எளிதில் விளங்காத முறையில் குறியீட்டுச் சொற்களைக் கொண்டிருக்கும் என்றும், மெல்நடைப் பாடல்கள் கேள்பா, நீள்பா என்று பாடுவன என்றும் தெ. பொ மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறுகிறார்.

பொது மக்கள் நெறி இலக்கிய மரபு

தோற்றத்தால் பொதுமக்கள் நெறியாகிய நாட்டுப்புற இலக்கியப் போக்கே மற்ற இருவகை இலக்கிய நெறிகளுக்கும் முந்தியது. நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் மக்கள் வாழ்வுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. ஏடுகளில் எழுதிவைக்கப்படாத நிலையில் வாய் வழியாக வாழ்ந்துவரும் இயல்பின. எழுதியவர்கள் யார் என்று தெரியாத நிலையும் உள்ளது. எளிமை, இனிமை, எள்ளல், இசைமை. வாழ்க்கைத் தொழில் அனுபவம் முதலிய பண்புகளே மக்கள் நெறி இலக்கிய மாண்புகளாகும். பழமொழிகள், பிசி என்னும் விடுகதைகள் பற்றிய நாட்டுப்புற இலக்கிய வகைகள் தொடர்பான குறிப்பு தொல்காப்பியத்திலேயே உள்ளது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை வாழ்வின் இன்றியமையாத கூறுகளிலும் தொழில் நிலைகளிலும் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. தாலாட்டு குழந்தையைத் தூங்க வைக்கப் பாடுவது, இறந்தவரின் பிரிவுத்துன்பத்தை எடுத்து இயம்புவது ஒப்பாரி. ஏற்றப் பாடல், நடவுப்பாடல் முதலியவை தொழிலுடன் தொடர்புடையவை. கும்மி, கோலாட்டம், கழங்கு முதலியவை விளையாட்டுடன் தொடர்புடையவை. இப்பாடல்கள் சிலப்பதிகாரம், திருவாசகம், முதலிய புலவர் இலக்கிய நெறியிலும் புகுந்துள்ள போக்கும் தமிழர் இலக்கிய மரபில் உண்டு. நாட்டுப்புறக் கதைகள் பல வாழ்வியல் உண்மைகளை உணர்த்தவும் மகிழ்ச்சியூட்டவும் பயன்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம் தரும் இலக்கிய மரபு

தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்னிருந்த இலக்கியங்களையும், இலக்கணங்களையும் ஆராய்ந்து பொருளதிகாரத்தில் தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபுடைமைக் கோட்பாடுகளை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இலக்கியமரபுகளை அவர் புலனெறி வழக்கம் என அழைப்பார். புலவர் கையாளும் படைப்பு மரபுநெறியே புலனெறி. இலக்கியத்தின் பாடுபொருளை அவர் அகம், புறம் எனப் பாகுபடுத்துகிறார், இப்பாகுபாடு தமிழுக்கே உரிய ஒன்று. அகம் என்பது உள்ளத்தளவில் உணரப்படுவதாகிய காதல் பற்றியது. காதல் அல்லாத வீரம், கொடை முதலியன பற்றியது புறம். இது புறத்தார்க்குப் புலனாவது. அகம் வீடு பற்றியது, புறம் நாடு பற்றியது. காதல் பற்றிய பாடல்களிலும், காதலர் இன்னார்

என்று அறியமுடியாதவாறு இயற்பெயரோ இனப்பெயர் முதலியனவோ இல்லாமல் அமைந்த பாடல்களே அகம் என்றும், அவ்வாறு பொதுவாக அமையாத காதல் பாடல்கள் புறம் என்றும் கருதப்பட்டன..அகம் புறம் முறையே அகத்திணை புறத்திணை எனப் பெயர் பெறும். அகத்திணை கைக்கிளை (காதல் தொடக்க நிலை). அகன் ஐந்திணை(காதல் வளர்நிலை) பெருந்திணை (காதல் முதிர்நிலை)என எழு வகைப்படும். அகன் ஐந்திணை காதலரின் மனநிலையையும் வாழ்வையும் ஒட்டிக் கூடல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஐவகையாக அமைந்தது, இவற்றை உரிப்பொருள் என்பர். இவை முறையே நிலத்தின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி (மலை). பாலை, முல்லை,(காடு) நெய்தல்(கடல்), மருதம் (வயல்) எனப் பெயர் பெறும். உரிப்பொருளாகிய நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடமே நிலம். அது நடக்கும் காலமே பொழுது, நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருள் ஆகும். உரிப்பொருளுக்குப் பின்னணியாக விளங்கும் இயற்கைச்சூழல், உணவு, கலைகள், மக்கள் தொழில் போல்வன கருப்பொருள் எனப்படும். இத்தகைய அமைப்பில் தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோர் கூற்றாக வரும் நாடகத்தனி நிலைப் பாடல்களே அகப் பாடல்கள்.திருமணத்துக்கு முந்திய நிகழ்ச்சிகளைக் களவு என்றும், பிந்திய நிகழ்ச்சிகளைக் கற்பு என்றும், தொல்காப்பியம் பேசும்

புறத் திணையும் வெட்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண் ஆகிய எழு வகைப்படும். இவை அனைத்தும் பழங்கால அரசர்களின் போர் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும். அகம் புறம் பற்றிய தொல்காப்பியர் தம கோடபாடுகள் மிக விரிவானவை. தனித்துவம் மிக்கவை. தமிழ் இலக்கியத்திற்கே தனிச்சிறப்புரிமை உபையவை. என்பார் தமிழண்ணல்.

தொல்காப்பியர் இலக்கியத்தின் வடிவம், வகை பற்றிச் செய்யுளியலிலும். சுவை பற்றி மெய்ப்பாட்டியலிலும், வெளிப்பாடு பற்றி உவமவியலிலும், மரபு பற்றி மரபியலிலும் விளக்குகிறார்.

சங்க இலக்கிய மரபு

பாட்டும் தொகையுமாகிய பழந்தமிழ் இலக்கியமே சங்க இலக்கியமாகும். தமிழினின் தொன்மைக்கும் தோலாப் பெருமைக்கும் சான்றாக நிற்கும் பட்டயங்களே சங்கப் பாடல்கள் என்பர் அறிஞர். தமிழன் என்று சொல்லடா தலை நிமிர்ந்து நில்லடா என்று பாடினார் நாமக்கல் கவிஞர். தமிழனை தலை நிமிர்ந்து நிற்குமாறு செய்வதே சங்கம் இலக்கியம் தான் என்பது இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருத்தாகும். இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை கற்பனைக் கலப்பின்றிப் படம்பிடித்துக் காட்டும் அற்புதக் கண்ணாடி சங்க இலக்கியம். எட்டுத் தொகைப் பாடல்கள் தனித்தன்மையும் பொருள் ஆழம் உடையவை என்றும் உள்ளதை உள்ளவாறு உரைக்கும் இயல்பினை என்றும் பழைய கிரேக்கப் பாடல்களோடு ஒப்பவைத்து எண்ணத்தக்க கலைநுட்பத்தோடு இயற்றப்பெற்றவை என்றும் கமில் சூலபில் பாராட்டுகிறார்.

தமிழின் தனித்துவமான சில பாரம்பரியங்கள் வார்த்தெடுக்கப்பட்டது சங்க காலத்தில் தான். திணை மரபு உணர்த்தும் வாழ்க்கை முறைமைகள், அந்த வாழ்க்கை முறைகளுக்கேற்ற பண்பாட்டு நிலைகள், அந்தப் பண்பாட்டுப் பின்னணிக்கேற்ற இலக்கிய உருவாக்கம் இக்காலத்தில் நிகழ்கின்றது. குடியிருப்புக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்த வாழ்க்கை வேறுபாடுகள் அகம் புறம் என இரு கிளைப்படுத்தப்பட்டுப் பின்னர் இலக்கிய மரபாகிந்த.

இந்த அகத்தின் இலக்கிய மரபு தமிழின தனிச் சிறப்பாகிறது. ஆரிய அரசன பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பான் பொருட்டுக் கபிலர் பாடியதாகக் கூறப்படுவது குறிஞ்சிப்பாட்டு.- அகத்திணைக்கொத்து. தமிழ் என்பது அகத்திணை தான் என்கிறது. பின்னர் களவியல் உரைகாரரும் களவியல் கூறியதை தமிழ் நுதலிற்று என்பர். அகமரபு தமிழ் மரபு என்பது மாத்திரமல்ல முக்கியம் தமிழ் தனது இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்குச் சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபை உதாரணமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் முக்கியம் தமிழின் இலக்கியத் தனித்துவம் வற்புறுத்தப்படுகிறது என்பார் கா. சிவதம்பி.

சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும் அகம் புறம் கோட்பாடு உலக இலக்கிய கோட்பாட்டுக்குத் தமிழர்கள் வழங்கிய நன்கொடைகள் என்று கூறலாம். சங்க இலக்கியத்தைத் திணை இலக்கியம் என்பார் தமிழண்ணல். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் 2381. அதனுள் அகம் பற்றியவை 1862. சங்கப் புலவர் தொகை 473. அதனுள் அகம் பாடினோர் 378. இதன் வழி சங்க இலக்கிய மரபு அகத்தையே அதிகம் போற்றியதெனலாம். இதன் சிறப்பை டாக்டர் வ சப மாணிக்கம் அவர்களின் தமிழ்க் காதல் என்னும் ஆய்வேடு நன்கு மெய்ப்பிக்கும். சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் உளவியல் நுட்பம் வாய்ந்தவை. அகப் பாடல் இயற்றுதற்கு நிலத்தின் காலத்தின் இயற்கை அறிவு வேண்டும். தேமிழ்ச் சான்றோர் காதற்காமத்தை ஒரு தனிப்பொருளாகப் போற்றி ஒரு தனி இலக்கிய வகையைப் படைத்ததன் நோக்கம் காதற் பருவம் புகும் இரு பாலார்க்கும் ஒழுக்கமுடைய காமக்கலையைக் கறப்பிப்பதுவே என்பார் வ,சப.மாணிக்கனார்.

சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையை இயற்கைக்காகப் பாடுவதில்லை. உரிப் பொருளுக்கேற்ற பின்னணியாகப் பாடும் இயல்பினர் என்பது மு. வரதராசனார், தனிநாயக அடிமளார் முடிபு.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் ஒருலகச் சிந்தனையும் செம்புலப் பெயல்நீர் போல அன்புடை நெஞ்சம் தான் கலந்தெனவே என்னும் கருத்தாழமிக்க உவமையும் இலக்கிய உலகில் என்றும் நின்று நிலவும் கருத்துக்களாகும். எ கே இராமானுஜம் ஜியார்ஜ் ஹார்ட் ஆகியோரின் ஆங்கில நூல்கள் தமிழர்களின் சிந்தனை ஆற்றலை உலகிற்கு நன்கு வெளிப்படுத்தும்.

புறப் பொருள் பற்றிய பாடல்களில் ஆற்றுப்படை என்னும் ஓர் இலக்கிய வகை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. பத்துப் பாட்டில் செம்பாதிபும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் சில பாடல்களும் இவ்வகையின. வளம் பெற்ற கலைஞர் வறுமையால் வாடிய கலைஞர்க்கு வழிகாட்டி வள்ளல் ஒருவனிடம் அனுப்புவதாகப் பாடும் பாட்டே ஆற்றுப்படை எனப்படும். யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் உயர்ந்த நோக்கத்தால் உருவானதே இவ்வகை இலக்கிய மரபு.

திருக்குறள் இலக்கிய மரபு

தமிழர்கள் தரணிக்கு வழங்கிய நன்கொடைகளில் தலையாயது திருக்குறளேயாகும். வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு என்று பாரதியார் இதனை எடுத்து இயம்பியுள்ளார். உலகமொழிகள் பலவற்றுள் பைபிள், குரான் ஆகியவற்றுக்கு அடுத்த நிலையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள நூல் திருக்குறளேயாகும். கடுகைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்த குறளின் திறத்தைப் பாராட்டாத அறிஞர்களே

இல்லை எனலாம். கன்பூசியஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், சினிகா போன்ற உலகப் பேரறிஞர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெருமகனார் திருவள்ளுவர் என்பது தனிநாயக அடிகள் போன்ற பல அறிஞர்களின் கருத்தாகும். உலக இலக்கியங்களில் திருக்குறளைப் போலச் சிறந்த அறம் உரைக்கும் நூல் வேறு இல்லை என்பது டாக்டர் ஆல்பர்ட் ஸ்சுவைசர் கருத்தாகும்.

வள்ளுவர் எத்தனையோ அறநெறிச் சிந்தனைகளை, அரசியல் கருத்துக்களை உலகிற்கு வழங்கியுள்ளார். அவற்றில் ஒன்று அவர் அறத்திற்குத் தரும் விளக்கம் எனலாம். மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனத்து அறன் ஆகுல நீல பிற(34) என்பதாகும். மனிதன் மனமுடையவன், மனத்தூய்மையே மாண்பான அறம் என்று வள்ளுவம் கூறுகிறது. மனம் தூய்மையானால் எண்ணம் தூய்மையாகும் எண்ணம் தூய்மையானால் சொல் தூய்மையாகும், சொல் தூய்மையானால் செயல் தூய்மையாகும். எனவே எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றன் தூய்மையே அறம் எனக் காலம் இடம் கடந்து நிற்கும் அறத்தை வள்ளுவர் விளக்குகிறார். உலக மனித சமுதாயம் அனைத்தும் ஒப்ப முடிந்த ஒரு கருத்து இது என்பதை அனைவரும் உணர்வர்.

திருவள்ளுவர் தமக்கு முன்னிருந்த பாடுபொருள் பாகுபாடாகிய அகம், புறம் என்பதை அறம், பொருள், காமம்(இன்பம்) என மூன்றாகக் கண்டு தம் கருத்துகளை விளக்க முற்படுகிறார், இம் மரபுக்கான வித்து தொலகாப்பியம், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றில் உள்ளது. இப்பாகுபாட்டைப் பின்வந்த நாலடியார் முதலிய நூல்கள் பின்பற்றியுள்ளன.

சமண. பௌத்த சமயச் செல்வாக்கு மிகுந்த காலத்தில் திருக்குறள் தோன்றினாலும் அது வாழ்க்கை வாழ்ப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்துகிறது. அதில் வாழ்க்கை ஒரு சமை அல்ல, ஒரு சமூக முன்னேற்றத்துக்கான ஒரு பொறுப்பு, திருக்குறளின் இந்த நிலைப்பாடு அகில இந்திய அறநூல்களுக்குள்ளே திருக்குறளுக்கு- அதன் வழியாகத் தமிழுக்கு- ஒரு தனித்துவத்தைத் தரும் முறைமையை ஆல்பர்ட் சுவைசர் எடுத்துக் கூறுகிறார். அறனெனப் பட்டதே இலவாழ்க்கை (49), அறத்தாற்றின் இலவாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின் போலும் பெறுவ தெவன் (46), வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும் (50) என்னும் குறள்கள் இதற்குச் சான்று பகரும். குறள் வெண்பா வடிவத்தையும் தமிழ் இலக்கிய மரபில் தோற்றுவித்தவரும் திருவள்ளுவரே ஆவார்.

சிலப்பதிகார மரபு

1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழில் தோன்றிய முதல் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். காப்பியம் என்பதைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பர். நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு என்று இதனைப் பாராட்டுகிறார். பாரதியார். மனித நேயத்தைக் காட்டுக் துன்பியல் சார்ந்த கதையாலும், விழுப்பமிகு சிறப்பாலும், அழகாலும், ஆற்றல் மிக்க கவித்திறத்தாலும் உலகக் காப்பியங்களில் ஒன்றாக உயர்ந்த நிற்பது சிலப்பதிகாரம் என்று போற்றுகிறார் கமில் சுலபில்.

உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் உள்ள முதல் காப்பியங்கள் அரசனை அல்லது ஆண்டவனைத் தலைவனாக அமைத்துப் பாடப்பட்டவை. சமஸ்கிருத்திலுள்ள ஆதிகாவி யமான

வால்மீகி இராமாயணம் திருமாவின் அவதாரமான இராமனைத் தலைவனாகக் கொண்டது. கிரேக்கர்களின் பழங்காப்பியமான ஹோமரின் இலியட், இலத்தின் மொழியின் பழங்காப்பியமான வர்ஜிலின் ஈனியட் ஆகியவையும் முடிமன்னர்களையே தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரமோ குடிமக்களின் ஒருவனாகிய கோவலனைத் தலைவனாகக் கொண்டது. எனவே இதனைக் குடிமக்கள் காப்பியம் என்று போற்றுகிறார் பன்மொழிப் புலவர் தெ. பொ மீனாட்சி சுந்தரனார். கண்ணகியின் பெருமை பேசுவதால் பெண்ணின் பெருமை போற்றும் முதல் காப்பியம் எனவும் இதனைப் பாராட்டலாம். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும், உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர், ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டும் என்னும் மூன்று நீதிகளை உலகுக்கு உணர்த்திய நூல் சிலப்பதிகாரம் ஆகும். தமிழர்கள் போற்றுக் கற்புக் கோட்பாட்டினை இது காவிமமாக எடுத்து இயம்புகிறது.

உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே.

நாணினும் செயிர்தீர்க் காட்சி கற்புச் சிறந்தன்று என்பது தொல்காப்பியம்.

சிலப்பதிகாரம் கதைக் கருவுக்கு உயிராய் விளங்கும் அணிகலனாகிய சிலம்பால் பெயர் பெற்றது. இம் மரபைத் தொடர்ந்து பின் வந்த காப்பியங்களான மணிமேகலை, சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சூளாமணி, முதலியனவும் அணிகலன்களின் பெயர்களையே பெற்றன. சிலப்பதிகாரக் கதையின் நாயகி கண்ணகி வழிபாடு பத்தினித் தெய்வோ வழிபாடாக இலங்கையில் பரவி இருப்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

பக்தி இலக்கிய மரபு

பல்லவர் காலத்தில் (கி.பி.600-800) நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆண்டவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு அவன் அருள் பெற்றுப் பக்தியுடன் பாடிய பன்சுமந்த பாடல்களைப் பக்தி இலக்கியம் என்கின்றோம். சைவ சமயப் பாடல்களைத் திருமுறைகள் என்றும் வைணவப் பாடல்களை நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் என்றும் தொகுப்பாகக் காண்கின்றோம். இப்பாடல்கள் தமிழின் தனித்தன்மைக்குரியவை என்பதை விளக்கும் தனிநாயக அடிகளார் ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி என்றால், பிரஞ்சு தூதின் மொழி என்றால், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றால், ஜர்மன் தத்துவத்தின் மொழி என்றால், இலத்தின் சட்டத்தின் மொழி என்றால், தமிழ் பக்தியின் மொழி என்று கூறுகிறார். ஜி யு போப் திருவாசகத்தை ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்த்து அளித்துள்ளார். தமிழிலுள்ள அளவுக்குப் பக்திப் பாடல்கள் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை எனலாம்.

தமிழர்கள் கண்ட பக்தி என்பது உணர்ச்சி வெள்ளம் அன்று. வெறும் வரட்டுத் தத்துவம் அன்று, குருட்டு நம்பிக்கையும் அன்று. உணர்ச்சி, அறிவு(தத்துவம்), நம்பிக்கை ஆகிய மூன்றும் இணைந்த ஒன்று என்பதனையும் நாம் நன்கு உணரவேண்டும். அமெரிக்காவிலுள்ள சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த நார்மன் கட்லர் என்பவர் தமிழர்கள் கண்ட பக்தி இலக்கியத்தின் தனித் தன்மையைத் தம் டாக்டர் பட்டம் ஆய்வேட்டின்வழி நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

விறகில் தீயினனாகவும், பாலிடல் படுநெய் போலவும், மாமணியில் சோதி போலவும் மறைந்து நிற்கும் இறையைத் தாய், தந்தை, நண்பன், ஆண்டான், ஆசிரியன், தலைவன், காதலன், முதலிய பலமனித உறவுநிலைகளில் வைத்துப் பாடி நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் வழிபட்டனர், இத்தகைய உறவுநிலையைப் பாரதியார் சேவகன், காதலி எனப் பல நிலைகளில்

நீட்டிக் கண்ணன் பாட்டில் பாடுகிறார். இந்த உறவுநிலை தமிழ்ப் பகதி இலக்கியத்தின் தனிக் கூறாகக் கருதப்படுகிறது. இது இசுலாம், கிறித்துவம் ஆகிய சமயங்களுக்கும் சென்றதாகக் கூறுவர்.

இந்தியாவின் இடைக்கால வரலாற்றில் பக்தி இயக்கம் உயிர்நிலையாக விளங்குகிறது. அந்த இயக்கம் காவிரிக் கரையிலும், தாமிரபரணிக் கரையிலும் நாயன்மார்கள் பாடல்களாகவும் ஆழ்வார்கள் பாடல்களாகவும் தோன்றி இராமனுஜர் வழியே இந்தியா முழுவதும் பாய்ந்து நாட்டின் உயிரைச் செழிக்கச் செய்தது எனலாம். பெரிய புராணக்கதையினைக் கர்நாடகத்திலும் தெலுங்கு நாட்டிலும் வாழ்ந்த வீரசைவப்பெருமக்கள் பழம்பெரும் சைவர்கள் வரலாறு எனப் பாராட்டிப் பலவகை இலக்கியமாகப் பாடி அவ்வந்நாட்டு மக்களை மகிழ்வித்தனர். தாய்லாந்தில் தேசியத் திருவிழாவாக முன்பெல்லாம் கொண்டாடப்பெற்று வந்த விழாவின் பெயர் திருப்பா த்ரிவெம்பா. இது தமிழரது திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ஆகியவற்றைச்சுட்டுகிறது. தமிழகத்தில் போரிடும் சைவமும் வைணவமும் நாடு கடந்து சென்றபோது ஒன்றாக இணைந்து பௌத்தத்தோடும் பிணைந்து நிற்பதைப் பார்க்கிறோம். (தெ.பொ.மீ)

தமிழரின் பக்தி இலக்கிய மரபு மெய்கண்டாரின் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவத்தையும், இராமனுஜரின் விசிஷ்டாதவை தத்துவத்தையும் தோற்றுவித்தது, சைவ சித்தாந்தம் திராவிடர்களின் கூரத்த மதியின் தேர்ந்த விளைவு என்பார் ஜி யூ போப்.

கம்பராமாயண மரபு

இந்நூல் கி பி 12ஆம் நூற்றாண்டில் கம்பனால் வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்ட நூல். எனினும் கம்பனின் கவிவளத்தைக் காட்டும் பத்தாயிரம் பாடல்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். கம்பனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி எனத் தமிழ் அறிஞர்கள் போற்றுவர்.. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு, புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு எனப் போற்றுகிறார் பாரதியார். கம்பராமாயணமானது ஹோமர் எழுதிய இலியட்,டையூம், வெர்ஜில் எழுதிய இனியட்டையும், மில்டன் எழுதிய சுவர்க்க நீக்கத்தையும், வியாச பாரதத்தையும், தனக்கே முதல் நூலாக உள்ள வால்மீகி இராமாயணத்தையும்கூட பெருங்காப்பிய இலட்சண அம்சங்களுள் அநேகமாய் எல்லாவற்றையும் வென்றுவிட்டது என்று கூறுகிறார் வ. வே. ச. ஐயர். தமிழிலுள்ள நூல்களில் கவிச்சுவையில் கம்பனை வெல்ல ஆளில்லை. கம்பனின் இலக்கியப் பெருமையை ஜார்ஜ் ஹார்ட் ஆரணிய காண்டத்தைக் கவிதையாக மொழிபெயர்த்தது வெளியிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

கம்பன் மானுடத்தின் வெற்றியைக் காட்டியுள்ளான். மேலும் அறம் வெல்லும் பாவம் தொற்கும் என்பதைத் தன் காவியத்தின் பாவிசுப் பொருளாகப் பாடியுள்ளான். தமிழ்ப் பண்பாட்டிற் கேற்ப மூலக் கதையிலிருந்து பல மாறுதல்களைச் செய்து வழிநூல் செய்வதற்குரிய வழிகாட்டியாகும் ஓர் இலக்கிய மரபைக் காட்டினான் கம்பன்.

கம்பர் பாடிய இராமாயணம் கேரளத்திலும், கர்நாடகத்திலும் பரவியதோடன்றி நாடு முழுவதும் சுற்றி வந்த துளசிதாசர் போன்றவர்கள் வழியே வடநாட்டிலும் பரவியது. சீதையும் இராமனும் தமிழ் மரபான ஐந்திணை அன்பின் வழியே திருமணம் ஆவதற்கு முன்னரே ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல் கொண்டு நின்று, பின் வில் வளைத்ததால் எல்லோரும் அறியத்

திருமணம் செய்து கொண்டனர் என்ற கம்பன் கதை துளசிதாசர் இராமசரித மானசிலும் அமைந்துள்ளது, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலும் கம்பராமாயணச் செல்வாக்கு இருப்பதைப் பேரா. சிங்காரவேலு விளக்கியுள்ளார்.

சிற்றிலக்கிய மரபுகள்

ஒரு பாட்டின் கடைசி எழுத்து, சொல், சீர், அசை அடுத்த பாட்டின் தொடக்கமாக அமையப் பாடப் பெறும் அந்தாதி, அரசனையோ கடவுளரையோ குழந்தையாகக் கருதி குழந்தைக்குரிய பத்துப்பருவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பெற்ற பிள்ளத்தமிழ், அரசன் அல்லது ஆண்டவன் உலா வரும்போது அவனைக் கண்டு காதல் கொள்ளும் ஏழு பருவ மகளிர் இயல்பைப் பாடும் உலா, போரில் ஆயிரம் யானையைக் கொன்ற வீரனைத் தலைவனாக வைத்துப் பாடப்பெறும் பரணி, காதல் நிறைவேறாத நிலையில் காளை ஒருவன் தன் காதலை ஊரார்஑ு வெளிப்படுத்த உதவும் மடல், இறைவனைத் துயில் எழுப்பும் வகையில் அமைந்த திருப்பள்ளியெழுச்சி, காதல் துறைகளை ஒருங்கிணைத்துப் பாடும் கோவை, பலவகை யாப்பு கொண்ட பாடல்களைக் கொண்டு ஒரு பொருள் பற்றிப் பாடும் மாலை, பல வகை யாப்பும் பொருளும் கொண்ட பாடல்கள் ஒருங்கமைந்த கலம்பகம், பிற்காலத்தில் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் அமைந்த மக்களை மையமாகக் கொண்ட குறவஞ்சி பள்ளு முதலிய இலக்கிய வகை மரபுகள் தமிழர்கள் கண்ட சிற்றிலக்கிய மரபுடைமைகளில் சிறந்தனவாகக் கருதப்படும் தகுதி வாய்ந்தவை எனலாம்.

முடிவுரை

வட வேங்கடம் தென் குமரி ஆயிடை இருந்த தமிழர் இலக்கிய மரபு வட திசை நோக்கி இமயம் வரை சென்றது. கீழ்த் திசை நோக்கித் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்குப் போனது. இன்று மேற்குத் திசை நோக்கி ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, கனடா தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகளிலும் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளது, ஆஸ்திரேலியா வரை பரவியுள்ளது. இலங்கை, மலேசியா. சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் வேருன்றித் தழைத்திருப்பது போல் ஏனைய நாடுகளிலும் தமிழர் கண்ட இலக்கிய மரபு தழைக்க ஆவன செய்வோமாக. அனைத்துலக அரங்கில் தமிழ் செழிக்க முனைந்து ஒற்றுமையுடன் செயற்படுவோமாக.

துணை நூல்கள்

அகத்தியலிங்கம் ச, **தமிழ் இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே**, சிதம்பரம், மணிவாசகர் நூலகம், 2000.

தமிழண்ணல், **தொல்காப்பியர்**, சாகித்திய அக்காடெமி, புது தில்லி, 1998
மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ. **உலக நாகரிகத்தில தமிழரின் பங்கு**, மதுரை, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, 1982

மாணிக்கம் வ.சுப. **தமிழ்க்காதலர்**, சென்னை, பாரி நிலையம், 1962.

வரதராசனார் மு **இலக்கிய மரபு**, சென்னை, பாரி நிலையம், 1997

அழகப்பா இராம் மோகன் (பதி) **திருக்குறள், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கையேடு**
சிகாகோ, உலகத்தமிழ்மொழி அறக்கட்டளை, 2000

Kamil Zvelebil, **The Smile of Murugan on Tamil Literature of South India**,
Leiden, E.J, Brill, 1973.

Kamil Zvelebil, **A History of Indian Literature Tamil Literature**, Wiesbaden,
Otto Harrassowitz, 1974.